

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

BÜYÜK SALON

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 15669/20)

YARGI

Madde 15 - Ulusun yaşamını tehdit eden olağanüstü hallerde askıya alma
Madde 7 - Nullum crimen sine lege - Nulla poena sine lege - Silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkumiyet, s u ç u n kurucu maddi ve zihinsel unsurları bireyselleştirilmiş bir şekilde usulüne uygun olarak tespit edilmeden şifreli mesajlaşma uygulaması ByLock kullanımına kesin olarak dayandırılmıştır - Özel kasıt gerektiren isnat edilen suçun özünü tutarsız, geniş kapsamlı ve öngörülemeyen yargı yorumu - Cezalandırma amacıyla, kişisel cezai sorumluluğun tesis edilebileceği zihinsel bir bağın varlığını gerektiren Madde 7

- Yerel mahkemelerin yorumu, ByLock kullanıcılarına neredeyse otomatik bir şekilde cezai sorumluluk yüklemiştir - 7. Madde sınırlanmaz bir hak teşkil etmektedir ve ulusun yaşamını tehdit eden koşullarda işlendiği iddia edilen terör suçları bakımından bile güvenceleri daha az sıkı uygulanamaz - Sözleşme, en zor koşullar da dahil olmak üzere 7. Madde güvencelerine u y u l m a s ı n ı gerektirmektedir

Madde 6 § 1 (ceza) - Adil yargılama - Şifreli mesajlaşma uygulaması sunucusundan elde edilen ham verilerin ifşa edilmemesi nedeniyle savunmaya verilen önyargı, yargılamanın genel olarak adil olmasını sağlayan yeterli usuli güvencelerle dengelenmemiştir - Ceza davalarında giderek daha fazla kullanılan elektronik delillerin toplanması ve işlenmesinde ciddi zorluklar, Madde 6 § 1 güvencelerinin daha katı veya daha yumuşak bir şekilde uygulanmasını gerektirmemiştir - Savunmanın delillere doğrudan erişememesi ve bunların doğruluğunu ve güvenilirliğini ilk elden test edememesi, yerel mahkemelere bu hususları en kapsamlı incelemeye tabi tutma konusunda daha büyük bir sorumluluk yüklemiştir - Yerel mahkemelerin i t i r a z edilen ret kararları için gerekçe göstermemesiHam verilerin ifşa edilmesi ve ByLock verilerinin bütünlüğü ve delil değeri ile ilgili temel sorunların ele alınması - Şifresi çözülmüş ByLock materyallerine erişim, savunma haklarının korunması için önemlidir - Savcılıkla eşit düzeyde etkili bir savunma yürütme kabiliyetini zayıflatan eksiklikler, başvuranın usuli haklarının özü ile bağdaşmamaktadır - Madde 15 - Durumun g e r e k l i l i k l e r i n i n kesinlikle gerektirmediği adil yargılama gerekliliklerine uyulmaması

Madde 11 - Örgütlenme özgürlüğü - Yerel mahkemelerin, başvuranın FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu düşünülen bir sendika ve derneğe üye olmasını mahkûmiyet kararını desteklemek için dayanak olarak kullanırken suçun kapsamını öngörülemez şekilde genişletmesi - Madde 15 - Durumun gereklerinin kesinlikle gerektirmediği müdahale

Madde 46 - Kararın infazı - Bireysel tedbirler - Ceza yargılamasının yeniden açılması, talep edilmesi halinde, tespit edilen ihlallere son vermenin ve telafi sağlamanın en uygun yolu - Davalı devletin, yerel mahkemelerin ByLock kullanımına yaklaşımına ilişkin sistemik sorunu ele almak için uygun şekilde genel tedbirler alması gerekmektedir

STRASBOURG

26 Eylül 2023

Bu karar nihaidir ancak editoryal revizyona tabi tutulabilir.

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	7
PROSEDÜR	7
GERÇEKLER	9
I. DAVANIN ARKA PLANI VE BAĞLAMI	9
A. 15 Temmuz 2016 <i>darbe</i> girişimi ve olağanüstü hal ilanı 9	
B. Darbe girişimi öncesinde FETÖ/PDY'ye karşı alınan tedbirler	10
II. DAVANIN KOŞULLARI	12
A. Başvuranın tutuklanması ve tutuklu yargılanması.....	12
B. Soruşturma dosyasında yer alan diğer raporlar	14
C. Başvuru sahibinin kovuşturması	15
1. İddianamenin ilk bölümü	15
(a) FETÖ/PDY'nin Kuruluşu	15
(b) FETÖ/PDY'nin terminolojisi, amaçları ve işleyişi	16
(c) FETÖ/PDY ve ByLock uygulaması tarafından kullanılan iletişim yöntemleri	17
2. İddianamenin ikinci bölümü	18
3. İddianamenin üçüncü bölümü	20
D. Başvurana karşı yürütülen cezai kovuşturmalar	21
1. Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi önündeki yargılamalar	21
(a) Duruşma 21 Mart 2017 tarihinde yapıldı	21
(b) Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'nin Kararı	23
(c) Başvuranın mahkumiyet kararına karşı temyiz başvurusu.....	25
2. Ankara Bölge Adliye Mahkemesi önündeki yargılamalar	27
(a) Duruşma öncesi aşamada elde edilen diğer materyaller	27
(b) 9 Ekim 2017 tarihinde yapılan duruşma ve Ankara Bölge Adliye Mahkemesi'nin kararı.....	28
(c) Başvurucunun Ankara Bölge Adliye Mahkemesi kararına ve Yargıtay kararına karşı temyiz başvurusu	32
4. Anayasa Mahkemesi önündeki yargılamalar	35
5. Sonraki gelişmeler	37
III. TARAFLARCA SUNULAN DİĞER MATERYALLER	37
A. Milli Güvenlik Kurulu kararlarının ardından yapılan basın açıklamaları ...	37

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

B. ByLock uzmanlık raporları.....	38
1. Hükümet tarafından sunulan raporlar	38
(a) MİT tarafından hazırlanan "Teknik Analiz Raporu"	38
(b) KOM tarafından hazırlanan ....."	
Kurum İçi İletişim Uygulaması	
Analiz Raporu "41	
(c) Bağımsız siber güvenlik uzmanları .....ta	
rafından hazırlanan "ByLock uygulamasına ilişkin Uzman Raporu "43	
(d) IntaForensics tarafından hazırlanan "Teknik Rapor"	44
2. Başvuru sahibi tarafından sunulan raporlar	45
(a) Başvuru sahibine ait dijital veriler hakkında uzman görüşü ...	45
(b) Diğer ceza yargılamaları kapsamında hazırlatılan bilirkişi raporları.....	45
C. ByLock'un ruhsat sahibinin tutuklanması.....	46

İLGİLİ YASAL ÇERÇEVE VE UYGULAMA 47

I. İÇ HUKUK VE UYGULAMA 47

A. İç hukuk	47
1. Anayasa.....	47
2. Elektronik delillerin toplanması, iletişimin dinlenmesi ve delillerin değerlendirilmesine ilişkin ilgili iç hukuk	48
(a) Ceza Muhakemesi Kanunu (4 Aralık 2004 tarihli ve 5271 sayılı Kanun)	48
(b) Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Kanunu (1 Kasım 1983 tarihli ve 2937 sayılı Kanun) 50	
3. Organize suç ve terörizmi düzenleyen ilgili iç hukuk .51	
(a) Ceza Kanunu (26 Eylül 2004 tarihli ve 5237 sayılı Kanun)	51
(b) Terörizmin Önlenmesi Yasası (12 Nisan 1991 tarih ve 3713 sayılı Kanun) ...	52
4. Yargıya ilişkin ilgili iç hukuk	53
(a) 6723 sayılı Yüksek İdare Mahkemesi Kurulması Hakkında Kanun ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun (1 Temmuz 2016).....	53
(b) Kanun Hükmünde Kararnameler no. 667 ve 685	53
5. İlgili diğer iç hukuk.....	54
B. Ev içi uygulama	54
1. Yargıtay İçtihadı	54
(a) 24 Nisan 2017 ve 26 Eylül 2017 tarihli kararlar	54

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI	
(b) Yargıtay'ın ilgili diğer kararları	61
2. Anayasa Mahkemesi İçtihadı.....	62
(a) <i>Ferhat Kara'nın</i> 4 Haziran 2020 tarihli kararı (başvuru no. 2018/15231)	62
(b) <i>Adnan Şen'in</i> 15 Nisan 2021 tarihli kararı (başvuru no. 2018/8903)	68
3. 1999'da F. Gülen'e karşı açılan ceza davası	72
II. ULUSLARARASI HUKUK VE UYGULAMA	73
A. Birleşmiş Milletler	73
B. Avrupa Konseyi	74
1. Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiseri.....	74
2. Avrupa Hukuk Yoluyla Demokrasi Komisyonu (Venedik Komisyonu).....	77
3. Terörizmin Önlenmesine Dair Avrupa Konseyi Sözleşmesine Ek Protokol	78
4. Reykjavik Zirvesi ve Deklarasyonu.....	79
III. TÜRKİYE TARAFINDAN DEROGASYON BİLDİRİMİ	79
HUKUK	80
I. TÜRKİYE'NİN DEROGASYONUNA İLİŞKİN ÖN SORU ÖNERGESİ	80
A. Tarafların sunumları	81
B. Mahkeme'nin değerlendirmesi	82
II. SÖZLEŞME'NİN 7. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI	83
A. Kabul Edilebilirlik.....	83
B. Değerler	84
1. Tarafların sunumları	84
2. Mahkeme'nin değerlendirmesi	90
(a) Genel ilkeler.....	90
(b) Genel ilkelerin mevcut davaya uygulanması	91
(i) FETÖ/PDY'nin başvurana atfedilen eylemler sırasında bir terör örgütü olarak kabul edilip edilmediği	93
(ii) Başvuranın silahlı bir terör örgütüne üyeliğinin iç hukukun gerekliliklerine uygun olarak tespit edilip edilmediği	95
(c) Sonuç.....	100
III. SÖZLEŞME'NİN 6 § 1 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ	

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

İDDİASI	101
A. Kabul Edilebilirlik.....	101
1. Tarafların sunumları	101
2. Mahkeme'nin değerlendirmesi	102
B. Değerler	103
1. Tarafların sunumları	103
2. Mahkeme'nin değerlendirmesi	110
(a) Ön açıklamalar	110
(b) Genel ilkeler.....	110
(c) Genel ilkelerin mevcut davaya uygulanması	113
(i) Başvuru sahibinin ByLock kullandığı iddiasına ilişkin kanıtlar	113
(ii) Kalan kanıtlar	125
(d) Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi uyarınca ön sonuç ...	126
(e) Sözleşme'nin 15. Maddesi kapsamındaki hususlar	126
(f) Sonuç.....	130
IV. SÖZLEŞMENİN 6. MADDESİNE İLİŞKİN DİĞER İHLAL İDDİALARI	130
A. Madde 6 § 1 kapsamında yerel mahkemelerin	bağ
imsizliği ve tarafsızlığına	iliş
kin iddialar	131
B. Madde 6 § 3 (c) kapsamında etkili hukuki yardım hakkına ilişkin iddialar	133
V. SÖZLEŞME'NİN 8. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI	133
VI. SÖZLEŞME'NİN 11. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI	134
A. Kabul Edilebilirlik.....	135
B. Değerler	135
1. Tarafların sunumları	135
2. Mahkeme'nin değerlendirmesi	137
(a) Bir müdahale olup olmadığı.....	137
(b) Müdahalenin haklı olup olmadığı	138
(c) Sözleşme'nin 15. Maddesi kapsamındaki hususlar	141
(d) Sonuç.....	142
VII. SÖZLEŞME'NİN 41. VE 46. MADDELERİNİN UYGULANMASI.....	142

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI	
A. Sözleşme'nin 46. Maddesi.....	142
1. Genel ilkeler.....	142
2. Genel ilkelerin davaya uygulanması.....	144
(a) Mevcut başvurularla ilgili olarak alınması gereken bireysel tedbirler.....	144
(b) Benzer vakalara ilişkin alınacak tedbirler	144
B. Sözleşme'nin 41. Maddesi.....	147
1. Hasar.....	147
2. Maliyetler ve giderler.....	148
3. Varsayılan faiz.....	150
YÜRÜRLÜKTEKİ HÜKÜMLER.....	150
YARGIÇ SCHEMBRI ORLAND'IN KISMEN MUHALEFET ŞERHİ, YARGIÇLAR PASTOR VILANOVA VE ŠIMÁČKOVÁ'NIN KATILIMI	153
YARGIÇLAR KRENC VE SÂRCU'NUN KISMİ MUHALEFET ŞERHİNİN ORTAK AÇIKLAMASI.....	158
KISMEN KATILAN, KISMEN KARŞI ÇIKAN GÖRÜŞ YARGIÇ SERGHIDES.....	159
YARGIÇLAR RAVARANI, BÂRDSEN, CHANTURIA, JELIĆ, FELICI VE YÜKSEL'İN ORTAK KISMİ MUHALEFET ŞERHİ	171
YARGIÇ FELICI'NİN KISMEN MUHALEFET ŞERHİ	175
YARGIÇ YÜKSEL'İN KISMEN MUHALEFET, KISMEN KATILMA GÖRÜŞÜ.....	177

Yüksel Yalçinkaya v. Türkiye davasında,

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, Büyük Daire olarak görev yapmaktadır:

Síofra O'Leary,
Georges Ravarani,
Gabriele Kucsko-Stadlmayer,
Pere Pastor Vilanova,
Arnfinn Bårdsen,
Carlo Ranzoni,
Georgios A. Serghides,
Lado Chanturia,
Ivana Jelić,
Gilberto Felici,
Saadet Yüksel,
Lorraine Schembri
Orland, Mattias Guyomar,
Frédéric Krenc,
Diana Sârcu,
Kateřina Šimáčková,
Davor Derenčinović, *yargıçlar*

ve Abel Campos, *Yazı İşleri Müdür Yardımcısı,*

Özel olarak 18 Ocak ve 28 Haziran 2023 tarihlerinde müzakere ettikten sonra, son tarihte kabul edilen aşağıdaki kararı verir:

GİRİŞ

1. Dava, başvuranın Türk makamları tarafından "*Fetullahçı Terör Örgütü/Paralel Devlet Yapılanması*" (bundan böyle "FETÖ/PDY" olarak anılacaktır) olarak tanımlanan ve 15 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye'de meydana gelen darbe girişiminin arkasında olduğu düşünülen silahlı terör örgütüne üyelikten mahkûm edilmesiyle ilgilidir. Mahkûmiyet kararı, başvuranın, yerel mahkemelerin FETÖ/PDY üyelerinin özel kullanımı için tasarlandığına karar verdiği "ByLock" adlı şifreli bir mesajlaşma uygulamasını kullanmasına dayandırılmıştır. Başvuran aleyhinde kullanılan diğer deliller arasında Bank Asya'da bir hesap kullanması ve FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu düşünülen bir sendika ve derneğe üye olması yer almaktadır. Başvuran, yargılanmasının ve mahkûmiyetinin Sözleşme'nin 6, 7, 8 ve 11. maddelerinin ihlali anlamına geldiğinden şikâyetçi olmuştur.

PROSEDÜR

2. Dava, Sözleşme'nin 34. maddesi uyarınca Türkiye Cumhuriyeti aleyhine Mahkeme'ye yapılan bir başvurudan (no. 15669/20) kaynaklanmıştır

Türk vatandaşı Yüksel Yalçinkaya ("başvuran") tarafından 17 Mart 2020 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'ye ("Sözleşme") taraf olmuştur.

3. Başvuran, Belçika'nın Mariakerke kentinde avukatlık yapan Bay J. Vande Lanotte ve Bay J. Heymans, Türkiye'nin Kayseri kentinde avukatlık yapan Bay Ö. Akıncı ve Büyük Daire Başkanı tarafından izin verilen Bay M. Öncü tarafından temsil edilmiştir. Akıncı, Kayseri, Türkiye'de çalışan bir avukat ve Büyük Daire Başkanı tarafından Mahkeme önündeki yargılamada başvurunu temsil etmesi için izin verilen Bay M. Öncü tarafından temsil edilmiştir (İçtüzüğün 36 § 4 (a) *fine maddesi*). Türk Hükümeti ("Hükümet"), Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Daire Başkanı Sayın H. A. Açıkgül tarafından temsil edilmiştir.

4. Başvuru, Mahkeme'nin İkinci Bölümü'ne havale edilmiştir (Mahkeme İç Tüzüğü'nün 52 § 1. maddesi). 19 Şubat 2021 tarihinde Hükümet'e, başvurunun Sözleşme'nin 6 §§ 1 ve 3. maddeleri (aleyhindeki delillerin toplanması, kabul edilmesi ve değerlendirilmesi, kendisini yargılayan mahkemelerin bağımsızlığı ve tarafsızlığı ve etkili hukuki yardım hakkı ile ilgili) ve 7, 8 (ByLock ve internet trafiği verilerinin toplanması ve kullanılması ile ilgili) ve 11. maddeleri kapsamındaki şikâyetleri bildirilmiştir. Başvurunun geri kalan kısmı, Mahkeme İç Tüzüğü'nün 54 § 3 maddesi uyarınca kabul edilemez ilan edilmiştir.

5. Bölüm Başkanı, yazılı görüşlerini sunan Uluslararası Hukukçular Komisyonu'na davaya müdahil olma izni vermiştir (Sözleşme'nin 36 § 2 maddesi ve İçtüzüğün 44 § 3 maddesi).

6. 3 Mayıs 2022 tarihinde, İkinci Bölüm'ün bir Dairesi, Büyük Daire lehine yargı yetkisinden feragat etmeye karar vermiştir (Sözleşme'nin 30. maddesi ve İçtüzüğün 72. maddesi).

7. Büyük Daire'nin oluşumu, Sözleşme'nin 26. maddesinin 4. ve 5. paragrafları ile İçtüzüğün 24. maddesi hükümlerine uygun olarak belirlenmiştir.

8. Başvuran ve Hükümet, başvurunun kabuledilebilirliği ve esasına ilişkin yazılı görüşlerini sunmuşlardır (İçtüzük 71 v e 59 § 1).

9. Strazburg'daki İnsan Hakları Binası'nda 18 Ocak 2023 tarihinde kamuya açık bir duruşma gerçekleştirilmiştir.

Mahkeme huzuruna çıktılar:

(a) *Hükümet için*

Bay H.A. AÇIKGÜL,
Bay S. TALMON,
Bay C. STAKER,
Bay B. BAYRAK ŞENOCAK,
an
Bay İ. YUSUFOĞLU,
Bay K. ERSİNTANIK,
Bay F. YILMAZ,

Yardımcı Ajan,

Avukat,

Danışmanlar;

(b) *başvuru sahibi için*

Bay J. HEYMANS,
Bay J. VANDE LANOTTE,
Bay M. ÖNCÜ,

*Avukat,
Danışman.*

Mahkeme, Hükümet adına Bay Açıkgül, Bay Talmon ve Bay Staker ile başvuran adına Bay Heymans ve Bay Vande Lanotte'nin konuşmalarını ve yargıçlar tarafından yöneltilen sorulara verdikleri yanıtları dinlemiştir.

GERÇEKLER

I. DAVANIN ARKA PLANI VE BAĞLAMI

A. 15 Temmuz 2016 darbe girişimi ve olağanüstü hal ilanı

10. 15-16 Temmuz 2016 gecesini, kendilerini "Yurtta Sulh Konseyi" olarak adlandıran bir grup Türk Silahlı Kuvvetleri mensubu ("TSK" olarak da anılmaktadır), Türkiye'nin demokratik yollarla seçilmiş Parlamentosunu, Hükümetini ve Cumhurbaşkanını devirmeyi amaçlayan bir askeri darbe girişiminde bulunmuştur.

11. Darbe girişimi sırasında, azmettiricilerin kontrolü altındaki 8.000'den fazla askeri personel, Meclis binası ve Cumhurbaşkanlığı yerleşkesi de dahil olmak üzere birçok stratejik Devlet binasını bombalamış, Cumhurbaşkanının kaldığı otele ve Başbakan'ın seyahat ettiği konvoyu saldırmış, Genelkurmay Başkanı'nı rehin almış, birçok kamu kurumuna saldırmış ve işgal etmiş, televizyon stüdyolarını işgal etmiş, Boğaz köprülerini ve İstanbul'daki havaalanlarını tanklar ve zırhlı araçlarla kapatmış ve darbe girişimine karşı çıkmak için sokaklara dökülen göstericilere ateş açmıştır. Hükümet tarafından verilen rakamlara göre, söz konusu gece aralarında sivillerin de bulunduğu 250'den fazla kişi öldürülmüş ve 2.000'den fazla kişi de yaralanmıştır. Hükümet ayrıca darbe girişimi sırasında, aralarında F-16 savaş uçakları ve helikopterlerin de bulunduğu yaklaşık 70 askeri uçak, 3 gemi, 246 zırhlı araç ve yaklaşık 4.000 hafif silah kullanıldığını belirtmiştir.

12. Askeri darbe girişiminin ertesi günü ulusal makamlar, Pensilvanya'da (Amerika Birleşik Devletleri) yaşayan bir Türk vatandaşı olan ve FETÖ/PDY'nin lideri olarak kabul edilen Fetullah Gülen (bundan böyle "F. Gülen" olarak anılacaktır) ile bağlantılı şebekeyi suçlamıştır. Yetkililer darbe girişiminin sorumluluğunu Türk Silahlı Kuvvetlerine sızmış olan FETÖ/PDY mensuplarına yüklemiştir.

13. 16 Temmuz 2016 tarihinde Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı Anayasal Düzene Karşı İşlenen Suçlar Bürosu, darbe girişimine ilişkin bir ceza soruşturması başlatmıştır. Bu çerçevede hareket eden

soruşturma kapsamında, bölge savcılıkları darbe girişimine karıştığından şüphelenilen kişilerin yanı sıra FETÖ/PDY ile bağlantısı olduğundan şüphelenilen diğer kişiler hakkında da ceza soruşturmaları başlatmıştır.

14. Hükümet 20 Temmuz 2016 tarihinde, 21 Temmuz 2016 tarihinden itibaren doksan gün süreyle olağanüstü hal ilan etmiş ve bu süre daha sonra yedi kez, her seferinde doksanar günlük sürelerle uzatılmıştır.

15. Türk makamları, 21 Temmuz 2016 tarihinde, Avrupa Konseyi Genel Sekreteri'ne, Sözleşme'nin 15. maddesi uyarınca derogasyon bildiriminde bulunmuştur (bildirimin içeriği için bkz. aşağıdaki 205. paragraf).

16. Olağanüstü hal süresince Bakanlar Kurulu çeşitli kanun hükmünde kararnameler çıkarmıştır. Bu kanun hükmünde kararnamelerden birine, yani 672 sayılı Kanun Hükmünde Kararnameye dayanılarak 1 Eylül 2016 tarihinde yayımlanan 672 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile terör örgütlerine veya Milli Güvenlik Kurulunca Devletin milli güvenliğine karşı faaliyette bulunduğuna karar verilen yapı, oluşum veya gruplara üyeliği, mensubiyeti veya iltisakı yahut bunlarla irtibatı olduğu değerlendirilen 50.875 kamu görevlisi görevlerinden ihraç edilmiştir. İhraç edilenler arasında Milli Eğitim Bakanlığında çoğunluğu öğretmen olmak üzere 28.163 memur bulunmaktadır (ilgili kanun hükmünde kararname hakkında daha fazla bilgi için bkz. *Köksal/Türkiye* (dec.), no. 70478/16, § 7, 6 Haziran 2017). Benzer şekilde, 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname temelinde 23 Temmuz 2016 tarihinde yürürlüğe giren 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname uyarınca, FETÖ/PDY'ye aidiyeti, iltisakı veya irtibatı olduğu değerlendirilen 104 vakıf, 1.125 dernek ve 19 sendika kapatılmıştır.

17. 18 Temmuz 2018 tarihinde olağanüstü hal kaldırılmıştır.

B. Darbe girişimi öncesinde FETÖ/PDY'ye karşı alınan tedbirler

18. Taraflarca sunulan yerel mahkeme kararlarından, daha önce uluslararası alanda "Gülen hareketi" veya "Gülen *cemaati*" olarak bilinen FETÖ/PDY'nin 1960'lardaki başlangıcından bu yana büyük ölçüde dini bir grup olarak algılanmasına rağmen, motivasyonlarının ve *çalışma biçiminin* yine de uzun yıllar boyunca şüphe ve kamuoyu tartışmalarına konu olduğu anlaşılmaktadır (bkz. 2018/15231, aşağıdaki 172. paragrafta belirtilen; ayrıca bkz. aşağıdaki 198. paragrafta belirtilen Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiseri'nin Memorandumunun 20. paragrafı). Bu bağlamda, hareketin lideri F. Gülen, 1999 yılında "Gülen hareketi"nin faaliyetleri nedeniyle terör örgütü kurmak ve yönetmekle suçlanmıştır. Bu yargılamalar, Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun 24 Haziran 2008 tarihli nihai kararıyla beraat etmesiyle sonuçlanmıştır (bu yargılamalar hakkında daha fazla bilgi için bkz. aşağıdaki 189-193. paragraflar; ayrıca bkz. 20 Temmuz 2021 tarihli *Akgün/Türkiye*, no. 19699/18, § 124).

19. İlgili yerel mahkeme kararlarından da görülebileceği üzere, FETÖ/PDY'ye ilişkin tartışmalar 2013'ten sonra yoğunlaşmıştır,

Özellikle "17-25 Aralık soruşturmaları" ve "MİT turları" olayının ardından FETÖ/PDY'nin motivasyonlarına ilişkin şüpheler güçlenmiş ve bu hareketin şüpheli üyeleri hakkında terörle bağlantılı suçlamalarla çok sayıda soruşturma başlatılmıştır (bu olaylara ilişkin daha fazla ayrıntı için bkz. aşağıda 172. paragrafta belirtilen Anayasa Mahkemesinin *Ferhat Kara* kararının 15. ve 16. paragrafları; ayrıca bkz. *Sabuncu ve Diğerleri/Türkiye*, no. 23199/17, § 23, 10 Kasım 2020; *Murat Aksoy v. Türkiye*, no. 80/17, § 12, 13 Nisan 2021; ve *Yasin Özdemir/Türkiye*, no. 14606/18, §§ 14 ve 29, 7 Aralık 2021).

20. Aynı zamanda, Devlet güvenlik birimleri de FETÖ/PDY'nin ulusal güvenliğe yönelik bir tehdit oluşturduğunu düşünmektedir. Milli güvenlik konularında politika tavsiyelerinde bulunan istişari bir koordinasyon organı olan Milli Güvenlik Kurulu'nun iki ayda bir yapılan düzenli toplantılarının ardından yayınlanan basın açıklamaları, bu organın 2014 yılının başından itibaren FETÖ/PDY hakkında alarm verdiğini ortaya koymaktadır. 2014 yılının Şubat ayında "kamu huzurunu ve güvenliğini tehdit eden bir yapı" olarak tanımlanan örgüt, 2016 yılının Mayıs ayında "terör örgütü" olarak tanımlanmıştır (ilgili açıklamalar hakkında daha fazla bilgi için bkz. aşağıda paragraf 108-113; ayrıca bkz. yukarıda anılan *Akgün*, §§ 39 ve 40).

21. Dava dosyasında yer alan bilgiler, bu gelişmelere paralel olarak, Türkiye *Milli İstihbarat Teşkilatı'nın* (bundan böyle "MİT" olarak anılacaktır) da darbe girişimi öncesinde FETÖ/PDY ile ilgili *istihbarat* toplama faaliyetlerinde bulunduğunu göstermektedir. Bu bağlamda, 2016 yılının başlarında MİT, FETÖ/PDY'nin yasadışı faaliyetleri hakkında bilgi toplamak için Litvanya'da bulunan şifreli mesajlaşma uygulaması "ByLock"un ana sunucusuna erişmiş ve görünüşe göre bu uygulamanın yalnızca söz konusu örgütün üyeleri tarafından iç iletişim için kullanıldığına dair istihbarata dayanmıştır. Hükümet tarafından sağlanan bilgilere göre, Mayıs 2016 itibarıyla MİT tarafından ByLock sunucusundan elde edilen veriler, bu sunucuya bağlanan kişilerin İnternet Protokolü ("IP") adresleri de dahil olmak üzere, Emniyet Genel Müdürlüğü de dahil olmak üzere "ilgili kurumlarla" paylaşılmıştır. MİT ayrıca 24 Ekim 2016 tarihinde ByLock uygulamasının teknik ve örgütsel özelliklerine ilişkin bir analiz raporunu (bundan böyle "MİT teknik analiz raporu" olarak anılacaktır, bkz. aşağıdaki 114-116. paragraflar) bu "ilgili kurumlarla" paylaşmıştır.

22. Akabinde, Aralık 2016'da MİT elindeki ham ByLock verilerini Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına teslim etmiştir. Başsavcılığın talebi üzerine, 9 Aralık 2016 tarihinde Ankara Dördüncü Sulh Ceza Mahkemesi, Ceza Muhakemesi Kanunu'nun ("CMK") 134. maddesi uyarınca söz konusu ham verilerin incelenmesine karar vermiştir (bkz. aşağıdaki 142. paragraf). Özellikle, MİT tarafından teslim edilen materyalin kopyalarının çıkarılmasını ve içeriğinin yazıya dökülmesini emretti. Bu arada, binlerce

MİT tarafından ifşa edilen veriler temelinde soruşturmalar başlatılmış ve ByLock uygulamasının şüpheli kullanıcıları FETÖ/PDY üyeliği ile suçlanmıştır (bu gelişmelerin zaman çizelgesi, ulusal makamlar ve uzmanlar tarafından ByLock hakkında hazırlanan teknik raporlar ve müteakip soruşturma tedbirleri hakkında daha fazla bilgi için bkz. aşağıdaki 114-130. paragraflar ve Anayasa Mahkemesi'nin aşağıdaki 174 ve 175. paragraflarda belirtilen *Ferhat Kara* kararı).

II. DAVANIN KOŞULLARI

23. Başvuran 1966 yılında doğmuştur. Başvurusunu yaptığı tarihte Kayseri'de hapis cezasını çekmekteydi.

A. Başvuranın tutuklanması ve tutuklu yargılanması

24. 22 Temmuz 2016 tarihinde, Kayseri'de bir devlet okulunda öğretmen olan başvuran, kamu hizmetinden uzaklaştırılmıştır. 27 Temmuz 2016 tarihinde 672 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile görevinden ihraç edilmiştir. 672 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu şüphesiyle ihraç edilmiştir (bkz. yukarıdaki 16. paragraf).

25. 29 Temmuz 2016 tarihinde Kayseri Cumhuriyet Başsavcılığı, Kayseri Emniyet Müdürlüğü'nden, aralarında başvuranın da bulunduğu Kayseri'de görevden ihraç edilen öğretmenlerin FETÖ/PDY üyesi veya yöneticisi olup olmadıklarının ya da bu örgütle bağlantılarının bulunup bulunmadığının araştırılmasını, sosyal medya hesaplarında suç unsuru bulunup bulunmadığının incelenmesini, bu kişilerle ilgili tanık ifadelerinin alınmasını, adres ve iletişim bilgilerinin tespit edilmesini talep etmiştir.

26. Kayseri Emniyet Müdürlüğü tarafından 18 Ağustos 2016 tarihinde tutulan bir tutanağa göre, aynı tarihin başlarında polis imdat hattına gelen isimsiz bir ihbarda, başvuranın Kayseri'de ikamet eden bir başka kişiyle birlikte FETÖ/PDY üyesi olduğu bildirilmiştir.

27. 5 Eylül 2016 tarihinde Kayseri Emniyet Müdürlüğü, Kayseri'de memuriyetten ihraç edilen 147 öğretmenle ilgili soruşturma raporunu Kayseri Cumhuriyet Savcılığına sunmuştur. Raporda, başvuranla ilgili olarak, başvuranın ByLock kullanıcısı olduğunun tespit edildiği belirtilmiştir (başvuranın ByLock ile bağlantısı hakkında daha fazla bilgi için aşağıdaki 80. paragrafa bakınız). Raporda, ByLock uygulaması ve başvuranın bu uygulamayı kullandığının nasıl tespit edildiğine ilişkin başka bir bilgi yer almamaktadır. Raporda ayrıca, başvuranın "PDY doğrultusunda" faaliyet yürüttüğü kabul edilen "Aktif Eğitimciler Sendikası", diğer adıyla "Aktif Eğitim-Sen" ve "*Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği*" üyesi olduğu belirtilmiştir. Raporun sonuç bölümünde, söz konusu şüphelilerin ByLock üzerinden kendi aralarında özel şifreli haberleşme yapmaları, FETÖ/PDY ile irtibatlı olmaları, FETÖ/PDY'ye üye oldukları değerlendirilmiştir.

diğer örgüt üyeleri ve bazılarının FETÖ/PDY'yi destekleyen Bank Asya'da hesapları vardı. Bu doğrultuda, Kayseri Emniyet Müdürlüğü ilgili kişiler hakkında arama ve el koyma kararının yanı sıra tutuklama ve soruşturma kararları talep etmiştir.

28. Aynı gün, Kayseri Cumhuriyet Savcılığı, Kayseri Sulh Ceza Mahkemesi'ne, aralarında başvuranın da bulunduğu 147 kişinin adreslerinde ve üzerlerinde dijital delillerin aranması ve bunlara el konulması, bilgisayar, cep telefonu ve hafıza kartı gibi dijital materyallerin aranması ve dijital materyallerin deşifre edilmesi ve analiz edilmesi amacıyla bunlara geçici olarak el konulması için talepte bulunmuştur.

29. Kayseri Sulh Ceza Mahkemesi aynı gün Cumhuriyet Savcısının taleplerini kabul etti ve ardından polise gerekli işlemlerin yapılması ve şüphelilerin tutuklanması talimatını verdi.

30. Bu doğrultuda, 6 Eylül 2016 tarihinde polis başvuranın evinde bir arama gerçekleştirmiştir. Arama sırasında polis, diğer materyallerin yanı sıra, bir cep telefonuna (IMEI1 numarası: 351912067995747) ve SIM kartına (belirtilen bir telefon numarası ile birlikte) el koymuştur. Başvuranın üzerinde veya arabasında herhangi bir suç unsuruna rastlanmamıştır. Başvuran, arama sonucunda FETÖ/PDY üyesi olduğu şüphesiyle gözaltına alınmıştır.

31. 8 Eylül 2016 tarihinde başvuran, avukatının huzurunda polis tarafından sorgulanmıştır. Başvuran ifadesinde, son on yıldır aynı telefon numarasını kullandığını belirtmiştir. FETÖ/PDY ile bağlantılı dernek, sendika veya kurumlarla herhangi bir bağlantısı olduğunu veya bu tür kurumlara herhangi bir bağışta bulunduğunu reddetmiştir. Aktif Eğitim-Sen adlı bir sendikaya üye olduğunu ancak Haziran 2016'da üyeliğini sonlandırdığını belirtmiştir. Bank Asya'ya 4 Şubat 2014 tarihinde Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu ("TMSF") tarafından el konulmasının ardından F. Gülen'in çağrısı üzerine herhangi bir para yatırıp yatırmadığı sorulduğunda, başvuran böyle bir çağrıdan haberdar olmadığını ve bu nedenle bu koşullarda bankaya herhangi bir para yatırmadığını iddia etmiştir. Bununla birlikte, 2014 yılında Milli Eğitim Bakanlığı ile ortaklaşa yürütülen bir okul projesinde görevlendirildiğinde, kendisinden ücretini alabilmek için Bank Asya'da bir hesap açmasının istendiğini ve bu bankayla olan ilişkisinin bu kadar olduğunu açıklamıştır. Polis tarafından ByLock uygulamasının kullanıcıları olarak tespit edildiğinin bildirilmesi üzerine başvuran, bu uygulamayı hiç duymadığını ve hiç kullanmadığını belirtmiştir. Son olarak, kendisi hakkında yapılan isimsiz aramayla ilgili olarak, başvuran kendisine yöneltilen suçlamaların asılsız olduğunu ve FETÖ/PDY üyesi olmadığını savunmuştur.

---

1. "IMEI", bir cep telefonunu tanımlamak için kullanılan benzersiz bir numara olan "Uluslararası Mobil Ekipman Kimliği" anlamına gelir.

32. Kayseri Emniyet Müdürlüğü, 9 Eylül 2016 tarihinde Kayseri Cumhuriyet Başsavcılığı'na bir rapor göndererek, şifreli haberleşme uygulaması ByLock'u kullandıkları tespit edilen ve aralarında başvuru da bulunduğu altmış yedi kişinin ismini bildirmiştir. Raporunda, ByLock kullanımına ilişkin bilgilerin "diğer kurumlarla koordinasyon sonucunda" elde edildiği belirtilmiştir.

33. Aynı tarihte başvuru, Kayseri Sulh Ceza Mahkemesi tarafından avukatının huzurunda sorgulanmıştır. Başvuru, daha önce emniyet müdürlüğü önünde verdiği ifadeleri yineledikten sonra, FETÖ/PDY ile bağlantılı olduklarını bilerek herhangi bir derneğe veya başka bir kuruluşa katılmadığını ileri sürmüştür. Sorgunun sonunda Kayseri Sulh Ceza Mahkemesi, *diğer hususların yanı sıra, başvuru silahlı terör örgütüne üye olma suçunu işlediğine dair kuvvetli şüphe bulunduğu işaret eden somut delilleri göz önünde bulundurarak başvuru tutuklu yargılanmasına karar vermiştir.*

B. Soruşturma dosyasında yer alan diğer raporlar

34. 12 Ekim 2016 tarihinde Kayseri Emniyet Müdürlüğü, Kayseri Cumhuriyet Savcılığına, aralarında başvuru da bulunduğu ve ByLock kullandıkları iddiasıyla tutuklanan 147 Kayserili öğretmenle ilgili bir rapor sunmuştur (bundan böyle "polis ByLock raporu" olarak anılacaktır). Raporunda, uygulamanın kullanıldığı telefon (veya IP) numarası ve ByLock kullanıcı kimliği ile birlikte her kullanıcıya atanan bir renk kodu (mavi, turuncu veya kırmızı) belirtilmiştir. Başvuru sahibine ilişkin bilgilerde, ByLock uygulamasına belirtilen telefon numarasından bağlandığı, ByLock kullanıcı kimliğinin 408783 olduğu ve "turuncu" kullanıcı olarak sınıflandırıldığı belirtilmiştir. Raporunda, ByLock kullanımına ilişkin verilerin nasıl elde edildiğine veya renk kodlarının neyi ifade ettiğine ilişkin herhangi bir açıklama yer almamaktadır.

35. Kayseri Cumhuriyet Savcısının 25 Ekim 2016 tarihli talebinin ardından, 16 Kasım 2016 tarihinde Bank Asya, aralarında başvuru da bulunduğu bir dizi şüphelinin banka hesap bilgilerini savcılığa vermiştir. Verilen bilgilere göre, Bank Asya'da başvuru adına iki hesap tespit edilmiştir. Bunlardan biriyle ilgili herhangi bir faaliyet olmamasına rağmen, diğerine 28 Şubat 2014 tarihinde - yani F. Gülen'in söz konusu bankayı desteklemek için yaptığı iddia edilen çağrıdan sonra (bkz. yukarıdaki 31. paragraf) - 3.110,16 Türk lirası (TL) (o tarihte yaklaşık 1.020 avroya (EUR) eşdeğer) tutarında bir para yatırılmıştır. Bu para daha sonra geri çekilmiş ve 12 Aralık 2014 tarihinde 1.520,50 TL (o tarihte yaklaşık 540 Avro'ya denk gelmektedir) tutarında yeni bir para yatırma işlemi gerçekleştirilmiştir. Para yatırma işleminin kim tarafından yapıldığı belirtilmemiştir.

36. Belirtilmeyen bir tarihte, Kayseri Cumhuriyet Savcılığı, başvuru da aralarında bulunduğu şüphelilerin listesini İl Emniyet Müdürlüğüne iletmiştir.

Kayseri Valiliği Dernekler Müdürlüğü'ne başvurmuş ve bu kişilerden herhangi birinin 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile kapatılan dernek veya sendikalara üye olup olmadığına dair bilgi talep etmiştir. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile FETÖ/PDY ile bağlantılı oldukları gerekçesiyle kapatılan dernek veya sendikalara üye olup olmadıkları konusunda bilgi talep etmiştir (bkz. yukarıdaki 16. paragraf). 1 Aralık 2016 tarihinde İl Müdürlüğü, başvuranın Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği ve Aktif Eğitim-Sen sendikasına üye olduğu ve her ikisinin de 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile kapatıldığı cevabını vermiştir. 667.

C. Başvuru sahibinin kovuşturması

37. 6 Ocak 2017 tarihinde, Kayseri Cumhuriyet Savcısı, başvuran ve diğer sekiz kişi hakkında, Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi uyarınca FETÖ/PDY silahlı terör örgütüne üye olmakla suçlayan bir iddianame hazırlayarak Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'ne sunmuştur. İddianame üç bölüme ayrılmıştır: birinci bölümde FETÖ/PDY hakkında "genel bilgi" verilmiş; ikinci bölümde FETÖ/PDY'nin terör bağlamındaki eylemleri incelenmiş; üçüncü bölümde ise şüpheliler aleyhindeki somut deliller ele alınmıştır.

1. İddianamenin ilk bölümü

(a) FETÖ/PDY'nin Kuruluşu

38. İddianamenin ilk bölümünde verilen bilgilere göre, örgütün temelleri 1966 yılında şu kişiler tarafından atılmıştır
F. Gülen, o dönemde imam ve *vaiz* (*vaiz*) olarak görev yapıyordu. Kuruluşunda örgüt, faaliyetlerini F. Gülen'in kasetlere kaydedilmiş konuşmaları veya "*sohbet* toplantıları" aracılığıyla ulaştığı genç öğrenciler üzerinde yoğunlaştırdı. F. Gülen kendisini günün sosyo-politik koşullarına uyarlayarak, dini duyguları istismar ederek ve siyasi partilerden özerkliğini koruyarak "din, siyaset ve para üçgeninde" etkisini artırmayı ve böylece örgütünü ve dini çevrelerdeki etkisini genişletmeyi başardı. Örgüt, varlığının 12 Eylül 1980 *darbesinden* önceki bu ilk evresinde, özellikle öğrencilere tahsis edilen ve iddianamede örgütün "hücre evleri" olarak adlandırılan "*ışık evleri*" ve öğrencileri hedef alan özel dershaneler aracılığıyla destek tabanını genişletmeye ve kamu kurumlarına sızmaya odaklanmıştır.

39. Örgüt, 1980 *darbesini* takip eden bir sonraki aşamada, kamu kurumlarında "kadrolaşma" misyonunu tamamlamış ve diğer faaliyetlerini gizlilik içinde sürdürürken eğitim hedeflerine öncelik vermiştir. Parlak öğrencileri hedef almak ve onları eğitmek temel bir amaçtı.

Çünkü bu öğrenciler daha sonra kuruluş tarafından önemli kamu kurumlarına yerleştirilmiştir.

40. Bu ikinci aşamada örgüt, "milli, yerel İslam" ideolojisini iddianamede "devletçi söylem" olarak adlandırılan bir ideolojiyle değiştirmiştir. Ekonomik açıdan bakıldığında, örgüt bu aşamada şirketleri birbirine bağlayan bir holding gibi faaliyet göstermeye başlamış; bu doğrultuda bir banka kurmuş ve eğitim alanındaki varlığına ek olarak sağlık, finans, ulaşım ve medya sektörlerinde de faaliyet göstermeye başlamıştır. Bu ikinci aşama aynı zamanda FETÖ/PDY'nin yurt dışına açıldığı dönem olmuştur.

41. İddianameye göre, FETÖ/PDY'nin terörizme yol açan üçüncü aşaması, 28 Şubat 1997'deki sözde "post-modern *darbe*" olayından sonra başlamıştır (bu olay hakkında daha fazla bilgi için bkz. *Dilipak ve Karakaya/Türkiye*, no. 7942/05 ve 24838/05, §§ 6 ve 54, 4 Mart 2014). Bu aşamada, F. Gülen Türkiye'den kaçmış ve örgüt söylemini değiştirerek "dinler arası diyalog" ve "insan hakları" gibi kavramlara atıfta bulunan daha evrensel ifadeler benimsemiştir. Bu aşamada örgütün 160 ülkede aktif hale geldiği ve Türkiye'deki tüm kamu kurumlarını da etkisi altına aldığı kaydedildi. Özellikle 12 Eylül 2010 tarihinde kabul edilen anayasa değişikliklerinden sonra, örgüt kendisini Devletin tek *fili* yöneticisi olarak görmeye başlamış ve bu algı 17 Aralık 2013 tarihine kadar devam etmiştir (bkz. "17-25 Aralık soruşturmaları" ile ilgili olarak yukarıdaki 19. paragraf).

(b) FETÖ/PDY'nin terminolojisi, amaçları ve işleyişi

42. İddianamenin bu ilk bölümünde savcılık, örgütün kullandığı özel terminolojinin ve yapısının bir tanımını da yapmıştır. Özellikle, FETÖ/PDY'nin kamu kurumları içindeki "hücre tipi *örgütlenmesini*" açıklamıştır; *bu örgütlenme, "abi" (örgüt abisi)* olarak adlandırılan hiyerarşik üstlerine bağlı en fazla beş kişiden oluşmaktadır. Bu örgütlenme yöntemi Hizbullah'tan esinlenmiştir. FETÖ/PDY içindeki en küçük örgütsel birimler olan hücreler birbirlerinden haberdar olmamakta, böylece bir hücrenin deşifre olması durumunda diğerleri faaliyetlerine devam edebilmektedir.

43. Örgütün amaçlarına gelince, daha önce FETÖ/PDY'de faaliyet göstermiş kişilerin ifadeleri, ana hedefin, toplumda var olan dini duyguları istismar ederek biriktirdiği mali gücü ve insanlarını kullanmak suretiyle Devletin anayasal organlarını kontrol altına almak olduğunu ortaya koymuştur. Örgüt, kamu kurumlarına sızmak ve bu amaca ulaşmak için üniversite veya memuriyete giriş sınav sorularını çalmak ya da kendi üyesi olmayan kişiler aleyhine delil uydurarak memuriyetten atılmalarını sağlamak gibi gizli eylemlere de başvurmuştur.

44. Savcılık, FETÖ/PDY'nin neden bir "örgüt" olarak sınıflandırılması gerektiğini savunurken, işlerini açık ve şeffaf bir şekilde yürütmek yerine kod adları ve özel telekomünikasyon kanalları kullanması, hesaplanmamış finansmanı ve faaliyetlerini yurtdışından yönetmesi gibi faktörlere dikkat çekti, Muhafızlarını ortadan kaldırmak için baskı, şantaj ve yasadışı yöntemlere başvurması, yabancı diplomatik misyonlarla gizli anlaşmalar yapması, Devleti bir düşman olarak algılaması ve dini değerleri amaçları doğrultusunda yorumlaması ve bu yorumu günün hakim koşullarına uyarlaması.

45. Savcılık, FETÖ/PDY'nin hiyerarşik yapısının, her biri kendi coğrafi, sektörel ve kurumsal alanlarında atanmış "birimlerinden" sorumlu olan imamlar sistemine dayandığını belirtmiştir. F. Gülen'in "evrensel imam" olarak liderlik ettiği FETÖ/PDY, kıta, ülke, bölge, il, ilçe, esnaf, mahalle ve ev imamları aracılığıyla taban düzeyinde örgütlenmiş ve yayılmıştır. Örgüt ayrıca bakanlıklar, yerel yönetimler ve üniversiteler gibi kamu sektörüne ve özel sektöre de imamlar atamıştır. Görevlerinin hassas doğası nedeniyle, kamu hizmeti, kolluk kuvvetleri, ordu, yargı ve MİT'te faaliyet gösteren imamlar, iletişim araçları da dahil olmak üzere, gizliliklerini korumak için örgütün diğer üyelerine kıyasla daha fazla önlem almışlardır.

46. Örgütün en dış katmanında, gerçek anlamda örgütün bir parçası olmamakla birlikte, meçruyeti çok sayıda sempatzana bağlı olduğu için örgütün iğlevi açısından elzem olan "sempatizanlar" yer alıyordu.

47. Savcılık ayrıca, Devlete karşı açık bir mücadele yürütmenin içereceği zorlukları erkenden fark ettiklerini gözlemlemiştir, F. Gülen'in amacı sistemi yıkararak değil, tüm devlet yapılarını içeriden ele geçirerek hedeflerine ulaşmaktı. FETÖ/PDY'nin emniyet teşkilatında ve diğer kamu kurumlarında aktif olduğu ve operasyonlarını yürütmede ve hedeflerini ilerletmede etkili olduğu uzun süredir kamuoyu tarafından bilinmekteydi.

(c) FETÖ/PDY ve ByLock uygulaması tarafından kullanılan iletişim yöntemleri

48. Savcılık, örgütün en önemli iletişim aracının "GSM hatları" olduğunu belirtmiştir. Kural olarak bu hatlar üçüncü bir kişi veya FETÖ/PDY kontrolündeki bir kuruluş adına kaydedilirdi, bu da abonelik bilgilerinin gerçek kullanıcıyı ifşa etmemesi anlamına geliyordu. Yaklaşık her üç ayda bir yeni bir GSM hattı alınır ve GSM hattı ile birlikte mobil cihaz da değiştirilirdi. Savcılığa göre sadece bu düzenleme bile FETÖ/PDY'nin gizli tutmak istediği yasadışı faaliyetlerde bulunduğu önemli bir göstergesiydi.

49. Örgüt üyeleri iletişimlerinde birbirlerinin isimlerini kullanmaktan kaçınmış, il ve ilçe imamaları genellikle kod adı kullanmışlardır.

50. Skype, Tango, WhatsApp, Viber, Line ve Kakao Talk gibi uygulamalar da düşük maliyetle sağladıkları şifreli iletişim imkânı nedeniyle tercih edilmiştir. Ancak, kritik pozisyonlardaki üyeler, F. Gülen'in talimatıyla FETÖ/PDY üyelerinin özel kullanımı için geliştirildiği iddia edilen ByLock lehine bu uygulamaları terk etmişlerdir. İddianamede ByLock'un özellikleri hakkında, otomatik mesaj silme özelliğine sahip şifreli bir mesajlaşma uygulaması olduğunu açıklamak dışında, daha fazla bilgi verilmemiştir. Ayrıca ByLock uygulamasının internette indirilemediği, sadece başka bir üyeden temin edilebilen özel bir kurulum dosyası gerektirdiği belirtilmiş, bu da uygulamaya sadece örgüt üyeleri tarafından erişilebildiğini göstermiştir.

2. İddianamenin ikinci bölümü

51. İddianamenin ikinci bölümü, Türk hukukunda terörizmin ne anlama geldiği ve FETÖ/PDY'nin neden bir terör örgütü olarak nitelendirilmesi gerektiğine ilişkin bir tartışmaya ayrılmıştır. Savcılık, "örgüt" ve "terörizm" kavramlarını düzenleyen iç mevzuat hükümlerini ortaya koyduktan sonra (bkz. aşağıdaki 146-149. paragraflar), bir yapının "terör örgütü" olarak nitelendirilebilmesi için üç unsurun mevcut olması gerektiğini belirtmiştir: (i) Terörle Mücadele Kanunu'nun (3713 sayılı Kanun) 1. bölümünde belirtildiği üzere bir ideoloji veya amaç; (ii) Ceza Kanunu'nun 220. maddesi uyarınca örgütlü bir yapı ve (iii) amaçlarına ulaşmak için cebir ve şiddete başvurma.

52. Yukarıdaki açıklamalar ışığında, savcılık FETÖ/PDY ile ilgili olarak aşağıdaki gözlemlerde bulunmuştur:

"Fetullahçı Terör Örgütü;

1) Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini cebir, şiddet veya diğer yasadışı yöntemlerle ortadan kaldırmak veya görevlerini yapmasını kısmen veya tamamen engellemek; Devlet otoritesini baskı altına almak, zayıflatmak ve yönlendirmek; [kendisini] alternatif bir otorite olarak sunmak ve nihayetinde Devlet otoritesini ele geçirmek amacını taşımıştır,

2) Aynı amaca hizmet eden ancak hayatın normal akışında asla birlikte hareket etmeyecek kişileri içeren sürekli, gizli ve hiyerarşik bir yapıya sahipti:

- silah [ve] güç kullanma ve [yasaları] uygulama yetkisine sahip olan ve mesleki bir hiyerarşi içinde faaliyet gösteren kamu görevlileri ve devlet memurları,

...

3) Birbirinden bağımsız hücre tipi bir yapıda [hücrelerle] organize edilmiştir,

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

4) Bireylere, [belirlenen] faaliyet alanları, iş bölümü ve sorumluluklara uygun olarak kurumsal sorumluluklar verilmiştir,

...

6) Örgütsel faaliyetlerin sürekliliğini ve lidere bağlılığı sağlamak için önceden belirlenmiş evlerde düzenli olarak gizli örgütsel toplantılar yapılacaktır,

...

8) Kurum üyeleri, kurumsal faaliyetlerle ilgili olarak [kendi hiyerarşilerine] raporlama yapmış ve kurumsal faaliyet alanlarını analiz eden belgeler/raporlar hazırlamıştır,

9) Örgütsel faaliyetlerde gizliliğe özel önem verilmiş ve iletişim, toplantılar, raporlama ve belgelerin hazırlanması, saklanması ve arşivlenmesinde özel kodlama prosedürleri kullanılmıştır,

10) Dershane ve okullarında yetiştirdikleri nitelikli insan kaynağı ve izledikleri temkinli ve ikiyüzlü politikalar sayesinde 1980'li yıllardan itibaren devletin stratejik kurumlarına kendi kadrolarını yerleştirme imkânı bulmuşlar ve giderek çalıştıkları kurumlardaki karar alma ve yürütme mekanizmalarını ele geçirmişler/geçirmeye çalışmışlardır,

11) Kuruluş bünyesinde faaliyet gösteren kamu görevlileri, makamlarını [ve] makamlarının yetki, araç, gereç ve personelini kuruluşun amaçları doğrultusunda kullanmışlardır,

12) Örgüt içinde faaliyet gösteren bazı kişiler tarafından yazılan kitaplar veya görsel, yazılı ve sosyal medya, televizyon dizileri ve filmleri, internette yayınlanan makaleler, bildirimler, yorumlar vb. aracılığıyla örgütün amaçları doğrultusunda siyasi, hukuki, ekonomik ve güncel konularda kamuoyunu manipüle etmişlerdir;

Bu yöntem sayesinde;

...

- Devletin otoritesini zayıflatmak amacıyla kamu düzeninin bozulmasıyla sonuçlanan] toplumsal güvensizlik ve kutuplaşma yaratmışlar/yaratmaya çalışmışlar ve bu şekilde, örgüt üyeleri tarafından Türkiye Cumhuriyeti'nin siyasi olarak seçilmiş hükümetine yapılan tüm yasadışı müdahaleler için kamuoyu desteği toplamışlardır,

- aynı zamanda manipüle ettikleri kamuoyu tarafından uygulanan baskıyı [araçsallaştırarak] adli makamları kontrolleri altına almayı amaçlamışlardır,

...

- Ülkemizin siyasi ve ekonomik istikrarını bozmaya ve teröre destek veren bir Devlet imajı yaratarak ülkemizin uluslararası alandaki itibarını zedelemeye yönelik yayınlar yapmışlardır...,

- kamu kurumları arasında teati edilen gizli belgeleri internet veya medya kuruluşları aracılığıyla yayınlayarak Devlet faaliyetlerinin gizliliğini ihlal etmişler ve [böylece] [bu tür] faaliyetleri engellemeye çalışmışlardır,

...

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

13) Erzincan Ağır Ceza Mahkemesi'nin 16.06.2016 tarihli kararında ... 'benimsediği yöntemler dikkate alındığında FETÖ/PDY'nin silahlı terör örgütü olarak nitelendirilmesinin zorunlu olduğu kanaatine varıldığı' belirtilmiştir,

...

19) Yargı mensupları, akademisyenler, [silahlı kuvvetler] personeli, [kolluk kuvvetleri] personeli, üst düzey kamu görevlileri, bürokratlar, gazeteciler vb. kişilerin siyasi, felsefi veya dini görüşlerine, ırki kökenlerine, ahlaki eğilimlerine, cinsel yaşamlarına, iletişim bilgilerine (e-posta, telefon), [ve] sağlık durumlarına ilişkin özel ve hassas bilgiler/veriler [veya] video [veya] ses kayıtları yasadışı yollardan elde edilebilir ve kuruluşun hedefleri doğrultusunda şantaj amacıyla kullanılabilir,

...

Bu çerçevede;

FETÖ/PDY .....'nin terör örgütü niteliği taşıyan bir örgüt olduğu değerlendirilmektedir. Terörizmin Önlenmesinin 1. ve 7. bölümlerinde belirtildiği üzere terör örgütü Harekete geç.

[Örgütün yukarıda sayılan amaçlarına ulaşmak için cebir ve şiddet kullanmak zorunda kaldığı, cebir ve şiddetin varlığına işaret eden en önemli unsurlardan birinin de 15.07.2016 tarihinde FETÖ/PDY tarafından gerçekleştirilen *darbe* girişimi olduğu değerlendirilmektedir."

3. İddianamenin üçüncü bölümü

53. Savcılık, iddianamenin üçüncü bölümünde, başvuran aleyhindeki delilleri ortaya koymuştur. Buna göre, şunları kaydetmiştir;

(i) Başvuranın, FETÖ/PDY mensuplarının örgüt içi haberleşmede kullandıkları ByLock uygulamasını adına kayıtlı cep telefonu numarasından kullandığını ve kullanım yoğunluğunun "turuncu" seviyede olduğunu belirtmiştir;

(ii) başvuranın Bank Asya'da bir hesabı olduğunu ve 31 Aralık 2013 ve 31 Ocak 2014 tarihlerinde hesap bakiyesinin 0 TL olduğunu belirtmiştir, 28 Şubat 2014 tarihinde 3.110,16 TL, 31 Mart 2014 tarihinde 2.953,68 TL olarak gerçekleşmiştir, 30 Nisan 2014 tarihinde 2.894,84 TL, 31 Mayıs - 30 Kasım tarihleri arasında 0 TL 2014 tarihinde 1.520,50 TL, 31 Aralık 2014 tarihinde 1.520,50 TL, 31 Mart 2015 tarihinde 843,71 TL olarak gerçekleşmiştir, 30 Haziran 2015 tarihinde 573,77 TL, 31 Aralık 2015 tarihinde ise 7 TL olarak gerçekleşmiştir.

15 Kasım 2016;

(iii) Başvuranın, her ikisi de 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'de ilan edilen Aktif Eğitim-Sen sendikasına ve Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği'ne üye olduğunu 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede FETÖ/PDY'ye ait, bağlı veya ilişkili olarak ilan edilmiştir;

(iv) Başvuranın 672 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile kamu görevinden ihraç edildiğini 672; ve

(v) isimsiz bir telefondan başvuranın FETÖ/PDY üyesi olduğuna dair bilgi alınmıştır.

Bu eylem ve faaliyetlerin sürekliliği, çeşitliliği ve yoğunluğunu göz önünde bulunduran savcılık, Ceza Kanunu'nun 314. maddesinde düzenlenen silahlı örgüte üye olma suçunun başvuranın davasında işlendiğini tespit etmiştir.

D. Başvurana karşı yürütülen cezai kovuşturmalar

1. Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi önündeki yargılamalar

54. 20 Ocak 2017 tarihinde Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi bir ön rapor (*tensip zaptı*) yayınlamakla başvuran aleyhindeki iddianameyi kabul etmiş ve ilk duruşma tarihini 21 Mart 2017 olarak belirlemiştir. Ayrıca, Emniyet Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı'ndan ("KOM") ve Kayseri şubesinden, başvuranın ByLock uygulamasını kullanıp kullanmadığı, kullandıysa hangi GSM hattı ve telefonun IMEI numarası üzerinden kullandığı, kimlerle irtibat kurduğu, indirme ve ilk kullanım tarihi, kullanım sıklığı ve tespit edilmişse uygulama üzerinden yapılan yazışmaların içeriği hakkında bilgi vermesini talep etmiştir.

55. 9 Şubat 2017 tarihinde KOM, Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'ne başvuranın adı, kimlik numarası, GSM numarası ve telefon IMEI numarasının (35368406164487) belirtildiği bir tablo içeren bir sayfalık bir rapor göndermiştir (bundan böyle "KOM ByLock raporu" olarak anılacaktır). Tabloda ayrıca "tespit tarihi "nin "3 Ekim 2015" olduğu belirtilmiştir. Hükümet tarafından yapılan açıklamaya göre, bu, başvuranın ByLock'a ilk kez bağlandığı tarihe atıfta bulunmaktadır. Tabloya, sağlanan bilgilerin kaynağına ilişkin herhangi bir açıklama eşlik etmemiştir.

(a) Duruşma 21 Mart 2017 tarihinde yapıldı

56. 21 Mart 2017 tarihinde Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'nde ilk duruşma yapıldı.

57. Ağır ceza mahkemesi duruşmanın başında KOM tarafından sunulan ByLock raporunu delil olarak kabul etmiş ve 6 Eylül 2016 tarihinde yapılan arama sırasında ele geçirilen dijital materyallere ilişkin raporun henüz sunulmadığını kaydetmiştir. Ağır ceza mahkemesi, iddianameyi okuduktan sonra, başvuranı savunmasını yapmaya davet etmiştir. Başvuran, *diğer* hususların yanı sıra, belirtilen GSM hattının kullanıcısı olduğunu ancak ByLock'u hiç kullanmadığını belirtmiş ve iddianamede iddia edilen iletişim "içeriği ve [diğer] hususlar" hakkında hiçbir bilgi bulunmadığına dikkat çekmiştir. Bank Asya'daki banka hesabıyla ilgili olarak başvuran, bu hesabı okulunun yürüttüğü bir projede görevlendirilmesiyle ilgili olarak açtığını ve bu bankayla başka bir bağlantısı olmadığını yinelemiştir. Aktif Eğitim-Sen sendikasına üyeliğiyle ilgili olarak ise başvuran, sendikaya 2014 yılında, okulunun bazı teşvikleri duyurmasının ardından katıldığını iddia etmiştir.

sendika üyeliği için Hükümet'e başvurmuş ancak 17 Haziran 2016 tarihinde istifa etmiştir ve üyeliği sırasında herhangi bir yasadışı faaliyette bulunmamıştır. Ayrıca, çeşitli eğitim ve kültür kursları sunan Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği'nin faaliyetlerine duyduğu ilgi ve sosyalleşme amacıyla derneğe katılmıştır. Haziran 2016'da bu dernekten de ayrılmak istemiş ancak derneğin tasfiye sürecinde olduğu kendisine bildirilmiş ve bunun üzerine dernek kapatılmıştır. Başvuran son olarak, kendisi hakkında alınan isimsiz ihbarı bilmediğini veya anlamadığını ve kabul etmediğini belirtmiştir.

58. Başvuranın avukatı, dava dosyasında söz konusu yapının bir terör örgütü olduğunu ortaya koyacak hiçbir somut veri bulunmadığını eklemiştir. Avukata göre, Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın bu "yapı" ile ilgili açıklamalarından, yapının terörist amaçlarının, Devleti ele geçirme isteklerinin ve barındırdığı diğer yasadışı amaçların Devlet yetkilileri tarafından bilinmediği anlaşılmaktadır; bu nedenle başvuranın bu konular hakkında bilgi sahibi olması beklenemezdi. Dolayısıyla, suçun maddi ve manevi unsurları gerçekleşmemiştir. Ayrıca, ByLock ile ilgili verilerin CMK kapsamında "delil" teşkil edemeyeceğini, çünkü (i) ele geçirilme yöntemi açısından hukuka aykırı olduklarını, (ii) ham verilerin teknik açıdan dava dosyasına nasıl dahil edildiğinin belirsiz olduğunu, (iii) teknik olarak yetersiz olduklarını ve (iv) incelenemediklerini iddia etmiştir. Başvurana yöneltilen suçlamaların bir sendikaya ve bir derneğe üye olmasıyla ilgili olduğu ölçüde, başvuranın avukatı, her ikisinin de yasalara uygun olarak kurulduğunu ve kendilerine yasadışı bir faaliyet atfedilmediğini belirtmiştir.

59. Başvuranın avukatı ayrıca, *diğer hususların yanı sıra*, söz konusu terör örgütünün Türk Devleti'ne, kurumlarına ve vatandaşlarına karşı herhangi bir suç işleyip işlemediğinin ve ByLock verilerinin nasıl elde edildiğinin ve teknik olarak nasıl deşifre edildiğinin araştırılması amacıyla soruşturmanın genişletilmesini talep etmiştir. Avukat ayrıca, başvurana ait ByLock verilerinin dava dosyasına dahil edilmesini talep etmiştir.

60. Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi, başvuranın ByLock kullandığını doğrulayan çeşitli raporlar da dâhil olmak üzere dava dosyasında halihazırda mevcut olan delilleri ve Samsun Bölge Adliye Mahkemesi tarafından 7 Mart 2017 tarihinde verilen nihai kararda FETÖ/PDY'nin bir terör örgütü olarak tanımlanmasını göz önünde bulundurarak avukatın soruşturmanın genişletilmesi talebini reddetmiştir.

61. Akabinde, Cumhuriyet Savcısı *esas hakkındaki mütalaasını* sunmuş ve başvuranın üzerine atılı suçtan mahkûm edilmesini talep etmiştir. İddianamede yer alan iddiaları yineleyen Cumhuriyet Savcısı, FETÖ/PDY'nin gerçek amaçlarını gizlemek amacıyla kendisini *dini bir cemaat* veya sivil toplum hareketi olarak göstermeye çalıştığını ve

gizliliği sağlamak amacıyla kod adları ve özel iletişim yöntemleri kullanmıştır. Bu arka plan karşısında ve toplumun her kesiminden insanların bu örgüte gerçek amaçlarının farkında olmadan sempati duyduğunu, mali destek sağladığını ve faaliyetlerine katıldığını göz önünde bulunduran Cumhuriyet Savcısı, kimlerin gerçekten örgütün hiyerarşisinin bir parçası olduğunu ve örgütün ortak amacı doğrultusunda hareket ettiğini tespit etmenin zorunlu olduğunu düşünmüştür. Bu bağlamda, başvuranın FETÖ/PDY'ye bağlı bir sendika ve derneğe üye olması ve FETÖ/PDY üyeleri arasında örgütsel iletişim için kullanılan şifreli bir uygulamayı yoğun bir şekilde kullanması dikkate alındığında, başvuranın örgütün hiyerarşik yapısının bir parçası ve bu örgütün bir üyesi olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktur.

62. Başvuran ve avukatı, Cumhuriyet Savcısı'nın mütalaasına cevaben savunmalarını tekrarlamışlardır.

(b) Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'nin Kararı

63. Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi, 21 Mart 2017 tarihinde yapılan duruşma sonunda, iddianamede belirtilen delillere dayanarak başvuranı suçlu bulmuş ve altı yıl üç ay hapis cezasına çarptırmıştır. Mahkeme ayrıca, *diğer hususların yanı sıra, başvuranın* tutuklulukta geçirdiği süreyi göz önünde bulundurarak tahliyesine karar vermiştir.

64. Karar beş bölüme ayrılmıştır. "FETÖ/PDY Silahlı Terör Örgütü" başlıklı ilk bölümde mahkeme, terör örgütünün tanımı, türleri ve bileşenlerine ilişkin genel açıklamalar yaptıktan sonra, *diğer hususların yanı sıra*, FETÖ/PDY'nin kuruluşu, amaçları, yönetimi ve hiyerarşik yapısı ile mali yapısı ve iletişim yöntemlerini büyük ölçüde iddianame ile aynı doğrultuda incelemeye devam etmiştir. Ağır Ceza Mahkemesi, FETÖ/PDY'nin sızdığı Devlet güvenlik kurumlarının silahlı olmasının ve bu silahları kullanma yetkisine sahip olmasının, örgütün gerçekten silahlı olduğunu ve askeri bir eğilime sahip olduğunu göstermesi açısından çok önemli bir faktör olduğunu vurgulamıştır.

65. Kararın "Örgütün Yapısı ve İşleyişi" başlıklı ikinci bölümünde, örgütün gizli amaçlarına ulaşmak için sıkça başvurduğu, destekçileri için sınav sorularını çalmak, delil uydurmak ve uydurma suçlamalarla insanları özgürlüklerinden mahrum etmek gibi hukuk dışı yöntemlere genel bir bakış sunuldu. Gizliliğin korunmasının örgütün işleyişinin anahtarı olduğunu vurgulayan ağır ceza mahkemesi, F. Gülen'in takipçilerine "tüm güç merkezlerine" ulaşana kadar gizli hareket etmeleri ve dikkat çekmemeleri yönünde talimat verdiği iddia edilen ve örgütün anayasal düzen üzerinde kontrolü ele geçirmenin stratejik bir yolu olarak tüm kamu kurumlarına sızdığını gösteren bazı ifadelerinden alıntı yapmıştır (Yargıtay'ın 26 Eylül 2017 tarihli kararında belirtildiği üzere, bu talimatlardan bazıları için aşağıdaki 162. paragrafa bakınız). Ağır Ceza Mahkemesi ayrıca gizlilik perdesinin "bürokratik darbe" ile kaldırıldığını kaydetmiştir.

"hükümeti ve siyaseti yeniden dizayn etmek" amacıyla gerçekleştirilen 17-25 Aralık 2013 (bkz. yukarıdaki 19. paragraf ve buradaki referanslar) girişimi. Ağır Ceza Mahkemesi, sonuçları göz önüne alındığında, 17-25 Aralık olaylarının, FETÖ/PDY'nin bir yardım kuruluşu veya "hizmet" hareketi değil, bir terör örgütü olduğunun hem Devlet hem de kamuoyu düzeyinde kabul edilmesi için bir dönüm noktası olarak görülmesi gerektiğine karar vermiştir.

66. Kararın üçüncü bölümü ByLock uygulamasının incelenmesine ayrılmıştır. Mahkeme, uygulamanın "tersine mühendislik, kripto analizi, web davranış analizi ve sunucu yanıt kodları" dahil olmak üzere teknik çalışmalara tabi tutulduğunu belirtmiş, ancak bu analizleri kimin yaptığına dair daha fazla bilgi vermemiştir. Ardından, MİT teknik analiz raporunda (bkz. aşağıdaki 114-116. paragraflar) yapılan değerlendirmelerin bir özetini sunmuş, ancak bu rapora açıkça atıfta bulunmamış ve ByLock'un küresel bir uygulama kisvesi altında FETÖ/PDY üyelerinin özel kullanımına sunulduğu sonucuna varmıştır.

67. Kararın dördüncü bölümünde, Ağır Ceza Mahkemesi, Türkiye'deki silahlı terör örgütlerini düzenleyen yasal çerçeveyi incelemiş ve Ceza Kanunu ve Terörle Mücadele Kanunu'nun ilgili hükümlerine atıfta bulunarak silahlı terör örgütüne üyelik suçunun ana unsurlarını ortaya koymuştur (bkz. aşağıdaki 146-149. paragraflar). Mahkeme, özellikle, örgüt üyeliğinin, örgütün hiyerarşik yapısına gönüllü olarak boyun eğmeyi ve itaat etmeyi, ayrıca örgütle "organik bir bağ" kurmayı ve örgütün faaliyetlerine katılmayı gerektirdiğini kaydetmiştir. Organik bağ kişiyi emre amade kılmakta ve hiyerarşik konumunu belirlemekteydi ve bu nedenle üyeliğin en önemli unsuruydu. Sadece örgüte sempati duymak suç teşkil etmez.

68. Kararın beşinci ve son bölümünde, ağır ceza mahkemesi, başvuranı mahkum ederken dayandığı delilleri değerlendirmiştir. Bu bağlamda, başvuranın inkârına rağmen, soruşturma aşamasında Kayseri Emniyet Müdürlüğü tarafından hazırlanan ByLock raporunun ve daha sonra yargılama aşamasında KOM tarafından hazırlanan raporun, başvuranın ByLock uygulamasını 3 Ekim 2015 tarihinden itibaren 35368406164487 IMEI numarasını taşıyan bir telefonla GSM hattında kullandığını tespit ettiğini kaydetmiştir. Ayrıca, başvuranın FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu gerekçesiyle kapatılan bir sendikaya ve bir derneğe üye olduğu ve benzer şekilde bu örgütle bağlantılı olan Bank Asya'ya para yatırdığı tespit edilmiştir. Son noktayı detaylandıran ağır ceza mahkemesi, önceki dönemlerde Bank Asya hesabındaki asgari hareketliliğin aksine, Şubat 2014'te örgütün talimatıyla başvuranın bankaya geliriyle orantılı bir miktarda para yatırdığını belirtmiştir,

3.110 TL - 17-25 Aralık 2013 süreci sonrasında karşılaştığı ekonomik zorluklardan kurtarmak amacıyla.

69. Ağır ceza mahkemesi, başvuranın ByLock verilerinin toplanmasında CMK'nın ilgili hükümlerine uyulmaması nedeniyle verilerin hukuka aykırı olduğuna ilişkin iddialarına dönerek, söz konusu verilerin MİT tarafından - 2937 sayılı Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Kanunu ("İstihbarat Hizmetleri Kanunu") kapsamındaki yetkileri çerçevesinde - ByLock uygulamasının ana sunucusunun bulunduğu Litvanya'dan elde edildiğini tespit etmiştir. CMK hükümleri Litvanya'da uygulanabilir olmadığından, verilerin bu bağlamda CMK'ya uyulmaması nedeniyle hukuka aykırı bir şekilde toplandığını iddia etmek mümkün değildir. Mahkeme ayrıca, 9 Aralık 2016 tarihinde Ankara Dördüncü Sulh Ceza Mahkemesi'nin MİT tarafından teslim edilen verilerin CMK'nın 134. maddesi uyarınca analiz edilmesine karar verdiğini açıkladı.

70. Ağır Ceza Mahkemesi ayrıca, bir dernek veya sendika üyeliğinin tek başına silahlı terör örgütü üyeliğinin kanıtı olamayacağını, ancak başvuranın durumunda, örgütün iletişim aracı ByLock'u kullanmasının yanı sıra, FETÖ/PDY ile bağlantılı birden fazla kuruluşa üyeliğinin tespit edildiğini belirtmiştir. Terör örgütlerinin amaçları ve işleyişi göz önüne alındığında, örgüt içi iletişimi sağlayan ve örgütsel faaliyetlere ilişkin bilgi akışına izin veren herhangi bir tesis "örgütsel yapının dışında değerlendirilemez", çünkü yalnızca örgütsel hiyerarşinin bir parçası olan kişiler iletişim ağına kabul edilecektir. Bu nedenle Mahkeme, ByLock uygulamasını kullanması ve dava dosyasındaki diğer kanıtlar sayesinde başvuranın FETÖ/PDY'nin hiyerarşik yapısının bir parçası olduğunu tespit etmiştir.

(c) Başvuranın mahkumiyet kararına karşı temyiz başvurusu

71. 3 Nisan 2017 tarihinde başvuran, Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararına itiraz etmiştir. Temyiz başvurusunda başvuran, *diğer* hususların yanı sıra, FETÖ/PDY'nin geriye dönük olarak silahlı terör örgütü olarak sınıflandırılmasına itiraz etmiştir. MİT tarafından hazırlanan istihbarat raporlarına göre, FETÖ/PDY'nin amacı Devlet kurumlarını ele geçirmek ve anayasal düzeni değiştirmektir. Ancak, başvuranın "yapı" olarak adlandırdığı bu örgüt, 50 yıllık tarihinde bu tür eylemlerle ilişkilendirilmemiştir. Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun 24 Haziran 2008 tarihinde F. Gülen'in terör suçlamalarından beraat etmesine ilişkin olarak verdiği karara atıfta bulunan başvuran (bkz. aşağıdaki 189-193. paragraflar), yapı tarafından yürütülen faaliyetlerin hukuka uygun olduğunu tespit edildiğini ileri sürmüştür. Yargıtay'ın kararından sonra gerçekleştirilen hangi somut eylemlerin, örgütün amaçlarına ilişkin olarak aksi yönde bir bulguya yol açtığı kendisine açık değildir. Yasa tasarısı

İddianamede "17-25 Aralık operasyonu "ndan terör eylemi olarak bahsedilmesine rağmen, muhalefet partileri 17-25 Aralık 2013 tarihlerinde gerçekleştirilen eylemleri yolsuzlukla mücadele operasyonu olarak değerlendirmiştir; dolayısıyla terör eylemi olarak sınıflandırılması hukuki değil siyasi bir karardır.

72. Başvuran ayrıca, silahlı terör örgütüne üyeliğin özel kasıt suçu (*özel kast*) olduğu göz önünde bulundurulduğunda, bu örgütün ne zaman ortaya çıktığının, Devlet yetkilileri tarafından büyük saygı gören ilgili yapıya sadece dini nedenlerle bağlı olan kişilerin, bazı üyelerin terörist niyet ve amaçlarının ne zaman farkına vardıklarının ve kendisinin ne zaman ve hangi yollarla bilerek ve isteyerek bu örgütün bir parçası olduğunun tespit edilmesinin öncelikli olduğunu ileri sürmüştür. Başvuran, özellikle kendisine atfedilen eylemlerin yasal niteliğini vurgulayarak, mahkemenin bu konulardaki sessizliğini eleştirmiştir. Başvurana göre, kendisine yöneltilen silahlı terör örgütü üyeliği suçlamasının, savcılık tarafından örgütün Kayseri ilindeki hiyerarşik yapısına ve kendisinin bu hiyerarşideki yerine ilişkin bir soruşturma ile desteklenmesi gerekmektedir.

73. ByLock uygulamasını kullanmasına ilişkin delillerle ilgili olarak, başvuran, ByLock verilerinin CMK'nın 134. ve 135. maddelerinde belirtilen ilgili prosedürlere uygun olarak elde edilmediğini iddia etmiştir; aslında, verilerin hangi koşullarda elde edildiği belirsizdir. MİT tarafından sağlanan bilgilere göre, verileri uygulamanın Litvanya'da bulunan ana sunucusundan elde etmek için bir istihbarat operasyonu yürütmüştü; ancak, verilere tam olarak nasıl erişildiği ve analiz edildiğine ilişkin teknik ayrıntılar bilinmiyordu. Bu koşullar altında, verileri inceleme ve değiştirilip değiştirilmediğini doğrulama imkanı yoktu; ByLock kullanıcı listesine eklenen bir kişinin buna itiraz etmesinin bir yolu yoktu. Başvuran burada, MİT tarafından adli makamlarla paylaşılan üç kullanıcı listesinin eşleşmediğini vurgulamıştır. Başvurana göre, ByLock kullanımına ilişkin kanıtlar, bir IP adresinin birden fazla kişiye tahsis edilmesinin mümkün olduğu göz önüne alındığında, tamamen teknik açıdan da güvenilmezdir.

74. Başvuran, MİT teknik analiz raporuna göre, ByLock uygulamasının açık kaynaklardan yaklaşık 500.000 ila 1 milyon kez indirildiğini, ancak kimin örgütsel amaçlarla kimin başka nedenlerle indirdiğini belirlemek için herhangi bir adli inceleme yapılmadığını ekledi.

75. Sonuç olarak, başvuran, mahkemenin kararının, yetersiz bir soruşturma temelinde ve özellikle ByLock verileriyle ilgili olarak yetkili ve bağımsız uzmanların görüşlerine başvurulmadan verilmiş olması ve söz konusu suçun maddi ve manevi unsurlarını tespit etmemiş olması nedeniyle usul kurallarına ve hukukun üstünlüğüne uygun olmadığını ileri sürmüştür.

2. *Ankara Bölge Adliye Mahkemesi önündeki yargılamalar*

(a) **Duruşma öncesi aşamada elde edilen diğer materyaller**

76. Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 10 Mayıs 2017 tarihli ön raporunda KOM'dan (i) ByLock uygulamasının özellikleri, iletişim cihazlarına indirilmesi ve kullanım araç ve koşulları; (ii) herkes tarafından indirilip kullanılabileceği; (iii) uygulamanın özellikle bir örgütün üyeleri tarafından örgütün faaliyetleri çerçevesinde haberleşmek için kullanılıp kullanılmadığı ve bunun nasıl tespit edildiği hakkında bilgi vermesini talep etmiştir; (iv) uygulamayı diğer iletişim araçlarından ayıran özellikler; (v) başvuru sahibinin uygulamayı kullandığı zaman dilimi ve sıklığı; (vi) başvuru sahibinin uygulamayı hangi GSM hatlarında ve hangi cihazlardan (IMEI numaraları ile) kullandığı; ve (vii) tespit edilmesi halinde, uygulama üzerinden yapılan görüşmelerin içeriği ve görüşmelerin yapıldığı kişilerin kimlik ve telefon iletişim bilgileri.

77. Aynı raporda istinaf mahkemesi Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu'ndan ("BTK") (i) 3 Eylül 2015 ile 15 Temmuz 2016 tarihleri arasındaki dönemde ByLock IP adreslerine hangi tarihlerde erişildiğini gösteren, hem başvurucu tarafından kullanıldığı bildirilen GSM hattına hem de bu hatla birlikte kullanılan cihaz(lar)a ait baz istasyonu verilerine ilişkin bilgi sağlamasını da talep etmiştir; ve (ii) 1 Ocak 2015 ile 15 Temmuz 2016 tarihleri arasında gelen ve giden aramaları, gönderilen ve alınan mesajları, kullanılan baz istasyonlarını ve kullanılan cihaz(lar)ın IMEI numaralarını gösteren iletişim kayıtları.

78. 3 Haziran 2017 tarihinde KOM tarafından düzenlenen "ByLock Tespit Tutanağı" başlıklı bir belge dava dosyasına eklenmiştir. Belge, rütbeleri veya görevleri belirtilmeksizin iki KOM görevlisinin imzasını taşıyordu. Raporda, MİT tarafından Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na teslim edilen ByLock veri tabanının, Başsavcılık tarafından 16 Aralık 2016 tarihinde incelenmek üzere kendilerine iletildiği belirtiliyordu. ByLock abone listeleri üzerinde yapılan incelemede, 129.862 hatlık abone listesinin 114.⁰⁶⁰ıncı sırasında yer alan başvurucunun belirtilen GSM numarasını kullandığı, bağlantı için kullanılan cihaza ait IMEI numarasının 35368406164487 olduğu, tespit edilebilen ilk bağlantı tarihinin 3 Ekim 2015 olduğu ve bugüne kadar yapılan incelemelerde mesaj veya e-posta yoluyla herhangi bir iletişim içeriğine rastlanmadığı tespit edilmiştir.

79. BTK, 12 Haziran 2017 tarihinde kendisinden talep edilen iletişim kayıtlarını da sunmuştur.

80. İstinaf mahkemesinin talebi üzerine, daha sonra bir dijital adli tıp uzmanı tarafından tüm bilgi ve belgeler temelinde bir bilirkişi raporu hazırlanmıştır.

dava dosyasında bulunan kayıtlar ve 29 Haziran 2017 tarihinde istinaf mahkemesine sunulmuştur. Bu rapora göre, başvuru ByLock uygulamasına belirtilen telefon numarasına sahip GSM hattı üzerinden erişmiştir ve ByLock kullanıcı kimlik numarası 408783'tür. BTK tarafından temin edilen 1 Ocak 2015-16 Temmuz 2016 tarihleri arasında bu GSM hattına ait HTS ("Historical Traffic Search ") kayıtlarının incelenmesi sonucunda, hattın ByLock uygulamasının kullanıldığı tespit edilen 35368406164487 IMEI numaralı cihaz da dahil olmak üzere üç farklı IMEI numaralı telefonda kullanıldığı, ancak başvuru tutuklandığı sırada evinde veya üzerinde bulunmadığı anlaşılmıştır. İlgili dönemde, ilgili GSM hattında toplam 13.450 arama, SMS ve MMS kaydı ve 38.166 ^{GPRS}3 kaydı tespit edilmiş olup, bunların çoğu başvuru aynı soyadını taşıyan akrabaları olduğu düşünülen kişilerle yapılan iletişime ilişkindir. Raporla ayrıca, söz konusu GSM hattının 35368406164487 IMEI numaralı telefon ile kullanıldığı 11 Ağustos 2014 ile 10 Ocak 2015 tarihleri arasında ByLock sunucularına ait 46.166.164.181 IP numarası ile altı farklı tarihte toplam 380 kez iletişim kurulduğu belirtilmiştir. Bu bilirkişi raporu 21 Eylül 2017 tarihinde başvuru avukatına tebliğ edilmiştir.

(b) 9 Ekim 2017 tarihinde yapılan duruşma ve Ankara Bölge Adliye Mahkemesi'nin kararı

81. Başvuru ve avukatı 9 Ekim 2017 tarihinde yapılan duruşmada önceki savunmalarını yinelemişlerdir. Avukat ayrıca, yukarıda 80. paragrafta açıklanan ve hukuka aykırı olarak elde edilmiş delillere dayanan dijital adli tıp uzmanının raporunu kabul etmediklerini belirtmiş ve mahkemeden üç kişilik bir bilirkişi heyetinden yeni bir rapor almasını talep etmiştir. Avukat, silahlı terör örgütüne üyelik suçunun maddi ve manevi unsurlarının gerçekleşmediğini vurgulamıştır.

82. Aynı duruşmada mahkeme, başvuru yeni bir bilirkişi raporu alınması talebini reddetmiştir. Ayrıca, dava dosyasındaki bilgi ve raporlara dayanarak başvuru mahkumiyetini onamıştır.

83. Mahkeme, başlangıçta, Türk hukukunda örgütlü suçun farklı biçimlerini gözden geçirmiş ve ilk derece mahkemesinde de ele alındığı üzere, Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi uyarınca "silahlı örgüt üyeliği" suçunun ayırt edici unsurlarını tartışmıştır (bkz. yukarıdaki 67. paragraf). Temyiz mahkemesi, bir "üyenin" örgütün faaliyetleriyle bağlantılı olarak fiili bir suç işlemiş olması gerekmez de, bireyin yine de belirli bir maddi veya manevi katkıda bulunmuş olması gerektiğini belirtmiştir.

---

2. HTS kayıtları arayan kişiye, aranan numaraya, aramanın süresine, aramanın yapıldığı yer ve zamana ilişkin sinyal bilgilerini içerir.

3. "GPRS", orta hızda veri aktarımı sağlayan ve genellikle anlık mesajlaşma için kullanılan bir teknoloji olan "Genel Paket Radyo Hizmeti" anlamına gelir.

Örgütün varlığına veya güçlenmesine katkıda bulunmak. Örgüte yardım etme veya örgüt adına suç işleme suçları da örgütten emir almayı içermekteydi; ancak örgüt üyeliğinin belirlenmesinde ayırt edici unsur, şüpheli üyenin örgütsel hiyerarşi bağlamında verilen tüm talimat ve emirleri sorgulamadan ve mutlak bir teslimiyetle yerine getirmeye hazır olmasıydı. Üye, örgüt üyeliğinin en önemli unsuru olan örgütle organik bir bağ kurmuş ve örgüt faaliyetlerine katılmış olmalıdır. Bu bağlamda, bireyin silahlı örgüt içindeki konumunun bu örgütün "üyesi" olarak değerlendirilmesini gerektirecek bir düzeye ulaşmış olmasının somut olaylara göre belirlenmesi öncelikli bir konudur. Temyiz mahkemesi ayrıca silahlı örgüt üyeliği suçunun genel kastın yanı sıra özel bir kastı da gerektirdiğini kaydetmiştir. Terör örgütü belirli bir amaç için kurulduğundan, failin bu amacı bilmesi ve bu amacı gerçekleştirmek için belirli bir niyete sahip olması gerekmektedir.

84. FETÖ/PDY ile ilgili özel hususlara geçecek olursak, temyiz mahkemesi, ilk derece mahkemesi ve daha yakın zamanda Yargıtay tarafından 24 Nisan 2017 ve 26 Eylül 2017 tarihli kararlarda benimsenen aynı mantık çizgisini izleyerek, bu örgütü "silahlı terör örgütü" haline getiren belirgin nitelikleri yinelemiştir (bkz. aşağıdaki 162-163. paragraflar). Mahkeme, bu örgütün amacının meşru yöntemlerle iktidara gelmek değil, Parlamento binası ve Cumhurbaşkanlığı yerleşkesi de dahil olmak üzere birçok sembolik Devlet binasına ağır silahlarla yapılan saldırıların da gösterdiği gibi, güç ve şiddet kullanarak Parlamentoyu, hükümeti ve diğer anayasal kurumları feshetmek olduğunu kaydetmiştir. Ayrıca, FETÖ/PDY'yi terör örgütü olarak tanımlayan bir yargı kararının bulunmamasının, bu örgütle bağlantılı olarak işlenen suçlara ilişkin cezai sorumluluğa engel teşkil etmediğini vurgulamıştır.

85. Temyiz mahkemesi daha sonra ByLock delilinin hukuka uygunluğu konusunu ele almış ve delillerin serbestçe değerlendirilmesi ilkesi uyarınca, elektronik deliller de dahil olmak üzere her türlü delile, hukuka uygun olarak elde edildiği sürece ceza yargılamalarında dayanılabileceğine karar vermiştir. Bu bağlamda, MİT'in ilgili verileri İstihbarat Hizmetleri Kanunu'nun 4 (1) ve 6 (1) maddeleri kapsamındaki görev ve yetkileri uyarınca topladığını (bkz. aşağıdaki paragraf 143-145) ve adli prosedürün ancak MİT'in dijital materyali adli makamlara teslim etmesinden sonra başladığını ve bu noktadan itibaren soruşturmanın CMK hükümlerine uygun olarak yürütülmesi gerektiğini değerlendirmiştir. Ankara Dördüncü Sulh Ceza Mahkemesi, MİT tarafından teslim edilen verilerin CMK'nın 134. maddesi uyarınca incelenmesine ve işlenmesine karar vermiştir. Dolayısıyla ByLock kullanımını tespit etmek ve değerlendirmek için yapılan işlemler hukuka uygun olmuştur.

86. Temyiz mahkemesi daha sonra bir kişinin ByLock kullandığını gösteren kanıtların kanıt değerini ele aldı ve aşağıdaki şekilde karar verdi:

"ByLock sisteminin örgütsel bir delil mi yoksa bir örgütün emrindeki bir iletişim sistemi mi olduğunu değerlendirmeden önce, [hangi koşullar altında] bir iletişim sisteminin örgütsel bir iletişim sistemi olarak değerlendirilebileceğinin tespit edilmesi gerekir.

Bir kişi özel bir iletişim ağına katılabilir ve [bu] programı cep telefonu cihazında veya bilgisayarında kullanabilir. Ancak, bu iletişim ağının suç işlemek için kurulmuş bir ağ olduğunun ve münhasıran bir suç örgütünün üyeleri tarafından kullanıldığının somut delillere dayanılarak tespit edilmesi halinde, [bir suç örgütünün üyeleri tarafından bu şekilde kullanıldığını] bilerek (kasıtlı olarak) iletişim kurmak için bu ağa katılmak ve kullanmak, iletişimin içeriği tespit edilmemiş olsa bile, [kişinin] örgütle bağlantısının kanıtı olarak kabul edilmelidir."

87. Temyiz mahkemesi ByLock uygulamasının "özel bir sunucu üzerinden sadece [FETÖ/PDY] üyeleri tarafından kullanılabilen ve [üyelerin] kendi aralarında özel bir şifreleme yöntemi kullanarak iletişim kurmalarını sağlayan özel bir yazılım" olarak geliştirildiğini kaydetmiştir. Mahkeme, uygulamanın internetten indirilebildiğini veya hafıza kartları ya da Bluetooth aracılığıyla elde edilebildiğini ve 2014'ün başında istisnai olarak herkes tarafından indirilebilirken, daha sonra örgüt üyeleri tarafından USB anahtarlar, hafıza kartları veya Bluetooth aracılığıyla erişilebilir hale getirildiğini, elde edilen ifadelerde, mesajlarda ve e-postalarda belirtildiği gibi gözlemlemiştir. Mesajlaşmak için uygulamanın indirilmesi yeterli olmamış; iletişim kurmak için sistem tarafından otomatik olarak atanan kullanıcıya özel kimlik numarasının bilinmesi ve karşı tarafın onayının alınması gerekmiştir ki bu da örgütün hücre benzeri yapısına uygundur. Ayrıca, deşifre edilen içeriğin neredeyse tamamı FETÖ/PDY üyelerinin örgütsel temas ve faaliyetleriyle ilgilidir ve örgütün kendine özgü jargonuna karşılık gelmektedir. Yukarıda belirtilen unsurlara ve daha önce MİT ve Yargıtay tarafından uzun uzadıya belirtilen diğer unsurlara dayanarak (bkz. sırasıyla aşağıdaki 115-116 ve 158-160. paragraflar), istinaf mahkemesi, ByLock'un küresel bir uygulama kisvesi altında FETÖ/PDY silahlı terör örgütü üyelerinin münhasır kullanımına sunulduğunu ve üyelerin kendileri tarafından ortaya konulduğu üzere 2014 başından beri üyeleri tarafından kullanıldığını tespit etmiştir. Bu bağlamda temyiz mahkemesi, Yargıtay'ın 26 Eylül 2017 tarihli dönüm noktası niteliğindeki kararını yineleyerek (bkz. aşağıdaki 160. paragraf)

"ByLock haberleşme sisteminde, bağlantı tarihi, bağlantının yapıldığı IP adresi, belirli bir zaman aralığındaki bağlantı sayısı, haberleşmenin yapıldığı kişiler ve haberleşme içeriğinin tespiti mümkündür. Bağlantı tarihi, bağlantının yapıldığı IP adresinin tespiti ve belirli bir süre içindeki bağlantı sayısının tespiti, kişinin özel bir iletişim sisteminin parçası olduğunu tespit etmek için yeterlidir.

ByLock iletişim sisteminin FETÖ/PDY silahlı terör örgütü üyelerinin kullanımı için tasarlanmış bir ağ olduğu ve yukarıda açıklanan somut delillerin de gösterdiği üzere münhasıran bu suç örgütünün bazı üyeleri tarafından kullanıldığı göz önünde bulundurulduğunda, [bir kişinin] örgütün talimatıyla bu ağa katıldığı ve gizliliği sağlamak amacıyla iletişim için [ByLock] kullandığı - kesin bir kanaati destekleyebilecek teknik verilerle şüpheye yer bırakmayacak şekilde - tespit edildiğinde, böyle bir bulgu kişinin örgütle bağlantısına delil teşkil edecektir."

88. Temyiz mahkemesi, başvuranın davasına ilişkin somut olgulara dönerek aşağıdaki tespitleri yapmıştır:

"Başvurucu tarafından kullanılan [belirtilen] GSM numarasına ilişkin [BTK] ve [KOM]'dan elde edilen kayıtlar ve dava dosyasının tüm içeriği temelinde bir dijital adli bilişim uzmanı tarafından bir rapor hazırlanmıştır; 29 Haziran 2017 tarihinde sunulan bu rapor, BTK tarafından sağlanan HTS kayıtları, KOM tarafından sağlanan ByLock değerlendirme ve tanımlama raporları ve dava dosyasının içeriği ile tutarlılığı [ve] ayrıntılı, karşılaştırmalı ve incelenebilir niteliği göz önünde bulundurularak [mahkemenin] kararına esas alınmıştır.

Yargıtay On Altıncı Ceza Dairesi'nin 24 Nisan 2017 tarihli ve 2015/3-2017/3 sayılı kararında ayrıntılı olarak açıklandığı ve Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun 26 Eylül 2017 tarihli ve 2017/956-370 sayılı kararıyla onandığı üzere, ByLock uygulaması, küresel bir uygulama kisvesi altında, silahlı terör örgütü FETÖ/PDY üyelerinin kullanımı için tasarlanmış bir ağıdır ve münhasıran bu suç örgütünün bazı üyeleri tarafından kullanılmaktadır. [Bu nedenle] [bir kişinin] örgütün talimatıyla bu ağa katıldığının ve gizliliği sağlamak için [ByLock] kullandığının - kesin bir kanaati destekleyebilecek teknik verilerle şüpheye yer bırakmayacak şekilde - tespit edilmesi halinde, bu bulgu kişinin örgütle bağlantısının kanıtı olarak kabul edilir.

Soruşturma sürecinde [elde edilen] kayıt ve belgeler, yapılan işlemler ve temyiz aşamasında [bu mahkeme] tarafından yapılan duruşmalar ve dava dosyasının tüm içeriği, sanığın ByLock iletişim sisteminde kendi adına kayıtlı ve uzun süredir kullandığını belirttiği GSM numarası ve 408783 ByLock ID (kimlik numarası) ile kayıtlı olduğunu [kanıtlamaktadır], KOM ve BTK tarafından sanığın ByLock sistemine ilk olarak 3 Ekim 2015 tarihinde 353684061644870 [sic] IMEI numaralı cihaz ile katıldığının tespit edildiği, ByLock sunucularına/sistemlerine ait 46.166.164.181 IP numarası ile altı farklı tarihte 380 kez ByLock sunucularına/sistemlerine ait bağlantı kurduğu, yapılan bağlantıların ve kurulan iletişimlerin 29 Haziran 2017 tarihinde adli bilişim uzmanı tarafından ... hazırlanan raporda ayrıntılı olarak açıklandığı, sanığın söz konusu tarihleri kapsayan dönemde yakın akrabalarının kullandığı GSM numaraları ile sık sık iletişim kurduğu, belirtilen GSM numarasının sanık dışında başka biri tarafından kullanılmasının mümkün olmadığı KOM ve BTK tarafından tespit edilmiştir.

Eğitim düzeyi [ve] işi gereği edindiği bilgi, konum ve deneyim itibarıyla [FETÖ/PDY'nin] nihai amacını, Devlet kurumları ve silahlı kuvvetler içindeki örgütlenmesini ve üyelerinin gerektiğinde ellerindeki silahları örgütün amacı doğrultusunda kullanabileceklerini bilmesi beklenen sanığın FETÖ/PDY silahlı terör örgütünün üyesi olduğuna şüphe yoktur. Sanığın ByLock haberleşme sistemine üye olduğu ve örgütün bilgisi dahilinde birçok kez kullandığı

(kasıtlı olarak) yalnızca FETÖ/PDY silahlı terör örgütü üyelerinin kullanımı için tasarlanmış olması ve teknik özellikleri, indirme ve kullanım yöntemi, kullanıcıları ve içeriği göz önüne alındığında yalnızca bu suç örgütünün üyeleri tarafından kullanılması. [Bu bulguya] ve dava dosyasındaki diğer delillere dayanarak, ilk derece mahkemesi sanığın inkara yönelik savunmalarını dikkate almamış ve FETÖ/PDY silahlı terör örgütünün üyesi olduğuna karar vermiştir."

Ankara Bölge Adliye Mahkemesi, ilk derece mahkemesinin değerlendirme ve tespitlerinde hata yapmadığına hükmederek başvuranın itirazını reddetmiştir.

3. Başvurucunun Ankara Bölge Adliye Mahkemesi ve Yargıtay kararlarına karşı temyiz başvurusu

89. Başvuran, Ankara Bölge Adliye Mahkemesi'nin kararına karşı yaptığı temyiz başvurusunda, esas olarak, mahkemenin kararına karşı yaptığı önceki temyiz başvurusunda ileri sürdüğü argümanları detaylandırmıştır. Bu bağlamda, FETÖ/PDY'nin yasal veya yasadışı herhangi bir faaliyetine katıldığını reddetmiş ve bu örgüte üyeliğinin açık, kesin ve net delillere dayanılarak tespit edilmediğini savunmuştur. Mahkemeler ayrıca, isnat edilen suçun onun özel koşullarında nasıl bireyselleştirildiğini açıklayamamış ve örgüt içindeki varsayılan konumunun onu yasal anlamda bir "üye" haline getirecek nitelikte ve kapsamda olup olmadığı, örgütle nasıl "organik olarak bağlantılı" olduğu ve örgütün hiyerarşisinde nerede yer aldığı sorularını açık bırakmıştır. Alt mahkemelerin kararları, örgütün amaçlarını silah kullanarak gerçekleştirme ve suç teşkil eden eylemlerde bulunma kararlılığının tam olarak bilincinde olarak silahlı bir terör örgütüne üye olma niyetinin nasıl tespit edildiği konusunda benzer şekilde sessiz kalmıştır. Başvuran, bu temelde, yerel mahkemelerin bulgularının olgusal temelini gösteremediklerini ve gerekçelerinin delillerle hüküm arasında bir bağlantı kuramadığını iddia etmiştir.

90. Mahkûmiyetinin büyük ölçüde ByLock uygulamasını kullandığı iddiasına dayandığını kaydeden başvuran, bu uygulamanın Şubat 2016'ya kadar herhangi bir referans veya ön izin gerekmeksizin çeşitli uygulama mağazalarından indirilebildiğine ve kamuya açık kaynaklara göre yaklaşık 600.000 kişi tarafından indirildiğine dikkat çekmiştir. Dahası, ByLock'un "örgütsel" karakterinin kanıtı olarak listelenen teknik özelliklerin çoğu aslında diğer popüler mesajlaşma uygulamaları tarafından paylaşılıyordu. Bu koşullar altında, böyle bir uygulamanın salt kullanımının silahlı bir terör örgütüne üyeliğin ispatı anlamına gelebileceğine hükmetmek, ki bu suç ilke olarak cebir ve şiddet kullanımını gerektiren somut deliller gerektirir, suçun maddi ve manevi unsurlarını göz ardı etmekle eşdeğer olacaktır. Başvuran bu bağlamda, Yargıtay'ın yerleşik içtihadına göre, silahlı terör örgütüne üye olma suçunun

Silahlı terör örgütü üyeliği ancak örgütün hiyerarşisine bilinçli olarak katılarak, örgütün nihai hedeflerini ve faaliyetlerini benimseyerek işlenebilir ve örgütle sürekli, çeşitlendirilmiş ve kesintisiz bir bağın yanı sıra örgütün sürekliliğini sağlamaya yönelik somut eylemler gerektirir. Bu davada bunların hiçbiri gerçekleşmemiştir.

91. Başvuran, ByLock'un basit kullanımının silahlı bir terör örgütüne üyeliğin kanıtı olarak hizmet etmesinin doğal olarak yetersiz olmasının yanı sıra, MİT'in ByLock verilerini elde etme ve işleme prosedürünün hukuka aykırı ve belirsiz olduğunu iddia etmiştir. İkinci noktada, uygulamayı indiren yaklaşık 600.000 kişi arasından neden sadece 115.000 ByLock kullanıcısının tespit edilip takip edildiğinin belirsizliğini koruduğunu ileri sürmüştür. Bu belirsizlik, MİT'in adli makamlarla farklı tarihlerde toplam üç kullanıcı listesi paylaşmış olması ve üç listedeki kullanıcıların isimlerinin eşleşmemesi ile daha da artmıştır. Bununla birlikte, ilk listede yer alan bazı kişilerin neden diğer listelerde yer almadığına dair teknik bir açıklama yapılmamıştır.

92. Başvurana göre, ceza yargılamalarında kullanılacak delillerin doğruluğu ve bütünlüğü ancak usule ilişkin güvencelerle sağlanabilir. Bu nedenle, ceza soruşturmalarında elektronik delillerin toplanması, kanun koyucu tarafından CMK'nın 134. Maddesi (bkz. aşağıdaki 142. paragraf) kapsamında, her biri veri toplama prosedürünün şeffaflığını sağlayan ve denetime ve itiraza açık hale getiren bir dizi güvenceye tabi tutulmuştur. Ancak ByLock'a ilişkin dijital verilerin toplanması, CMK'nın 134. maddesinde öngörülen güvencelerin hiçbirine tabi olmayan bir istihbarat toplama eylemi olmuştur. Ankara Sulh Ceza Mahkemesi'nin daha sonra 9 Aralık 2016 tarihinde MİT tarafından teslim edilen materyalin incelenmesi için izin vermiş olması, alt mahkemelerin iddia ettiği gibi, özellikle de sulh ceza hakiminin kararından üç ay önce ByLock kullanmaktan tutuklandığı göz önünde bulundurulduğunda, bu delili geriye dönük olarak "düzene sokmamıştır".

93. Başvuran ayrıca, MİT'in ilgili ByLock verilerini nasıl elde ettiği ve analiz ettiğine ilişkin teknik ayrıntıların, sürecin gizliliğini korumak amacıyla MİT teknik analiz raporunda açıklanmadığını, ancak MİT'in ilgili verileri toplaması ve kullanmasına ilişkin bu belirsizliğin, bunların gerçekliğini doğrulamayı neredeyse imkansız hale getirdiğini ileri sürmüştür. Daha sonra kolluk kuvvetleri tarafından hazırlanan ByLock raporları (yukarıdaki 27, 32, 34, 55 ve 78. paragraflarda belirtilmiştir) da benzer şekilde önemli açılardan eksikti, çünkü bu raporların kim tarafından ve hangi yetki ve kriterlere dayanarak hazırlandığı ve doğruluklarının teyit edilip edilmediği belirsizdi. Bu raporlar ayrıca ByLock uygulaması üzerinden kimlerle iletişim kurduğuna ve neden "turuncu" kullanıcı olarak sınıflandırıldığına dair herhangi bir bilgi sağlamamıştır. Açık, anlaşılır ve teknik olarak yeterli raporların yokluğunda

ByLock kullandığı iddiası nedeniyle savunma haklarını etkili bir şekilde kullanamamıştır.

94. Aleyhinde kullanılan diğer delillerle ilgili olarak, başvuran, sendika üyeliğinin silahlı bir terör örgütüne üyeliğin kanıtı olarak kullanılmasının, özellikle sendikanın yasadışı faaliyette bulunduğu dair herhangi bir kanıt bulunmadığı göz önüne alındığında, örgütlenme özgürlüğü hakkının ihlali anlamına geldiğini savunmuştur. Ayrıca Bank Asya ile ilgili suçlamaların da benzer şekilde temelsiz olduğunu ileri sürmüştür. Söz konusu banka 24 Ekim 1996 tarihinde kurulmuş ve 23 Temmuz 2016 tarihinde faaliyet izninin iptal edilmesine kadar ilgili yasal çerçeveye uygun olarak faaliyet göstermiştir. Bu 20 yıllık süre zarfında hiçbir noktada bankacılık faaliyetleri kısıtlanmamış veya yasaklanmamıştır ve bu banka ile olan hiçbir ilişkisi suç işleme niyetiyle gerçekleştirilmemiştir.

95. FETÖ/PDY'nin bir terör örgütü olarak sınıflandırılmasına ilişkin olarak, başvuran, bu örgüt tarafından kamuoyuyla paylaşılan ifade ve görüşlerin, Terörizmin Önlenmesi Yasası'nın 1. bölümünde listelenen eylemlerden herhangi birini işlemeye teşvik içermediğini savunmuştur (bkz. aşağıdaki 149. paragraf). Eğer örgüt gizlice bu tür faaliyetlerde bulunmuşsa, bunların kararda ortaya konması gerekirdi.

96. Son olarak, başvuran, Yargıtay'ın yapısı ve oluşumundaki son değişiklikler ve 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 3. maddesi uyarınca Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun kararıyla hâkimlerin görevden alınabilmesi nedeniyle yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığının zedelendiğini ileri sürmüştür. 667 (bkz. aşağıdaki 151. paragraf) sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 3. maddesi uyarınca Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu kararıyla görevden alınabilmesinin hâkimlerin görevden alınmazlığı ilkesine aykırı olduğunu ileri sürmüştür.

97. Başvuran, hem ilk derece mahkemesi hem de temyiz mahkemesi önündeki yargılamaların sadece şekil yönünden yapıldığını ve daha fazla inceleme ve değerlendirme için yaptığı itirazların hiçbirinin kabul edilmediğini savunarak, Yargıtay'dan, *diğerlerinin yanı sıra*, MİT tarafından ByLock sunucusundan elde edilen log kayıtlarını ve bu verilerin manipüle edilip edilemeyeceği veya edilmiş olup olmadığı da dahil olmak üzere, bu kayıtların ve verilerin bağımsız bir uzman tarafından incelenmesini talep etmiştir. Ayrıca mahkemeden, ByLock'taki iddia edilen faaliyetlerinin, örneğin bu uygulama aracılığıyla iletişim kurduğu kişilerin isimleri ve örgütsel statülerinin ve bu iletişimlerin içeriğinin, özellikle de MİT teknik analiz raporuna göre toplam 17 milyon mesajdan 15 milyon mesajın şifresinin çözüldüğünün tespit edilmesini talep etmiştir. Ayrıca, terör örgütüne ne zaman üye olduğu, kime rapor verdiği ve örgüt hiyerarşisinden aldığı talimatlar doğrultusunda hangi eylemleri gerçekleştirdiğine ilişkin soruşturmaların yürütülmesini talep etmiştir.

98. 30 Ekim 2018 tarihinde Yargıtay, başvuranın mahkûmiyet kararını onamış, ancak daha fazla açıklama veya işlem yapılması yönündeki talepleri hakkında yorum yapmamıştır. Temyiz aşamasında alınan bilirkişi raporu ve dava dosyasının geri kalan içeriği ışığında, yapılan tüm usul işlemlerinin

yargılamaların hukuka uygun olduğunu ve mahkumiyete dayanak teşkil eden delillerin hukuka aykırılığına ilişkin iddiaların usulüne uygun olarak değerlendirildiğini belirtmiştir. Dolayısıyla, başvuranla ilgili olarak yapılan tespitler geçerli ve tutarlı verilere dayanmaktadır. Ayrıca, ilgili eylemler doğru bir şekilde sınıflandırılmış ve kanunda belirtilen suça uymuştur ve hüküm ve ceza bireyselleştirilmiş bir şekilde belirlenmiştir. Yargıtay ayrıca, temyiz kararının ayrıntılı bir ByLock bulgu ve değerlendirme raporunun sunulması beklenmeden verilmesinin sonucu etkilemediğini tespit etmiştir (7 Ekim 2020'de yayınlanan bu ayrıntılı bulgu ve değerlendirme raporuna ilişkin aşağıdaki 107. paragrafa bakınız).

4. Anayasa Mahkemesi önündeki yargılamalar

99. 13 Aralık 2018 tarihinde Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuruda bulunan başvuru, esas olarak ceza yargılamaları sırasında ileri sürdüğü argümanları ve Sözleşme'nin 6, 7, 8 ve 11. maddeleri kapsamında daha sonra Mahkeme önüne getirdiği şikâyetleri dile getirmiştir. Bir kez daha, ByLock verilerinin toplanmasındaki ve ceza yargılamasında delil olarak kullanılmasındaki usulsüzlüklere dikkat çekmiştir; bu usulsüzlükler yalnızca delillerin değerlendirilmesinde mahkemelerin takdir yetkisini keyfi bir şekilde kullanmakla kalmamış, aynı zamanda çekişmeli yargılama hakkı, silahların eşitliği ve gerekçeli karar hakkı gibi bazı usul haklarını da ihlal etmiştir. Özellikle mahkemelerin ByLock delillerini değerlendirmesinin maddi gerçeklerle çeliştiğini iddia etmiştir. Bu bağlamda, ByLock'un tek başına kullanılması nedeniyle FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûmiyet kararlarının, bu uygulamanın yalnızca bu örgütün üyeleri tarafından kullanıldığı varsayımına dayandığını; ancak kamuya açık rakamların uygulamanın yaklaşık 600.000 kişi tarafından indirildiğini gösterdiğini ve MİT teknik analiz raporunun başlangıçta 215.092 ByLock kullanıcısının tespit edildiğini, oysa aynı MİT raporundaki kullanıcı kimlik numaralarının 493.000'e kadar çıktığını belirtmiştir. Başvuran, "münhasır kullanım" argümanının bu koşullarda savunulabilir olmadığını ileri sürmüştür.

100. Dahası, mahkumiyetini güvence altına alırken, mahkemeler, MİT, BTK ve polis gibi hükümetin yürütme organı altında faaliyet gösteren makamlar tarafından hazırlanan raporlara, bu raporlarda yer alan bulguların doğruluğunu doğrudan incelemeyen veya tartışmadan veya bunları tarafsız ve bağımsız bir uzman incelemesine tabi tutmadan, münhasıran ve koşulsuz olarak güvenmişlerdir. Savcılığın elindeki veriler de, CMK'nın 134. maddesinin gereklilikleri göz ardı edilerek kendisiyle paylaşılmamış ve bu durum savunma ile iddia makamı arasında bir eşitsizlik yaratmıştır. Başvuran, söz konusu verilere erişiminin, bunların gerçekliği ve bütünlüğü hakkında yorum yapabilmesi ve "münhasır kullanım" argümanına karşı çıkabilmesi için zorunlu olduğunu iddia etmiştir.

mahkemelerin kararlarını etkilemek. Bu koşullar altında, masumiyetini kanıtlama imkanı kesinlikle engellenmiştir.

101. Başvuran ayrıca, mahkemelerin ByLock verilerinin ancak 9 Aralık 2016 tarihinde Ankara Dördüncü Sulh Ceza Mahkemesi tarafından verilen iznin ardından adli makamlar tarafından kabul edildiği ve incelendiği anlayışından hareket etmelerine rağmen, gerçekte verilerin işlendiğini ve ByLock'un FETÖ/PDY üyeleri tarafından münhasıran kullanıldığı iddiasının ve verilerinin kanıt değerinin bu tarihten çok önce belirlendiğini vurgulamıştır. Bu bağlamda, 9 Aralık 2016 tarihinden önceki iddianamelere ve resmi yazışmalara atıfta bulunmuş ve dönemin HSYK Başkanvekili tarafından 5 Ekim 2016 tarihinde yapılan basın açıklamasında "ByLock örgütün haberleşme yazılımıdır ve en güçlü delilimizdir. ByLock'un örgüt üyeleri dışındaki kişiler tarafından kullanılabilecek bir program olmadığı açıktır..." demiştir.

102. Başvuran ayrıca, 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 6 § 1 (d) maddesi ile getirilen kısıtlamaların bir sonucu olarak, avukatıyla yaptığı tüm görüşmelerin ya bir cezaevi görevlisinin huzurunda yapıldığını ya da kayıt altına alındığını, bunun da 6 § 3 (d) maddesi anlamında avukat yardımından yararlanma hakkının özünü ortadan kaldırdığını ileri sürmüştür. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 6 § 1 (d) maddesi ile getirilen kısıtlamalar sonucunda, avukatıyla yaptığı tüm görüşmelerin ya bir cezaevi görevlisinin huzurunda yapıldığını ya da kayıt altına alındığını, bunun da Sözleşme'nin 6 § 3 (c) maddesi anlamında bir avukatın yardımından yararlanma hakkının özünü ortadan kaldırdığını ileri sürmüştür.

103. Başvuran ayrıca, genel olarak, Türk mahkemelerinin bağımsızlık ve tarafsızlıktan yoksun olmasından, özellikle de hâkimlerin yer değiştiremezliği ilkesinin sistematik olarak göz ardı edilmesinden şikâyetçi olmuştur.

104. Başvuran, Sözleşme'nin 7. maddesi anlamında mahkûmiyetinin hukuka aykırılığına ilişkin şikâyetleriyle ilgili olarak, daha önce yasal olan "Gülen hareketinin" yasadışı silahlı terör örgütü "FETÖ/PDY" haline geldiğine dair gerekli "bilgiyi" ne zaman edindiğinin tespit edilmesinin önemini bir kez daha vurgulamıştır. Bu bağlamda, bu örgüte atfedilen ilk şiddet eyleminin 15 Temmuz 2016'daki darbe girişimi olduğunun altını çizmiş ve FETÖ/PDY'nin "terörist" niteliğine ilişkin bilgisinin olmamasının, silahlı terör örgütüne üyelik suçu için gerekli olan özel kastın oluşmasını engelleyeceğini iddia etmiştir.

105. Son olarak, başvuran, yukarıda belirtilen itiraz ve argümanlarının hiçbirinin mahkemeler tarafından usulüne uygun gerekçeli kararlarda dikkate alınmadığını ve bunun da adil yargılanma hakkının ihlali anlamına geldiğini eklemiştir.

106. Anayasa Mahkemesi 26 Kasım 2019 tarihinde başvurucunun bireysel başvurusunu, şikâyetlerinin açıkça dayanaktan yoksun olması ve diğer kabul edilebilirlik kriterlerini karşılamaması nedeniyle kabul edilemez bularak özetle reddetmiştir.

5. *Sonraki gelişmeler*

107. 7 Ekim 2020 tarihinde KOM, başvuranın ByLock kullanıcı profiline ilişkin olarak, kullanıcı kimlik numarası (408783), kullanıcı adı ve şifresi ile son bağlantı tarihini (31 Ocak 2016) içeren ayrıntılı "Bulgu ve Değerlendirme Raporu"nu yayınlamıştır. Raporda yapılan değerlendirmede, 408783 kullanıcı numarasının ByLock uygulamasında altı bağlantısı olduğu, uygulama üzerinden 20 Haziran 2015 tarihinde bir öğretmene "Merhaba, ben Yüksel Yalçinkaya" şeklinde bir mesaj gönderdiği ve 18 Şubat 2016 tarihinde başka bir öğretmenden "Merhaba öğretmenim" şeklinde bir mesaj aldığı belirtilmiştir. Diğerlerinin yanı sıra, 408783 kullanıcı numarasına gönderilen ve çoğunlukla "Gülen hareketinin" karşılaştığı zorlukları öven ve bunlara atıfta bulunan, para (*himmət*) toplanmasını teşvik eden veya Peygamber Muhammed'in sözlerine veya ahlaki veya dini anekdotlara atıfta bulunarak Hükümeti eleştiren bir dizi e-posta mesajı da rapora eklenmiştir.

III. TARAFLARCA SUNULAN DİĞER MATERYALLER

A. Milli Güvenlik Kurulu kararlarının ardından yapılan basın açıklamaları

108. Milli Güvenlik Kurulu, Şubat 2014 ve Ekim 2015 tarihleri arasında gerçekleştirdiği toplantıların kapanışında yayınladığı basın bildirimlerinde FETÖ/PDY'yi Türkiye'nin ulusal güvenliğine yönelik tehditler arasında saymış ve bu örgüte aşağıdaki ifadelerle atıfta bulunmuştur:

- "kamu barışını ve ulusal güvenliği tehdit eden yapı" (26 Şubat ve 30 Nisan 2014);
- "Devlet içindeki illegal yapı" (26 Haziran 2014);
- "Ulusal güvenliğimizi tehdit eden ve kamu düzenini bozan, yurtdışında ve yurtdışında legal görünüm altında illegal faaliyetler yürüten paralel yapılar ve illegal oluşumlar" (30 Ekim 2014);
- "paralel devlet yapılanması ve yasadışı oluşumlar" (30 Aralık 2014);
- "paralel devlet yapılanması ve yasallık kisvesi altında faaliyet gösteren yasadışı oluşumlar" (26 Şubat 2015);
- "ulusal güvenliğimizi tehdit eden paralel devlet yapılanması ve yasadışı oluşumlar" (29 Nisan ve 29 Haziran 2015);
- "paralel devlet yapılanması... hukukun dışında faaliyet gösteriyor" (2 Eylül 2015);
- "ulusal güvenliğimizi tehdit eden ve diğer terör örgütleriyle işbirliği yapan paralel devlet yapılanması" (21 Ekim 2015).

109. Konuyla ilgili olarak 18 Aralık 2015 tarihinde gerçekleştirilen toplantının ardından yapılan basın açıklamasına yer verilmiştir:

"Paralel Devlet yapılanmasıyla mücadelenin yurt içinde ve yurt dışında kararlılıkla sürdürüleceği teyit edilmiştir.

...

Dini, mezhepsel, etnik kavram ve hassasiyetleri istismar eden tüm terör örgütleri ve bunlara destek veren [güç] gruplarıyla ayırım gözetmeksizin mücadeleye devam edileceği..." ifade edilmiştir.

110. Toplantı sonrasında 27 Ocak 2016 tarihinde yapılan basın açıklamasının ilgili bölümleri aşağıdaki gibidir:

"... Bu çerçevede, ulusal güvenliğimize yönelik iç ve dış tehditler ile bölücü terör örgütü, paralel devlet yapılanması ve DAES'e karşı yurt içinde ve yurt dışında yürütülen çalışmalar değerlendirilmiştir.

Kimden ve nereden kaynaklandığına bakılmaksızın, terörün her türlü ortadan kaldırılmaya kadar [teröre] karşı kararlı ve ilkeli mücadeleye devam edileceği belirtilmiştir."

111. Konuyla ilgili olarak 24 Mart 2016 tarihinde gerçekleştirilen toplantının ardından yapılan basın açıklamasına yer verilmiştir:

"... Bu çerçevede, ulusal güvenliğimize yönelik iç ve dış tehditler ile terör ve teröristle mücadele çalışmaları değerlendirilmiş, paralel devlet yapılanmasına karşı alınan tedbirlerin uygulanmasına ağırlık verilmiştir."

112. Milli Güvenlik Kurulu, darbe girişiminden önceki son toplantısının ardından 26 Mayıs 2016 tarihinde konuyla ilgili olarak aşağıdaki bildiri yayınlamıştır:

"Vatandaşlarımızın huzur ve güvenliği ile kamu düzeninin sağlanması amacıyla yürütülen çalışmalar, terör ve teröristle mücadelede elde edilen başarılar ile ulusal güvenliğimizi tehdit eden ve bir terör örgütü olan paralel devlet yapılanmasına karşı alınan tedbirler görüşülmüştür."

113. Milli Güvenlik Kurulu, 20 Temmuz 2016'daki darbe girişiminin ardından yaptığı ilk toplantıda, girişimin Türk Silahlı Kuvvetlerinde görev yapan FETÖ/PDY mensupları tarafından başlatıldığını belirtmiştir.

B. ByLock uzmanlık raporları

1. Hükümet tarafından sunulan raporlar

(a) MİT tarafından hazırlanan "Teknik Analiz Raporu"

114. Yukarıdaki 21. paragrafta belirtildiği üzere, MİT 2016 yılının başlarında ByLock sunucusunun veri tabanlarına erişmiştir. Sunucudan elde edilen dijital verilerin analizinin ardından MİT, 24 Ekim 2016 tarihinde "ilgili kurumlarla" paylaştığı 88 sayfalık bir teknik analiz raporu hazırlamıştır.

115. Rapora göre MİT, ilgili materyali ele geçirdikten sonra hem mobil uygulamanın kendisi hem de uygulama sunucuları üzerinde, uygulamanın teknik tasarımı, işleyişi, aynı işlevleri sağlayan uygulamalarla benzerlik ve farklılıkları, deşifre edilen kullanıcı profilleri gibi konularda ayrıntılı teknik analizler gerçekleştirdi.

Özetle, MİT'in ByLock uygulamasına ilişkin temel bulguları şunlardı:

- ByLock ilk olarak 2014'ün başlarında Google Play mağazasında yayınlanmış ve 2016'nın başlarına kadar farklı sürümlerle orada kalmış ve bu süre zarfında 100.000'den fazla kez yüklenmiştir;

- Uygulama anlık mesajlaşma, sesli arama, grup mesajlaşması, dosya paylaşımı ve e-posta yazışmalarının şifreli olarak yapılmasına olanak sağlıyordu;

- Uygulamanın indirilmesinin ardından bir kullanıcı adı/kullanıcı kodu ve kriptografik şifre oluşturulmuş; bu bilgiler şifreli olarak uygulamanın sunucusuna iletilmiş, böylece kullanıcının bilgileri ve iletişim güvenliği korunmuştur;

- Sunucuda 215.092 kayıtlı kullanıcı tespit edilmiştir;

- ByLock kullanıcı hesabı oluşturulurken hiçbir kişisel bilgi talep edilmemiş ve benzer küresel ve ticari uygulamaların aksine, anonimliği sağlamak ve kullanıcı kimliğini tespit etmeyi daha zor hale getirmek amacıyla kullanıcı hesabını doğrulamak için SMS veya e-posta yoluyla kimlik doğrulama gibi bir sistem sağlanmamıştır;

- Sisteme kayıt olmak diğer kullanıcılarla iletişim kurmak için yeterli olmadığı gibi, kullanıcıları isimleriyle aramak ve eklemek de mümkün değildi; bireyler ancak birbirlerinin kullanıcı adlarını/kodlarını ekledikten sonra birbirleriyle iletişim kurabiliyordu; bu da uygulamanın yalnızca kuruluşun hücre benzeri yapısına uygun olarak iletişime izin verecek şekilde tasarlandığını düşündürüyordu;

- Benzer mesajlaşma uygulamalarında bulunan telefon rehberinin uygulamaya otomatik olarak aktarılması özelliği ByLock'ta bulunmuyordu;

- ByLock, Google Play ve Apple uygulama mağazalarından kaldırıldıktan sonra da ^{APK}4 indirme sitelerinden yüklenebilmiş ve bu sitelerdeki istatistiklere göre uygulama 500.000 ila 1 milyon kez indirilmiştir; Bu rakamların doğruluğunu teyit etmek mümkün olmamakla birlikte, kişilerin (i) uygulamayı silip yeniden indirmiş olabilecekleri; (ii) uygulamayı bir kullanıcı hesabı oluşturmadan indirmiş olabilecekleri ve (iii) uygulamayı birden fazla cihaza indirmiş olabilecekleri göz önüne alındığında, ByLock sunucusunda bulunan kullanıcı sayısı (215.092) ile tutarsız görünmemektedir;

- Darbe girişiminden önce kamuoyu ve hatta konunun uzmanları tarafından neredeyse hiç bilinmeyen ByLock'un Türkiye'deki kullanımına ilişkin rakamların diğer ülkelerdeki toplam kullanımından çok daha yüksek olması, uygulamanın amacı hakkında önemli bir fikir vermektedir;

- Twitter'da 15 Temmuz 2016'dan önce ByLock hakkında paylaşım yapan kullanıcıların çoğunluğunun aynı zamanda FETÖ/PDY lehine paylaşımlarda bulunmuş olması, söz konusu Twitter kullanıcılarının FETÖ/PDY'nin destekçisi olduğunu düşündürmektedir.

---

4. "Android Paket Kiti" anlamına gelen "APK", Android işletim sisteminde kullanılan uygulamaların dosya formatıdır.

FETÖ/PDY, uygulamayı biliyordu ve kamuoyu henüz duymadan önce kullanıyordu; dahası, ByLock hakkındaki internet yayınlarının çoğu FETÖ/PDY yanlısı materyal yayınlayan hayali hesaplardan yapılıyordu;

- Uygulama ağırlıklı olarak "46.166.160.137" IP numaralı sunucu üzerinden hizmet verirken, kullanıcıların tespitini zorlaştırmak amacıyla sekiz ek IP adresi daha kiralanmıştır;

- Sistem yöneticisi tarafından 15 Kasım 2014 tarihinde uygulamanın web sitesinde yayınlanan bir duyurudan (İngilizce) anlaşıldığı üzere, tamamı Türkiye'den gelen bazı IP aralıklarının erişimi engellenmişti; yönetici bunu yüksek kayıtlı kullanıcı sayısı ile (o aşamada bir milyona ulaştığı anlaşılıyor) ve ilgili IP aralıklarından tespit edilen kötü niyetli bağlantılarla başa çıkmak için bir önlem olarak açıklarken, MİT raporu asıl amacın Türkiye'de bulunan kullanıcıları VPN ("Sanal Özel Ağ") üzerinden bağlanmaya zorlayarak kimliklerinin tespit edilmesini önlemek olduğunu iddia ediyordu;

- ByLock ile ilgili "Google" aramalarının neredeyse tamamı Türkiye'den kullanıcılar tarafından gerçekleştirilmiş ve Türk IP adreslerinin uygulamaya erişiminin engellenmesinin ardından Google arama motorunda "ByLock" aramaları önemli ölçüde artmıştır;

- Uygulamanın geliştiricisi ve yayıncısının önceki çalışmaları için profesyonel referansları yoktu ve benzer mesajlaşma uygulamalarının aksine, uygulama ticari olarak tanıtılmamış, kullanıcı tabanını artırmak veya ticari değer kazandırmak için herhangi bir çaba sarf edilmemişti; ByLock'un amacı daha ziyade anonimliğe vurgu yaparak kullanıcı sayısını sınırlamaktır. Dahası, uygulamayı sürdürmek için yapılan ödemelerin - sunucu ve IP adreslerinin kiralanması gibi - anonim niteliği, arkasındaki girişimin kurumsal ve ticari nitelikte olmadığını doğrulamıştır;

- ByLock uygulamasının geliştiricisi, genellikle ticari mesajlaşma uygulamaları tarafından kullanılan yetkili imzalı bir SSL sertifikasını⁵ tercih etmek yerine, iddiaya göre diğer tarafların kullanıcı bilgilerini ele geçirmesini önlemek için "David Keynes" adı altında oluşturulan kendinden imzalı bir SSL sertifikası kullanmıştır;

- Uygulama, cihazlarda depolanan mesajları ve diğer içerikleri otomatik olarak silen bir özelliğe sahipti; bu da kullanıcı herhangi bir riskli alışverişi silmeyi ihmal etse bile iletişimin gizliliğini sağlıyordu;

- Tüm sunucu ve iletişim verilerinin uygulamanın veritabanında şifrelenmiş biçimde saklanması, kullanıcı kimliğinin belirlenmesini önlemek ve iletişimi güvence altına almak için ek bir güvenlik katmanı ekledi;

---

5. Dijital sertifikalar olarak da adlandırılan Secure Sockets Layer (SSL) sertifikaları, bilgisayar ve sunucu arasındaki bağlantıyı güçlü bir şifreleme kullanarak güvenli hale getirmek için kullanılır.

- ByLock kullanıcıları kimliklerini gizlemek için uzun şifreler kullanmak, uygulamayı çeşitli uygulama mağazaları yerine manuel olarak indirmek ve mesajlarda ve kişi listelerinde kurumsal kod adlarını kullanmak gibi başka adımlar da atmışlardır;

- Diğer mesajlaşma uygulamaları günlük ve rutin iletişim için kullanılırken, iletişim ağının ve ByLock üzerinden paylaşılan mesajların içeriğinin incelenmesi, ByLock'un örgütsel amaçlarla kullanıldığını ortaya koymuştur: deşifre edilen içeriğin neredeyse tamamı - yani ele geçirilen 17 milyon mesajın yaklaşık 15 milyonu ve ele geçirilen 3 milyon e-postanın 2 milyonu - örgüte özgü jargon kullanılarak FETÖ/PDY ile ilgili örgütsel temas ve faaliyetlerle ilgilidir;

- Uygulamanın kaynak kodları Türkçe bazı ifadeler içermekteydi ve deşifre edilen kullanıcı adları, grup adları ve şifrelerin büyük çoğunluğu ile deşifre edilen içeriğin neredeyse tamamı Türkçe idi.

116. Rapor, bir bütün olarak ele alındığında, yukarıdaki faktörlerin ByLock'un küresel bir uygulama kisvesi altında FETÖ/PDY üyelerinin özel kullanımına yönelik bir mesajlaşma sistemi olarak hizmet ettiğini gösterdiği sonucuna varmış ve darbe girişiminden sonra yürütülen soruşturmalarda bir dizi şüpheli örgüt üyesinden alınan ifadelerin de bunu desteklediğini belirtmiştir.

(b) KOM tarafından hazırlanan "Kurum İçi İletişim Uygulaması Analiz Raporu"

117. 2 Nisan 2020 tarihli bu rapor, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın talebi üzerine KOM tarafından hazırlanmıştır. Rapor, MİT raporundaki bulguları büyük ölçüde tekrarlamış, ancak aşağıdaki gözlemleri de yapmıştır:

- Uygulamanın tüm sürümleri çeşitli uygulama mağazalarında ve web sitelerinde mevcut olmasına rağmen, örgüt üyelerinden ByLock uygulamasını USB anahtarlardan veya Bluetooth aracılığıyla indirmeleri istenmiş, böylece örgütsel gizliliğin sağlanması amaçlanmıştır;

- ByLock uygulaması, indirildiği cihazlarda daha yaygın kullanılan diğer uygulamaların simgelerinin altına gizlenebilmektedir;

- Uygulama ücretsiz olarak indirilebilirken, fiili kullanımı, kuruluş tarafından sağlanan ve kuruluş dışında paylaşılmayacak olan daha fazla operasyonel bilgi gerektiriyordu; buna göre, üye olmayan birinin ByLock uygulamasını kullanması fiziksel olarak imkansızdı;

- Uygulamanın 53'ü tespit edilen ilk 100 kullanıcısı incelendiğinde, uygulamanın örgüt üyeleri tarafından geliştirildiği ve kullanıma sunulduğu görülmektedir: örneğin, 3 numaralı kullanıcı Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu'nda ("TÜBİTAK") çalışan ve FETÖ/PDY üyeliği suçlamasıyla yargılanan bir bilgisayar mühendisidir.

ByLock kullanımını dışında başka bir delile dayanmadığı; 49 numaralı kullanıcının F. Gülen'in özel sekreteri olduğu ve tespit edilen 53 kullanıcıdan 15'inin yasadışı telefon dinleme suçundan yargılanan Emniyet İstihbarat Dairesi'nde çalışan eski polis memurları olduğu tespit edilmiştir;

- ByLock içeriklerinin ve kullanıcı bilgilerinin incelenmesi sonucunda, FETÖ/PDY'nin üst düzey yöneticileri olduğu tespit edilen 175 kişinin, "Ergenekon" olarak adlandırılan soruşturma ve kovuşturmalarda görev alan hâkimlerden 52'sinin (bu yargılamalara ilişkin daha fazla ayrıntı için bkz. Perinçek/İsviçre [BD], no. 27510/08, § 27, AİHM 2015 (özetler) ve burada atıfta bulunulan davalar ve *Eminağaoğlu/Türkiye* (no. Türkiye, no. 76521/12, § 6, 9 Mart 2021), "*Balyoz*" (*Balyoz*) ve "*Askeri Casusluk*" (*Askeri Casusluk*) (bkz. *Ahmet Hüsrev Altan/Türkiye*, no. 13252/17, §§ 5-8, 29 ve 56, 13 Nisan 2021, ve bu soruşturma ve kovuşturmalara ilgili olarak atıfta bulunulan davalar) ve kolluk kuvvetleri içindeki gizli yapının bir parçası oldukları gerekçesiyle haklarında dava açılan 8.723 kişiden 5.922'si ByLock kullanıcısıdır;

- Başvurudan kurum hakkında elde edilen bilgiler diğer kaynaklardan toplanan bilgilerle tutarlıdır;

- ByLock kişilerinin aile üyeleri veya sosyal tanıdıklardan ziyade kullanıcıların örgütsel ağlarından ve arkadaş gruplarından oluşması, uygulama üzerinden örgütsel hiyerarşinin tespit edildiğini göstermektedir.

118. Yukarıda belirtilenlere ve mevcut diğer tüm bilgilere dayanarak, raporda ByLock'un yalnızca FETÖ/PDY üyelerinin kullanımı için tasarlanmış bir iletişim aracı olduğu, kullanıcıların kimliğinin belirlenmesini önlemek için önlemler alındığı ve örgüt dışından kimsenin erişimine açık olmadığı sonucuna varılmıştır.

119. Rapor ayrıca ByLock kullanıcı listelerinin yetkililer tarafından nasıl oluşturulduğuna dair daha fazla bilgi verdi. İlk aşamada MİT, elde ettiği ham log verilerine dayanarak ByLock sunucusu tarafından kullanılan dokuz farklı IP adresini tespit etmiş ve bunların doğruluğu Emniyet Genel Müdürlüğü Siber Suçlar Daire Başkanlığı tarafından teyit edilmişti. CGNAT verileri⁶ olarak da anılan ve ilgili yasal çerçeve uyarınca hizmet sağlayıcılar tarafından saklanan internet trafiği verileri, ByLock sunucusunun dokuz IP adresine Türkiye'den bağlanan IP adreslerini belirlemek amacıyla incelenmiştir; ancak bu şekilde elde edilen kullanıcı bilgileri, VPN aracılığıyla bağlanma zorunluluğundan önce yapılan bağlantılarla veya VPN bağlantısının anlık olarak devre dışı bırakıldığı durumlarla sınırlı kalmıştır. Bu şekilde tespit edilen IP adresleri daha sonra ilgili GSM ve ADSL aboneleri ile eşleştirilmiştir. Kullanıcı listesinin ilk versiyonu MİT tarafından 16 Aralık 2016 tarihinde Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na iletilmiştir.

6. "CGNAT" verileri, bağlantının tarihi, sıklığı ve bağlantının yapıldığı IP adresi gibi bir hedef IP adresine yapılan bağlantılar hakkında bilgi sağlar.

Mevcut verilerin daha detaylı incelenmesi üzerine MİT tarafından güncellenmiş bir liste hazırlanmış ve 24 Mart 2017 tarihinde yetkililerle paylaşılmıştır. Daha sonra 129.862 kullanıcıya ait bilgileri içeren bu liste, BTK tarafından 19 Nisan 2017 t a r i h i itibariyle servis sağlayıcılardan temin edilen CGNAT verileri kullanılarak doğrulandı ve ByLock kullanıcı listesi oluşturuldu. Akabinde, 28 Aralık 2017 tarihinde, *Mor Beyin* ("Mor Beyin") olarak bilinen bir tuzak uygulama aracılığıyla farkında olmadan ByLock sunucusuna yönlendirildiği tespit edilen 11.480 kişi ByLock kullanıcı listesinden çıkarılmıştır (*Mor Beyin* hakkında daha fazla bilgi için bkz. *Taner Kılıç/Türkiye (no. 2)*, no. 208/18, § 36, 31 Mayıs 2022).

120. KOM yetkilileri, 22 Mayıs 2020 tarihinde hazırladıkları ek raporda, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yöneltilen bazı özel sorulara yanıt vermiştir. ByLock verilerinin bütünlüğünü sağlamak ve manipüle edilmelerini önlemek için alınan önlemlere ilişkin bir soruya yanıt olarak, ByLock verilerinin iki farklı kaynaktan elde edildiği yinelenmiştir: (i) MİT tarafından ByLock sunucusundan elde edilen ham log verileri ve (ii) Türkiye'den ByLock IP'lerine yapılan bağlantıları gösteren CGNAT verileri (İnternet trafik bilgilerine ilişkin). İlk veri seti bir disk görüntüleme işlemine tabi tutularak bir hash değerine bağlanmış ve veriler adli makamlar tarafından bir kasada tutulmuş ve bu nedenle değiştirilememiştir. CGNAT verilerine gelince, bunlar değiştirilemeyen veya bozulamayan uluslararası kayıtlı verilerle ilgiliydi.

121. Bireysel bir ByLock kullanıcıya sadece kendisine ait dijital (ham) ByLock verilerinin verilip verilemeyeceğine ilişkin bir başka soruya cevaben raporda, ham verilerin işlenmeden kullanıcı kimliği bazında tasnif edilmesinin mümkün olmadığı açıklanmıştır. Ham ByLock verileri bir veri tabanında ayrı tablolar altında kategorize edilmiş ve bir arayüz kullanılarak bu tablolardan ilgili verilerin çıkarılmasının ardından belirli bir kişiye ait bilgiler elde edilmiştir. Bu şekilde elde edilen bilgiler, "ByLock Sonuçları ve Değerlendirme Raporu" şeklinde her bir bireyin vaka dosyasına dahil edilmiştir. Aksi takdirde, ham verilerin tamamını herhangi bir şüpheliyle paylaşmak mümkün değildi, çünkü bu veriler diğer birçok şüpheliyle ilgili bilgileri de içeriyordu.

122. Bu ek raporda ayrıca, ByLock'un sadece indirilmesi nedeniyle herhangi bir kovuşturma yapılmadığı ve her davada ByLock'un fiilen kullanıldığına dair kanıt gerektiği belirtilmiştir.

(c) Bağımsız siber güvenlik uzmanları tarafından hazırlanan "ByLock uygulamasına ilişkin Uzman Raporu"

123. 10 Temmuz 2020 tarihinde, yetkililer tarafından görevlendirilen bir grup siber güvenlik uzmanı, açık kaynaklardan ve yukarıda atıfta bulunulan MİT ve KOM tarafından hazırlanan raporlardan elde edilen bilgilere dayanarak ByLock uygulaması hakkında bir bilirkişi raporu hazırlamıştır. Bilirkişi raporu esas olarak daha önceki raporlarda yer alan bulguları tekrarlamıştır,

Ayrıca, bazı başka ilgili gözlemleri de içermektedir (bu raporun daha ayrıntılı bir anlatımı için bkz. yukarıda anılan *Akgün*, § 57).

124. Bu bağlamda rapor, ByLock uygulamasının gelişmiş şifreleme yöntemleri kullandığını ve kolluk kuvvetleri tarafından tespit edilebilecek dijital bir parmak izi bırakmadan iletişim kurmayı sağlayan anonimlik odaklı bir mesajlaşma uygulaması olduğunu kaydetti. Tüm mesajların sunucuda şifreli bir şekilde saklanması ve kişi ekleme için özel prosedür gibi bazı özellikleri, ByLock'un diğer mesajlaşma uygulamalarından farklı olarak tasarlandığını ve genel halka değil, belirli bir amaca hizmet etmeyi amaçladığını gösterdi.

125. Raporla ayrıca, ByLock sunucusuna yanlışlıkla bağlantı kurmak için kullanılan bazı "tuzak" uygulamaların (yukarıdaki 119. paragrafta belirtildiği gibi) tespit edildiği kaydedilmiştir. Teknik analiz, bu tür kasıtsız bağlantılara ilişkin CGNAT verilerinin ByLock sunucusuna sıradan bir bağlantının ardından üretilen verilerden ayırt edilebileceğini göstermiştir.

126. Raporla ayrıca, Google arama motorunda ByLock ile ilgili yapılan aramalara ilişkin Google Trends'ten elde edilen bilgilere göre, Eylül 2014'ten Şubat 2016'ya kadar neredeyse hiç arama yapılmadığı vurgulandı. ByLock'un diğer mesajlaşma uygulamalarından çok farklı çalıştığı göz önünde bulundurulduğunda, çevrimiçi aramaların yokluğu, bu uygulamanın belirli bir grup insan tarafından kullanıldığını ve bu kişilerin uygulamanın nasıl çalıştığına dair ayrıntılı bilgiye sahip olduklarını ve bunları potansiyel kullanıcılarla paylaştıklarını düşündürmektedir.

127. Son olarak, ByLock uygulamasının kullanıcı sayısına ilişkin olarak, MİT raporunda yer alan "215.092" rakamının gerçek kullanıcı sayısını değil, uygulamaya kayıt sayısını gösterdiği açıklandı.

(d) IntaForensics tarafından hazırlanan "Teknik Rapor"

128. Birleşik Krallık merkezli bir dijital adli tıp ve siber güvenlik danışmanlık hizmeti olan IntaForensics, Türkiye Adalet Bakanlığı'nın talebi üzerine ByLock uygulaması hakkında 21 Ağustos 2020 tarihli bir adli tıp incelemesi ve teknik rapor hazırlamıştır (rapor hakkında daha fazla ayrıntı için bkz. yukarıda anılan *Akgün*, § 58).

129. İçerik olarak yukarıda özetlenen raporlara çok benzeyen rapor, ByLock'un küresel uygulama mağazalarında yayınlanmasına rağmen, tüm niyet ve amaçlar için ilginin Türkiye ile sınırlı olduğunu belirtti. Dahası, diğer mesajlaşma uygulamalarından farklı özellikleri göz önüne alındığında, ByLock için güvenlik kadar anonimliğin de birincil hedef olduğu anlaşılıyor.

130. Raporla ayrıca, uygulamanın 3 Nisan 2016 tarihinde Google Play mağazasından kaldırıldığı, ancak daha önce

Kullanıcılara bu konuda herhangi bir duyuru yapılmadığı gibi, sosyal medyada ya da başka bir yerde uygulamanın neden haber verilmeden yayından kaldırıldığına dair kullanıcılardan gelen herhangi bir şikayet ya da yorum da tespit edilmemiştir. Raporun yazarlarına göre bu durum, uygulamanın belirli bir grup insan tarafından kullanıldığını ve geliştiricinin ticari bir kaygısı olmadığını göstermektedir.

2. Başvuru sahibi tarafından sunulan raporlar

(a) Başvuru sahibine ait dijital veriler hakkında uzman görüşü

131. Başvuranın avukatı, 5 Eylül 2021 tarihinde, başvuranın dava dosyasında yer alan CGNAT verilerini ve HTS kayıtlarını ve KOM tarafından 7 Ekim 2020 tarihinde düzenlenen "Bulgular ve Değerlendirme Raporu "nu (bkz. yukarıdaki 107. paragraf) incelemek üzere Türkiye'de bulunan bir dijital adli tıp uzmanını görevlendirmiştir. Bilirkişi, 11 Ekim 2021 tarihli raporunda, başvurana ait CGNAT verilerinde belirtilen IP adreslerinin tamamının sistem yöneticisi tarafından engellenen IP aralıkları içinde olduğunu kaydetmiştir. Ayrıca, *diğerlerinin yanı sıra*, ilgili verilerin ByLock sunucusuyla bağlantının başvuranın cihazından kurulmuş olabileceğine işaret etmesine rağmen, mevcut verilerin niteliğinin, bağlantıların ByLock uygulamasının kullanımı dışında, yani yanlışlıkla yapılmış olma olasılığını ortadan kaldırmadığını tespit etmiştir.

(b) Diğer ceza yargılamaları bağlamında görevlendirilen bilirkişi raporları

132. Başvuran ayrıca, ByLock kullanımına ilişkin diğer ceza yargılamaları bağlamında bağımsız uzmanlar tarafından hazırlanan bir dizi bilirkişi raporu sunmuştur.

133. Hollanda merkezli bir bilişim şirketi tarafından 13 Eylül 2017 tarihinde hazırlanan ve esas olarak MİT teknik analiz raporunun analizini içeren bu raporlardan birinde, söz konusu raporun hash değerleri veya denetim izi gibi elde edilen verilerin bütünlüğünün doğrulanmasını sağlayacak hiçbir bilgi içermediği ve yapılan teknik analizin bir tanımını sunmadığı tespit edilmiştir. Bu nedenle, kullanılan analiz yöntemlerini incelemek zor olmuştur.

134. Türkiye'den iki adli tıp uzmanı tarafından 1 Eylül 2021 tarihinde hazırlanan bir başka rapor, özellikle ByLock uygulamasının "münhasıran" FETÖ/PDY üyeleri tarafından kullanıldığı sonucunu desteklemek için yeterli kanıt olup olmadığı sorusuyla ilgiliydi. Raporda konuyla ilgili olarak aşağıdaki bulgulara yer verilmiştir:

- "WhatsApp", "Telegram", "Skype" ve "Signal" gibi yaygın olarak kullanılan tüm mobil mesajlaşma uygulamaları, çeşitli derecelerde şifreli iletişim sağlamıştır;

- ByLock, herhangi bir referansa veya başka bir gereksinime ihtiyaç duymadan mobil uygulama mağazalarından ücretsiz olarak indirilebilir;

- ByLock'un "ayrıcalıklı" olduğunun kanıtı olarak gösterilen özelliklerden bazıları uygulamanın geliştiricilerinin tercihlerinden kaynaklanmaktadır ve benzer özelliklere sahip çok sayıda mesajlaşma uygulaması bulunabilir;

- Örneğin, telefon rehberine erişim neredeyse tüm uygulamalarda isteğe bağlı bir özelliği ve başka bir kullanıcıyla iletişim kurmak için önceden onay gerekliliği "Line" gibi birçok mesajlaşma uygulamasında isteğe bağlı bir özellik olarak bulunabiliyordu; mesajların otomatik olarak silinmesi de benzer şekilde "Snapchat" ve "Telegram" gibi birçok uygulamada mevcut bir özelliği;

- Özel bir uygulama web sitesinin olmaması, kendinden imzalı sertifikaların kullanılması ve parola kurtarma seçeneğinin olmaması yaygın olarak kullanılan uygulamalar arasında sıklıkla karşılaşılsa da, geniş bir kullanıcı tabanı olmayan uygulamalar için oldukça yaygındı.

135. Yukarıda belirtilenlere dayanarak rapor, yetkililer tarafından münhasır kullanımın kanıtı olarak tanımlanan ByLock özelliklerinin, teknik açıdan söz konusu uygulamanın "münhasır kullanım" için tasarlandığını makul şüphenin ötesinde kanıtlamadığını tespit etmiştir. Raporunda ayrıca, dava dosyalarında yer alan kayıtlara göre bol miktarda bulunan söz konusu kuruluşla ilgili olmayan herhangi bir iletişim içeriğinin "münhasırlık" argümanını zayıflatacağı belirtildi.

C. ByLock'un ruhsat sahibinin tutuklanması

136. 9 Haziran 2021 tarihinde, ByLock'un lisans sahibi olduğu tespit edilen Türk ve Amerikan çifte vatandaşı David Keynes (bkz. yukarıda 115. paragrafta belirtilen MİT teknik analiz raporundaki ifade), İstanbul Havalimanı'nda tutuklanmış ve polis tarafından gözaltına alınmıştır.

137. Polise, Cumhuriyet Savcısına ve Sulh Ceza Mahkemesine daha sonra verdiği ifadelere göre, ByLock uygulaması ve FETÖ/PDY hakkındaki bilgilerini Türk makamlarıyla paylaşmak ve Ceza Kanununun 221. Maddesinde yer alan ve bilgi karşılığında ceza indirimi imkanı sağlayan "etkin pişmanlık" hükmünden yararlanmak amacıyla ABD'den Türkiye'ye dönmüştür. Bir öğrenci olarak FETÖ/PDY'ye ait dersanelerde okuduğunu ve kısa bir süre çalıştığını ve ayrıca öğrenci evlerine sık sık gittiğini açıklamıştır. FETÖ/PDY ile tüm bağlantılarını 1997 yılında kestiğini iddia etmiştir. 2002 yılında eğitim için ABD'ye gitmiş ve kısa bir süre sonra ABD'de bilgisayar mühendisliği okuyan ve FETÖ/PDY ile aktif bağları olduğu anlaşılan A.C. ile arkadaş olmuştur. Aralık 2013'te David Keynes İstanbul'da A.C. ile buluşmuş, A.C. kendisine bazı mobil uygulamalar geliştirme sürecinde olduğunu ancak ödeme ile ilgili sorunlar nedeniyle bunları uygulama mağazalarına yüklemeye sorunlarla karşılaştığını söylemiştir. A.C., David Keynes'in kartını kullanmayı talep etmiş ve ayrıca yüklemeyi tamamlamak için iletişim ve kimlik bilgilerini almıştır

süreç. Mart 2014'teki bir sonraki görüşmelerinde, A.C. kendisine kredi kartı, kimlik ve iletişim bilgilerini kullanarak uygulama mağazalarına yüklediği ByLock uygulamasından bahsetmiştir.

138. Ağustos 2015'te tekrar bir araya geldiklerinde, A.C. kendisinden alan adı için yapılan ödemeleri durdurmasını istemiştir, çünkü bildirildiğine göre indirme sayısı düşmüştür. Bu nedenle Ekim 2015'te ödemeleri durdurmuş, ancak bildiği kadarıyla alan adı Şubat 2016'ya kadar kullanılabilir durumda kalmıştır. Polis David Keynes'e A.C.'nin neden Ağustos 2015'te alan adı ödemelerini durdurmak istediğini sorduğunda, darbe girişiminden sonra duyduklarına göre MİT'in ByLock uygulamasını Temmuz 2015'te keşfettiğini, muhtemelen bu nedenle A.C.'nin o zamandan sonra ByLock üzerinden bilgi akışını durdurmak istediğini belirtti.

139. David Keynes, gizliliği ön planda tutacak şekilde tasarlanan uygulamanın konfigürasyonunu ve kullanışsızlığını ve A.C.'nin örgütle olan bağlantısını göz önünde bulundurarak, ByLock uygulamasının A.C. tarafından FETÖ/PDY'nin kullanımı için geliştirildiğini sonradan fark ettiğini belirtmiştir.

140. 14 Haziran 2021 tarihinde David Keynes, silahlı bir terör örgütüne üye olma şüphesiyle tutuklu yargılanmıştır. Başvurucu tarafından sunulan ve Hükümet tarafından yalanlanmayan bir habere göre, David Keynes, toplanan deliller, kaçma riskinin bulunmaması ve davasında etkin pişmanlık hükmünün uygulanması ihtimali göz önünde bulundurularak 3 Kasım 2021 tarihinde tutukluluktan serbest bırakılmıştır. Taraflar, Mahkeme'ye bu kişi aleyhindeki ceza yargılamasının sonucu hakkında daha fazla bilgi vermemiştir.

ILGILI YASAL ÇERÇEVE VE UYGULAMA

I. İÇ HUKUK VE UYGULAMA

A. İç hukuk

1. Anayasa

141. Anayasa'nın mevcut davayla ilgili hükümleri aşağıdaki gibidir:

Madde 15

"Savaş, seferberlik veya olağanüstü hallerde, milletlerarası hukuktan doğan yükümlülükler ihlal edilmemek kaydıyla, durumun gerektirdiği ölçüde temel hak ve hürriyetlerin kullanılması kısmen veya tamamen durdurulabilir veya bunlar için Anayasada öngörülen güvencelere aykırı tedbirler alınabilir.

Birinci paragrafta belirtilen koşullar altında bile, bireyin yaşama hakkı [ve] [fiziksel] ve ruhsal [bütünlük] hakkı, aşağıdaki durumlar dışında dokunulmaz olacaktır

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

Savaş hukukuna uygun fiiller sonucu ölüm meydana geldiği takdirde; hiç kimse din, vicdan, düşünce ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz ve bunlardan dolayı suçlanamaz; suç ve cezalar geçmişe yürütülemez; suçluluğu mahkeme kararı ile saptanıncaya kadar kimse suçlu sayılamaz."

Madde 36

Herkes davacı veya davalı olarak dava açma ve mahkemeler önünde adil yargılanma hakkına sahiptir ...

Madde 38

"Hiç kimse, işlendiği zaman yürürlükte bulunan kanuna göre suç teşkil etmeyen bir fiilden dolayı cezalandırılmaz; hiç kimseye suçu işlediği zaman uygulanacak olan cezadan daha ağır bir ceza verilemez.

...

Hukuka aykırı yöntemlerle elde edilen bulgular delil olarak kabul edilmeyecektir. Cezai sorumluluk şahsi olacaktır."

Madde 90 § 5

"Usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası andlaşmalar kanun hükmündedir. Bu andlaşmaların Anayasaya aykırılığı iddiasıyla Anayasa Mahkemesine başvurulamaz. Usulüne göre yürürlüğe konulmuş temel hak ve özgürlüklere ilişkin milletlerarası andlaşmalarla kanunların aynı konuda farklı hükümler içermesi nedeniyle çıkabilecek uyuşmazlıklarda milletlerarası andlaşma hükümleri esas alınır."

2. Elektronik delillerin toplanması, iletişimin dinlenmesi ve delillerin değerlendirilmesine ilişkin ilgili iç hukuk

(a) Ceza Muhakemesi Kanunu (4 Aralık 2004 tarihli ve 5271 sayılı Kanun)

142. Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun ilgili hükümleri söz konusu tarihte aşağıdaki gibidir:

Madde 134

Bilgisayarlarda, bilgisayar programlarında ve kayıtlarında arama, kopyalama ve el koyma

"(1) Bir suç dolayısıyla yürütülen soruşturma kapsamında, suç işlendiğine ilişkin somut delillere dayanan kuvvetli şüphe sebeplerinin varlığı ve başka surette delil elde edilmesi imkânının bulunmaması durumunda, Cumhuriyet savcısının istemi üzerine hâkim kararıyla şüphelinin kullandığı bilgisayarda, bilgisayar programlarında ve kütüklerinde arama yapılabilir, bilgisayar kayıtlarının kopyaları alınabilir, söz konusu kayıtlar incelenebilir ve çözümlenebilir.

(2) Bilgisayarlara, bilgisayar programlarına ve bilgisayar kütüklerine şifrelerin çözülememesi nedeniyle erişilemiyorsa veya gizli bilgilere ulaşılamıyorsa, bu cihazlara ve ekipmanlara şifrelerin çözülmesi ve gerekli kopyaların alınması amacıyla el konulabilir. El konulan cihazlar, şifrenin çözülmesi ve gerekli kopyaların alınması halinde gecikmeksizin iade edilir.

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

(3) Bilgisayara veya bilgisayar kayıtlarına el konulması sırasında, sistemdeki tüm verilerin bir yedeği oluşturulacaktır.

(4) Şüpheliye veya avukatına 3. paragraf uyarınca oluşturulan yedeklemenin bir kopyası verilir ve [bu kopyanın verildiğini gösteren] bir tutanak düzenlenerek imzalanır.

(5) Sistemdeki veriler, bilgisayara veya bilgisayar kayıtlarına el konulmadan da kısmen veya tamamen kopyalanabilir. Kopyalanan veriler kağıda yazdırılır, bu durum yazılı olarak kaydedilir ve [kayıt] ilgili kişiler tarafından imzalanır."

Madde 135

İletişimin durdurulması, dinlenmesi ve kaydedilmesi

"(1) Bir suç dolayısıyla yapılan soruşturma veya kovuşturmada, suç işlendiğine ilişkin somut delillere dayanan kuvvetli şüphe sebeplerinin varlığı ve başka suretle delil elde edilmesi imkânının bulunmaması durumunda, hâkim veya gecikmesinde sakınca bulunan hâllerde Cumhuriyet savcısı, ... şüpheli veya sanığın telekomünikasyon yoluyla iletişiminin dinlenmesine, kayda alınmasına veya sinyal bilgilerinin değerlendirilmesine karar verebilir. Cumhuriyet savcısı kararını derhal hakimin onayına sunar ve hakim 24 saat içinde kararını verir. Bu sürenin sona ermesi veya hakimin aksine karar vermesi halinde, tedbir Cumhuriyet savcısı tarafından derhal kaldırılır.

...

(4) Birinci fıkra hükümlerine göre verilecek kararda, isnat edilen suçun türü, hakkında tedbir uygulanacak kişinin kimliği, iletişim araçları, telefon numarası veya iletişim bağlantısını tespit etmeyi mümkün kılan kod, tedbirin türü, kapsamı ve süresi belirtilir...

...

(6) Şüpheli veya sanığın iletişiminin denetlenmesi, soruşturma evresinde hâkim veya gecikmesinde sakınca bulunan hallerde Cumhuriyet savcısının, kovuşturma evresinde ise mahkeme kararına dayanılarak yapılır. Kararda, isnat edilen suçun türü, hakkında tedbir uygulanacak kişinin kimliği, iletişim aracı, telefon numarası veya iletişim bağlantısını tespiti imkân veren kodu ve tedbirin süresi belirtilir. Cumhuriyet savcısı kararını 24 saat içinde hâkimin onayına sunar ve hâkim 24 saat içinde kararını verir. Bu sürenin bitiminde veya hâkim tarafından aksine karar verilmesi halinde kayıtlar derhal yok edilir.

...

(8) Bu maddede yer alan dinleme, kayda alma ve sinyal bilgilerinin değerlendirilmesine ilişkin hükümler sadece aşağıda sayılan suçlar bakımından uygulanır:

(a) ...

16. Anayasal düzene ve bu düzenin işleyişine karşı suçlar (Ceza Kanunu Madde 309, 311, 312, 313, 314, 315, 316)

..."

Madde 206
Kanıtların üretilmesi ve reddedilmesi

"...

(2) Aşağıda belirtilen durumlarda delil sunma talebi reddedilir:

a) Delil hukuka aykırı olarak elde edilmişse ..."

Madde 217
Delillerin
değerlendirilmesinde takdir
yetkisi

"(1) Hâkim, kararını sadece *duruşmaya getirilen* ve huzurunda değerlendirilen delillere dayandırır. Bu deliller, hakimin iç kanaatiyle serbestçe değerlendirilir.

(2) İsnat edilen suç, hukuka uygun olarak elde edilmiş her türlü delil kullanılarak ispat edilebilir."

(b) Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Kanunu (1 Kasım 1983 tarihli ve 2937 sayılı Kanun)

143. Kanun'un 4 (1) sayılı bölümü ilgili olarak aşağıdaki gibidir:

"Milli İstihbarat Teşkilatı'nın görevleri şunlardır:

a) Türkiye Cumhuriyeti'nin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, varlığına, bağımsızlığına, güvenliğine, anayasal düzenine ve milli gücünü meydana getiren diğer unsurlarına karşı içten veya dıştan yöneltilen mevcut ve muhtemel faaliyetler hakkında milli güvenlik istihbaratını elde etmek ve bu istihbaratı Cumhurbaşkanı'na, Genelkurmay Başkanı'na, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri'ne ve ilgili kamu kuruluşlarına iletmek,

...

i) Dış istihbarat, milli savunma, terörle mücadele, uluslararası suçlar ve siber güvenlik konularında her türlü teknik istihbarat ve insan istihbaratı yöntem, araç ve sistemlerini kullanarak bilgi, belge, haber ve veri toplamak, kaydetmek, analiz etmek ve üretilen istihbaratı ilgili kurumlara iletmek."

144. Aynı Kanun'un 6 (1) ve (2) sayılı bölümleri ilgili olduğu ölçüde aşağıdaki gibidir:

"(1) Bu belge kapsamındaki görevlerini yerine getirirken, Milli İstihbarat Teşkilatı yetkili olacaktır:

...

b) kamu kurum ve kuruluşları, ... ile tüzel kişiliği olmayan diğer kişi ve kuruluşlardan bilgi, belge, veri ve kayıtları almak; bu kurum ve kuruluşların arşivlerinden, elektronik bilgi işlem merkezlerinden ve iletişim altyapılarından yararlanmak ve bunlarla iletişim kurmak. Bu tür talepleri alan kurum ve kuruluşlar, kendi mevzuatlarına dayanarak talebi yerine getirmekten kaçınmazlar,

...

d) Görevlerini yerine getirirken gizli çalışma usul, esas ve tekniklerini kullanmak,

...

g) Dış istihbarat, milli savunma, terörizm, uluslararası suçlar ve siber güvenlikle ilgili olarak telekomünikasyon kanalları üzerinden veri toplamak.

...

(2) "Bu Kanunun 4. bölümünde belirtilen görevlerin yerine getirilmesi amacıyla ve Anayasanın 2. maddesinde belirtilen temel değerlere ve demokratik hukuk devletine yönelik ciddi bir tehdidin varlığı halinde, hakim kararı veya gecikmesinde sakınca bulunan hallerde Milli güvenliğin korunması, terör eylemlerinin önlenmesi, casusluk ve devlet sırlarının ifşası amacıyla iletişimin tespiti, dinlenmesi, sinyal bilgilerinin değerlendirilmesi [ve] kayda alınması [elektronik] iletişimin tespiti, Kurum Müsteşarı veya Müsteşar Yardımcısının yazılı emriyle yapılır. Gecikmesinde sakınca bulunan hallerde verilen yazılı emir, 24 saat içinde yetkili hâkime sunulur..."

145. Aynı Kanun'un ek 1. bölümü ilgili olarak aşağıdaki gibidir:

"Milli İstihbarat Teşkilatının elinde bulunan istihbarata ilişkin bilgi, belge, veri ve kayıtlar ile [bu teşkilat tarafından] yapılan analizler, Türk Ceza Kanununun [2. Kitap, 4. Kısım ve 7. Bölümünde] belirtilen suçlarla ilgili olmadıkça, adli makamlar tarafından talep edilemez."

3. *Organize suç ve terörizmi düzenleyen ilgili iç hukuk*

(a) **Ceza Kanunu (26 Eylül 2004 tarihli ve 5237 sayılı Kanun)**

146. Ceza Kanunu'nun, suç işlemek amacıyla örgüt kurma suçunu düzenleyen 220. maddesi, konuyla ilgili olarak aşağıdaki hükmü içermektedir:

"(1) Kanunda suç olarak tanımlanan fiilleri işlemek amacıyla örgüt kuran veya yöneten kişi, örgütün yapısı, sahip bulunduğu üye sayısı ile araç ve gereç bakımından amaçlanan suçları işlemeye elverişli olması halinde, dört yıldan sekiz yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Ancak, bir örgütün var olabilmesi için en az üç üyesinin bulunması gerekir.

(2) Suç işlemek amacıyla kurulmuş bir örgüte üye olan kişi, iki yıldan dört yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(3) Örgütün silahlı olması halinde, yukarıdaki fıkralara göre verilecek ceza dörtte birinden yarısına kadar artırılır."

147. Ceza Kanunu'nun 314. maddesinin 1. ve 2. paragrafları silahlı bir örgüte üye olma suçunu düzenlemektedir:

"(1) Bu bölümün dördüncü ve beşinci kısımlarında yer alan suçları işlemek amacıyla silahlı örgüt kuran veya yöneten kişi, on yıldan on beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(2) Birinci fıkrada belirtilen bir örgütün herhangi bir üyesi beş yıldan on yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır."

Madde 314 § 1'in atıfta bulunduğu bölümün dördüncü ve beşinci kısımlarında Devletin güvenliğine ve anayasal düzene ve bu düzenin işleyişine karşı işlenen suçlar sıralanmaktadır.

148. Ceza Kanunu'nun 30. Maddesi aşağıdaki gibidir:

Hata Madde

30

"(1) Fiili işlediği sırada, kanunda tanımlanan bir suçun kanuni unsurlarını oluşturan hususları bilmeyen bir kişi, kasten hareket etmiş sayılmaz. Bu hatadan kaynaklanan taksir sorumluluğu devam eder."

(b) Terörizmin Önlenmesi Yasası (12 Nisan 1991 tarihli ve 3713 sayılı Kanun)

149. Terörizmin Önlenmesi Yasası'nın ilgili hükümleri aşağıdaki gibidir:

Terörizmin Tanımı

Bölüm 1

(15 Temmuz 2003 tarihli ve 4928 sayılı Kanunla yapılan değişiklikten önce)

"(1) Terör; bir örgüte mensup bir veya birden fazla kişi tarafından, Anayasada belirtilen Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzeni değiştirmek, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmak amacıyla girişilen her türlü eylemdir, Baskı, cebir ve şiddet, korkutma, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemlerinden biriyle, Türk Devletinin ve Cumhuriyetin varlığını tehlikeye düşürmek, Devlet otoritesini zaafa uğratmak veya yıkmak veya ele geçirmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, Devletin iç ve dış güvenliğini, kamu düzenini veya genel sağlığı bozmak."

Bölüm 1

(15 Temmuz 2003 tarihli ve 4928 sayılı Kanun ile değiştirilmiştir)

"(1) Terör; bir örgüte mensup bir veya birden fazla kişi tarafından, Anayasada belirtilen Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzeni değiştirmek, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmak amacıyla işlenen her türlü suç teşkil eden eylemlerdir, Cebir ve şiddet kullanarak; baskı, korkutma, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemlerinden biriyle, Türk Devletinin ve Cumhuriyetin varlığını tehlikeye düşürmek, Devlet otoritesini zaafa uğratmak veya yıkmak veya ele geçirmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, Devletin iç ve dış güvenliğini, kamu düzenini veya genel sağlığı bozmak."

Terör Suçları Bölüm 2

"(1) Bölüm 1'de tanımlanan amaçlara ulaşmak için kurulmuş bir örgütün, bu amaçları ilerletmek için tek başına veya başkalarıyla birlikte suç işleyen herhangi bir üyesi veya böyle bir suç işlememiş olsa bile böyle bir örgütün herhangi bir üyesi, terör suçlusunu kabul edilir."

Terör Suçları Bölüm 3

"5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 302, 307, 309, 311, 312, 313, 314, 315 ve 320. maddeleri ile 310. maddesinin 1. fıkrasında belirtilen suçlar terör suçudur."

Terörist Örgütler Bölüm

7

"(1) Cebir ve şiddet kullanarak; baskı, korkutma, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemlerinden biriyle, birinci fıkrada belirtilen amaçlara yönelik olarak suç işlemek üzere, terör örgütü kuranlar, yönetenler veya bu örgüte üye olanlar, Türk Ceza Kanununun 314 üncü maddesi hükümlerine göre cezalandırılır..."

4. Yargıya ilişkin ilgili iç hukuk

(a) 6723 sayılı Yüksek İdare Mahkemesi Kurulması Hakkında Kanun ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun (1 Temmuz 2016)

150. 1 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi, Yargıtay Kanunu (2797 sayılı Kanun) da dâhil olmak üzere bazı kanunlarda değişiklik yapan 6723 sayılı Kanunu kabul etmiştir. 23 Temmuz 2016 tarihinde yürürlüğe giren 6723 sayılı Kanun'un 22. maddesi ile 2797 sayılı Kanun'a geçici bir madde eklenmiştir. Bu bölüm esas olarak, bazı istisnalar dışında, Yargıtay üyelerinin görev sürelerinin yürürlüğe girdiği tarih itibarıyla sona ermesini ve yeniden seçilecek toplam üye sayısının azaltılmasını öngörüyordu. Ayrıca, Yargıtay üyeliğine yeniden seçilemeyen hâkimlerin Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu tarafından sınıf ve derecelerine uygun başka bir göreve atanmaları öngörülmüştür.

(b) Kanun Hükmünde Kararnameler no. 667 ve 685

151. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 3 § 1 Maddesi 23 Temmuz 2016 tarihinde olağanüstü hal tedbirleri kapsamında yürürlüğe giren 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname, *diğer* hususların yanı sıra, Anayasa Mahkemesi ve yüksek mahkeme üyeleri de dahil olmak üzere, hakim ve savcıların terör örgütlerine veya Milli Güvenlik Kurulunca milli güvenliğe zararlı faaliyette bulunduğuna karar verilen yapı, oluşum veya gruplara üyeliği, mensubiyeti veya iltisakı yahut bunlarla irtibatı olduğu değerlendirilenlerin meslekten çıkarılmasını öngörmekteydi. Meslekten çıkarma kararı, Anayasa Mahkemesi üyeleri için Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu'nun salt çoğunluğu tarafından, Yargıtay üyeleri için Yargıtay Birinci Başkanlık Kurulu tarafından ve yüksek mahkeme üyesi olmayan savcı ve hakimler için Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu tarafından alınacaktı.

152. Türkiye Büyük Millet Meclisi 18 Ekim 2016 tarihinde 6749 sayılı Kanunu kabul ederek (29 Ekim 2016 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanmıştır)

Kararname no. 667. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 3 § 1 Maddesi 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname 6749 sayılı Kanunun 3 § 1 Maddesine eklenmiştir.

153. Kanun Hükmünde Kararname no. 2 Ocak 2017 tarihinde kabul edilen 685 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 11. maddesinde, 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 3 § 1 maddesi ve 6749 sayılı Kanun uyarınca görevlerinden ihraç edilen kişilerin 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ve 6749 sayılı Kanun uyarınca görevlerinden ihraç edilen kişiler, ilk derece mahkemesi olarak hareket eden Yüksek İdare Mahkemesi nezdinde bu tedbire itiraz edebilirler.

5. *İlgili diğer iç hukuk*

154. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 6 § 1 (d) maddesi. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname, olağanüstü hal süresince uygulanmak üzere, Ceza Kanunu'nun İkinci Kitabı'nın dördüncü bölümünde belirtilen Millete ve Devlete karşı işlenen bazı suçlar (314. maddesi kapsamındaki silahlı örgüt üyeliği suçu dahil), Terörle Mücadele Kanunu kapsamına giren suçlar ve toplu işlenen suçlarla ilgili olarak gözaltında tutulan kişilerin hukuki yardım alma hakkına bazı kısıtlamalar getirmiştir. Madde 6 § 1 (d), *diğerlerinin yanı sıra, gözaltındaki* kişilerin avukatlarıyla yaptıkları görüşmelerin kaydedilebileceğini, görüşmeleri izlemek üzere bir memurun görüşmelere katılabileceğini veya görüşülen belge ve dosyalar ile gözaltındaki kişiler veya avukatları tarafından tutulan kayıtlara, burada belirtilen nedenlerle gerekli görülmesi halinde, Cumhuriyet savcısının kararıyla el konulabileceğini öngörmektedir. Bu madde, 18 Ekim 2016 tarihinde kabul edilen ve 29 Ekim 2016 tarihinde Resmi Gazete'de yayımlanan 6749 sayılı Kanun'un 6 § 1 (d) maddesine eklenmiştir (bkz. yukarıdaki 152. paragraf).

B. Ev içi uygulama

1. *Yargıtay İçtihadı*

(a) 24 Nisan 2017 ve 26 Eylül 2017 tarihli kararlar

155. 24 Nisan 2017 tarihinde, ilk derece mahkemesi olarak görev yapan Yargıtay On Altıncı Ceza Dairesi ("On Altıncı Ceza Dairesi"), M.Ö. ve M.B. isimli iki hâkimi FETÖ/PDY üyeliği ve görevi kötüye kullanma suçlarından mahkûm ettiği bir karar (E.2015/3, K.2017/3) vermiştir. Bu, Yargıtay'ın söz konusu örgütü "terör örgütü" olarak kabul ettiği ilk karardır. Yüksek mahkeme bu karara varırken, ilgili hakimlerin ByLock mesajlaşma sistemini kullanmalarının yanı sıra, FETÖ/PDY ile ilgili suçlamalarla bağlantılı olarak tutuklu bulunan altmış üç şüphelinin serbest bırakılmasını içeren yargı kararlarını F. Gülen'in şifreli bir talimatına dayanarak aldıklarını gösteren kanıtlara dayanmıştır. Gülen'in FETÖ/PDY'ye bağlı bir internet sitesinde yayınlanan şifreli bir talimatına dayanarak (bkz. *Başer ve Özçelik/Türkiye*, no. 30694/15 ve 30803/15, 13 Eylül 2022, bu iki kişiye yöneltilen suçlamalarla ilgili daha fazla ayrıntı için

yargıçlar). 26 Eylül 2017 tarihinde Yargıtay Ceza Genel Kurulu bu kararı onamıştır (no. E. 2017/16-956, K. 2017/370).

156. ByLock kullanımını içeren sonraki tüm ceza yargılamalarının seyrini şekillendiren bu iki kararda (bundan böyle "dönüm noktası kararlar" olarak anılacaktır) Yargıtay, ByLock verilerinin toplanmasını düzenleyen yasal çerçeve, ByLock uygulamasının niteliği ve özellikleri ile kanıt değeri ve FETÖ/PDY'nin yapısı hakkında önemli tespitlerde bulunmuştur.

(i) *ByLock verilerinin toplanmasının yasal dayanağına ilişkin bulgular*

157. Her iki kararda da Yargıtay, CMK'nın 217 § 2 maddesi (bkz. yukarıdaki 142. paragraf) uyarınca, söz konusu deliller hukuka uygun olarak elde edildiği sürece, mahkemelerin suçluluğu tespit etmek için fiziksel veya elektronik her türlü delile dayanabileceğini başlangıçta yinelemiştir. Ayrıca, daha sonra Ankara Bölge Adliye Mahkemesi tarafından dayanılan nedenlerle (bkz. yukarıdaki 85. paragraf), ByLock verilerinin toplanması ve işlenmesinin ilgili yasal çerçeveye uygun olarak gerçekleştirildiğini tespit etmiştir.

(ii) *ByLock uygulamasının özelliklerine ve kullanımının kanıt değerine ilişkin bulgular*

158. Yargıtay daha sonra ByLock uygulamasının niteliğini ve bunun ticari bir uygulama mı yoksa münhasıran FETÖ/PDY tarafından mı kullanıldığını belirlemek için ilgili olduğunu düşündüğü unsurları incelemiştir. Yargıtay'ın buradaki incelemesi büyük ölçüde MİT tarafından yapılan (bkz. yukarıdaki 114-116. paragraflar; ayrıca bkz. *Akgün/Türkiye*, no. 19699/18, §§ 68-81, 20 Temmuz 2021) ve daha sonra ilgili verilerin adli makamlara teslim edilmesinin ardından KOM tarafından doğrulanan bulguları yansıtmaktadır. Bu bağlamda Yargıtay, ByLock uygulamasının 2014 yılı başlarında uygulama mağazalarında herkese açık ve erişilebilir olmasına rağmen, ilgili soruşturma dosyalarında yer alan ifadeler, mesajlar ve e-postaların ortaya koyduğu gibi, örgüt üyelerinin bu mağazalardan kaldırıldıktan sonra harici sabit diskler, hafıza kartları ve Bluetooth aracılığıyla indirdiklerini kaydetmiştir.

159. Yargıtay ayrıca, ByLock üzerinden yapılan iletişimin deşifre edilen içeriğinin neredeyse tamamının örgütsel irtibat ve faaliyetlerle ilgili olduğunu tespit etmiş ve konuşma konularından bazılarını şu şekilde sıralamıştır: toplantı yerlerinin değiştirilmesi; yapılacak operasyonların önceden bildirilmesi; üyeler için gizli saklanma yerlerinin sağlanması; yurt dışına kaçış planları; görevden uzaklaştırılan veya ihraç edilen örgüt üyeleri için para (*himmet*) ve mali destek toplama toplantıları; F. Gülen'in talimat ve görüşlerinin iletilmesi; Türkiye'yi teröre destek veren bir ülke olarak gösterme amacıyla faaliyet gösteren internet sitelerinin paylaşılması; Türkiye'nin terörle mücadelede

FETÖ/PDY'ye yönelik yürütülen soruşturmalar ve açılan davalar kapsamında şüpheli veya sanıkların belirli hâkim ve savcılar tarafından serbest bırakılması, örgüt mensuplarına yardımcı olmak üzere avukat görevlendirilmesinin sağlanması Operasyon yapılabilecek yerler hakkında bilgi verilmesi ve bu yerlerdeki önemli dijital verilerin imha edilmesi yönünde uyarılarda bulunulması, deşifre olunması halinde ByLock kullanımının sonlandırılması ve yerine Eagle, Dingdong, Tango gibi alternatif programların kullanılması gerektiği yönünde üyelerin bilgilendirilmesi, örgüt üyelerinin savunmalarında kullanılacak hukuki metinlerin hazırlanması.

160. Yargıtay, uygulamanın teknik özellikleri ve kullanımına ilişkin özel prosedürlerin yanı sıra kullanıcıların profili ve şifresi çözülen mesajların içeriğini göz önünde bulundurarak, her iki kararda da ByLock'un evrensel bir mesajlaşma uygulaması görüntüsü altında aslında silahlı terör örgütü FETÖ/PDY üyelerinin özel kullanımına yönelik bir iletişim sistemi olduğu ve bu şekilde kullanıldığı sonucuna varmıştır. Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun kararından ilgili bölüm aşağıdaki gibidir:

"ByLock haberleşme sisteminde, bağlantı tarihi, bağlantının yapıldığı IP adresi, belirli bir zaman aralığındaki bağlantı sayısı, haberleşmenin yapıldığı kişiler ve haberleşme içeriğinin tespiti mümkündür. Bağlantı tarihi, bağlantının yapıldığı IP adresinin tespiti ve belirli bir süre içindeki bağlantı sayısının tespiti, kişinin özel bir iletişim sisteminin parçası olduğunu tespit etmek için yeterlidir. İletişimin yapıldığı kişiler ve bu iletişimin içeriğinin tespiti, kişinin yapı [terör örgütü] içindeki yerinin belirlenmesinde faydalı olabilecek bilgilerdir. Başka bir deyişle, kişinin örgüt hiyerarşisindeki konumunu (örgüt lideri/örgüt üyesi) belirlemek için kullanılacak bilgilerdir.

ByLock iletişim sisteminin FETÖ/PDY silahlı terör örgütü üyelerinin kullanımı için tasarlanmış bir ağ olduğu ve münhasıran bu terör örgütünün bazı üyeleri tarafından kullanıldığı göz önüne alındığında, [bir kişinin] örgütün talimatıyla bu ağa katıldığı ve gizliliği sağlamak amacıyla iletişim için [ByLock] kullandığının - kesin bir kanaati destekleyebilecek teknik verilerle şüpheye yer bırakmayacak şekilde - tespit edilmesi halinde, böyle bir bulgu kişinin örgütle bağlantısına delil teşkil edecektir."

(iii) FETÖ/PDY'ye ilişkin bulgular

161. Her iki kararda da Yargıtay, Ceza Kanunu ve Terörle Mücadele Kanunu'nun ilgili yasal hükümleri temelinde terör, suç örgütü ve terör örgütü kavramlarına genel bir bakış sunmuş ve ayrıca Ceza Kanunu'nun 314. maddesinde düzenlenen ve örgütlü suçluluğun farklı bir biçimi olarak gördüğü silahlı terör örgütü kurma, yönetme ve üye olma suçunu incelemiştir (bkz. yukarıdaki 146-149. paragraflar). Mahkeme, bir kişi için

yapının "silahlı terör örgütü" olarak sınıflandırılabilmesi için, yalnızca Ceza Kanunu'nun 220. maddesinde "suç işlemek amacıyla örgüt kurma" suçuna ilişkin olarak belirtilen kriterleri yerine getirmesi değil, aynı zamanda Terörizmin Önlenmesi Yasası'nın 1. ve 7. bölümlerinde belirtilen amaç ve yöntemleri de benimsemesi gerekmektedir. İlgili Kanun'un 7. bölümünde yer alan "cebir ve şiddet" kullanma şartının mutlaka cebir ve şiddetin fiilen kullanılması anlamına gelmediğini, bu tür bir cebir ve şiddetin kullanılabilmesine dair mevcut bir tehdidin yeterli olacağını vurgulamıştır. Yargıtay ayrıca, silahlı terör örgütünün amaçlarını gerçekleştirmek için yeterli miktarda silaha sahip olması veya bu silahlara erişim imkanına sahip olması gerektiğini ve Ceza Kanunu'nun 314. Maddesi kapsamındaki suçun amaçları açısından bu silahların yasadışı yollardan elde edilmiş olmasının veya Devlet malı olmasının önemli olmadığını savunmuştur.

162. Yargıtay daha sonra "*sui generis* bir terör örgütü" olarak tanımladığı FETÖ/PDY'nin tarihini, niteliğini ve özelliklerini incelemeye devam etmiştir. İlgili bulgular Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun kararında aşağıdaki şekilde belirtilmiştir:

"FETÖ/PDY, dini, din dışı dünyevi amaçlarına ulaşmak için paravan ve araç olarak kullanan; yeni bir siyasi, ekonomik ve sosyal düzen kurma amacıyla olan örgüt liderinin talimatları doğrultusunda hareket eden; bu amaçla öncelikle güç sahibi olmayı hedefleyen, güçlü olmak ve yeni bir düzen kurmak için şeffaflık ve açıklık yerine büyük bir gizlilik içinde hareket eden; .. kod adları, özel iletişim kanalları ve bilinmeyen kaynaklardan gelen paraları kullanan; herkesi böyle bir yapının olmadığına ikna etmeye çalışan ve bu izlenimi vermeyi başardığı ölçüde büyüyen ve güçlenen; kendisine bağlı olmayanları düşman olarak gören ....; sistemle çatışmak yerine, 'Altın Nesil' olarak adlandırılan mensupları vasıtasıyla, sistemi ele geçirmek için Devlete aşağıdan yukarıya doğru nüfuz eden; [Devletin çeşitli kurumlarına nüfuz ederek] belli bir güce ulaştıktan sonra, legal görünümlü illegal yöntemlerle hasımlarını bertaraf eden; böylece Devletin tüm alt unsurlarını kontrolü altına alarak, sistemi ele geçirmeyi ve elde ettiği kamu gücünü kullanarak toplumsal dönüşümü sağlamayı amaçlayan; ayrıca casusluk faaliyetlerinde bulunan bir yapıdır.

Sahip olduğu insan ve finans kaynaklarını kullanarak Türkiye Cumhuriyeti'nin tüm anayasal kurumlarını ele geçirme amacını taşıyan FETÖ/PDY silahlı terör örgütü ... 'gizli yaşamak, daima korkmak, gerçeği söylememek, gerçeği inkar etmek' ilkeleri üzerine kurulmuştur.

Örgüt lideri Fetullah Gülen ... örgüt üyelerine aşağıdaki talimatları vermiştir, [bu talimatlar] örgüt içinde gizliliğe verilen azami önemi göstermektedir:

'Esnek olun. Onların hayati noktalarından [fark edilmeden] geçin! Kimsenin sizi fark etmesine izin vermeden tüm güç merkezlerine ulaşana kadar sistemin hayati noktalarına doğru ilerleyin!

'Adliyelerde, kamu hizmetlerinde ya da diğer kritik kurum ve kuruluşlarda çalışan arkadaşlarımızın varlığı bireysel bir varlık olarak görülmemelidir. Onlar

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

Gelecek için bu birimlerdeki garantilerimiz. Bir ölçüde onlar bizim varlığımızın garantörleridir.

'Zaman henüz uygun değil. Dünyayı omuzlayabileceğimiz ana kadar, hazır olduğumuz ve koşulların elverişli olduğu ana kadar beklemelisiniz! Özellikle bilgi edinme konusunda düşmanlarımızdan önde olmalıyız.

'..., siz hakim değilsiniz ..., başka güçler de var. Bu ülkedeki çeşitli güçleri dikkate alarak dengeli, dikkatli ve temkinli bir şekilde ilerlememiz tavsiye edilir, böylece geriye doğru adım atmamız...'

'Türkiye'nin tüm anayasal kurumlarında gücü ve kudreti ele geçireceğimiz ana kadar her adım erkendir. eğer [sırrınızı] açıklarsanız

"Bu sır tarafından esir alındı.

...

'Bana bir gün Ankara'da bin evimiz olduğunu söyleyin, o zaman devleti bacaklarından tutacağım ve devlet 'uyandıığında' yapacak bir şey kalmayacak'.

...

Organizasyon katmanlı bir hiyerarşik yapıya sahiptir. Katmanlar arasında geçişler mümkündür; bununla birlikte, dördüncü katmanın üzerindeki geçişler lider tarafından belirlenir. Katmanlar aşağıdaki şekilde oluşturulmuştur:

a) Birinci Katman (Ortak katman): Örgüte inanç ve sevgi bağlarıyla bağlı olan ve fiili ve maddi destek sağlayan kişilerden oluşur. Bu katman çoğunlukla kuruluşun hiyerarşik yapısının bir parçası olmayan ancak yine de bilerek veya bilmeyerek [kuruluşa] hizmet eden kişilerden oluşur.

b) İkinci Katman (İnançlı katman): Okullarda, dershanelerde, öğrenci yurtlarında, bankalarda, gazetelerde, vakıflarda ve kurumlarda çalışanlardan oluşan inançlı grup. Bunlar örgütün *sohbet* toplantılarına katılan, düzenli aidat ödeyen ve örgütün ideolojisini az çok bilen kişilerdir.

c) Üçüncü Katman (İdeolojik örgüt katmanı): Resmi olmayan faaliyetlerde görev alan, örgütün ideolojisini benimseyen ve buna uygun olarak örgütün propagandasını yapan kişiler.

d) Dördüncü Katman (Denetim ve kontrol katmanı): Bu katmanda yer alan kişiler tüm [kurumsal] hizmetleri (yasal ve yasadışı) denetler. Bağlılık ve itaat açısından gerekli seviyeye ulaşanlar bu katmana terfi edebilirler. Bu katmanın [üyeleri] örgüte genç yaşta katılanlardır; örgüte daha sonra katılanlar genellikle bu katmanda veya yukarıdaki katmanlarda görev alamazlar.

e) Beşinci Katman (Organizasyon ve yürütme katmanı): Yüksek düzeyde gizlilik gerektirir. Bu katmandakiler birbirlerini çok az tanırlar. Kuruluşun lideri tarafından atanırlar ve [faaliyetleri] Devlet düzeyinde organize eder ve denetlerler.

f) Altıncı Katman (Özel/Özel katman): Fetullah Gülen tarafından bizzat atanan ve lider ile alt katmanlar arasındaki iletişimi sağlayan, örgütsel yapı içerisinde görevlendirme ve görevden alma yetkisine sahip kişilerden oluşmaktadır.

g) Yedinci Katman (Üst Kademe): Bu, doğrudan kuruluşun lideri tarafından seçilen on yedi kişiden oluşan kuruluşun en seçkin katmanıdır.

Örgüt, deşifre olmamak ve devletin örgütsel yapıyı deşifre etmesini önlemek için hücre tipi yatay yapılanmaya özen göstermiştir...

...

TSK, Emniyet ve MİT içine sızmış FETÖ/PDY militanları görünürde kamu görevlisi olsalar da örgütsel aidiyetleri diğer tüm bağılıklarının üzerindedir. FETÖ/PDY'nin devletin emrinde olması gereken kamu gücünü kendi örgütsel çıkarları için kullandığı anlaşılmıştır. TSK, Emniyet Genel Müdürlüğü ve MİT'te kamu hizmetine giren örgüt mensupları

..., FETÖ/PDY'nin bir "askeri" olarak, hiyerarşik üstlerinin verdiği talimatlar doğrultusunda silahlarını ve güç kullanma yetkilerini kullanmaya hazır oldukları ideolojik bir eğitimden geçmektedirler.

Emniyet Müdürlüğü ve TSK'nın operasyonel birimlerinde örgütlenen FETÖ/PDY, bu kurumların sahip olduğu cebir ve şiddet kullanma yetkisinden kaynaklanan baskı ve yıldırma politikalarını araçsallaştırmaktadır. Örgüt üyelerinin gerektiğinde silaha başvurabilme kapasitesi 'silahlı terör örgütü' suçunun oluşması için gerekli ve yeterlidir; 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sırasında ... TSK mensubu gibi görünen ancak örgüt liderinin emir ve talimatları doğrultusunda hareket eden örgüt mensupları tarafından silah kullanılmış, bunun sonucunda çok sayıda sivil ve kamu görevlisi şehit edilmiştir.

... "

Yukarıda belirtilen hususlar ışığında ve özellikle örgütün bazı üyelerinin silah kullanma yetkisine sahip Devlet organlarında istihdam edildiğini ve örgüt hiyerarşisi tarafından talimat verilmesi halinde bu silahları kullanmaktan çekinmeyeceklerini dikkate alarak, Yargıtay Ceza Genel Kurulu, FETÖ/PDY'nin Ceza Kanunu'nun 314. maddesi anlamında silahlı bir terör örgütü olduğunu açıkça tespit etmiştir.

163. Genel Kurul daha sonra, bu silahlı terör örgütünün üyesi olduğu iddia edilen bir kişinin Ceza Kanunu'nun 30. maddesi uyarınca hata savunmasına başvurarak sorumluluktan kaçabileceği koşulları incelemeye devam etmiş (bkz. yukarıdaki 148. paragraf) ve konuyla ilgili olarak aşağıdaki kararları vermiştir:

"Bir suç örgütü, başlangıçta bir suç işlemek için kurulmuş yasadışı bir yapı olabilir. [Benzer şekilde], yasal bir zeminde faaliyet gösteren bir sivil toplum örgütü de daha sonra bir suç örgütüne ve hatta bir terör örgütüne dönüşebilir. Bu bağlamda, ortada [varlığını kabul eden] bir yargı kararı bulunmadığı için kamuoyu tarafından bilinmeyen bir örgütün hukuki varlığı mahkemeler tarafından verilecek bir karara bağlıyken, örgütün kurucusu, yöneticileri veya üyeleri, kuruluşundan itibaren veya meşru amaçlarla kurulmuş olmasına rağmen suç örgütü haline geldiği tarihten itibaren ceza hukukunda sorumlu tutulacaktır.

Silahlı terör örgütüne üye olma suçunun [sadece] *doğrudan kastla* [işlenebilen] bir suç olduğu göz önünde bulundurulduğunda, belirtilen hata hükmü kapsamında bir değerlendirme yapılması gerekecektir

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

Türk Ceza Kanunu'nun 30 § 1 maddesinde, faaliyetlerini yasal bir zeminde yürüten [ancak gizlenmesi nedeniyle açıkça bilinmeyen bir nihai amaç taşıyan] yapıların parçası olan bir örgütün bazı üyelerinin, ilgili yapının bir terör örgütü olduğundan haberdar olmadıklarını iddia ettikleri durumlarda.

...

Kasıt, suçun yasal tanımındaki unsurların bilerek ve isteyerek gerçekleştirilmesini ifade eder ve bu unsurlar hakkında bilgi eksikliği veya eksik ya da yanlış bilgi, maddi unsurlara ilişkin bir hata anlamına gelir. Hata, kastın varlığını engelleyecek ölçüde ise sanığa ceza verilmez...

...

FETÖ/PDY terör örgütünün, Devletin anayasal düzenini cebir ve şiddet yoluyla değiştirmek şeklindeki nihai amacına ulaşmak için [gizli] bir şekilde örgütlendiği ve Devletin silahlı kuvvetlerindeki varlığı dikkate alındığında, gerekli ve yeterli örgütsel güce sahip olduğuna şüphe yoktur. Örgütün amaç ve yöntemlerini bilen üyelerinin örgüt içindeki konumlarına göre cezalandırılacakları da açıktır. Örgütsel piramide göre beşinci, altıncı ve yedinci katmanlarda yer alan üyelerin ve kural olarak üçüncü ve dördüncü katmanlarda yer alanların bu kategoriye girdiği kabul edilmelidir. Ancak, Türk Ceza Kanunu'nun 30. maddesi uyarınca, örgütün sözde meşruiyet cephesi olarak kullanılan diğer katmanlara ait örgüt üyelerinin ilgili [amaç ve yöntemlerden] haberdar olup olmadıklarına dair olgusal bir değerlendirme yapılmalıdır, FETÖ/PDY'nin başlangıçta bir ahlak ve eğitim hareketi olarak ortaya çıkmasına ve öyle algılanmasına rağmen önce dini bir tarikata, daha sonra da bir terör örgütüne dönüştüğü, örgütün yasadışı amaçlarını gizlediği ve kamuoyu nezdinde suç olarak görülmeğe kaçınmaya çalıştığı ve Fetullah Gülen hakkında Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından beraat kararı verildiği göz önünde bulundurulduğunda

Bu bağlamda, bu değerlendirmeyi yaparken, ülke genelinde [FETÖ/PDY ile ilgili] devam eden soruşturma ve kovuşturmaları, FETÖ/PDY ile ilgili dava dosyalarında yer alan [Emniyet Genel Müdürlüğü] raporlarını ve diğer belgeleri, [çeşitli] mahkemeler tarafından verilen kararları, ilgili davalarda sanıklar tarafından yapılan itirafları, tanık ifadelerini ve örgütün nihai amacını ortaya koyan [bazı] sansasyonel olaylar üzerinden uzun süre kamuoyu gündemini meşgul eden yoğun tartışmaları göz önünde bulundurmamak gerekmektedir. Bu olaylar arasında 7 Şubat 2012 MİT krizi, sözde 17-25 Aralık operasyonları ... ve 1 ve 19 Ocak 2014 tarihlerinde MİT turlarının durdurulması sayılabilir.

Ayrıca belirtmek gerekir ki, 30 Ekim 2014 ve sonrasında alınan ve kamuoyu ile paylaşılan Milli Güvenlik Kurulu kararlarında FETÖ/PDY, milli güvenliği tehdit eden ve kamu düzenini bozan, devlet içinde legal görünüm altında illegal faaliyet yürüten, ekonomik boyutu illegal olan ve diğer terör örgütleri ile işbirliği yapan bir terör örgütü olarak değerlendirilmiştir. [Ayrıca] bu terör örgütüne karşı tüm Devlet aygıtı ile etkin bir mücadele yürütülmesi kararlaştırılmış, [bu kararlar] ve açıklamalar Devletin ve Hükümetin en üst kademelerinde benimsenmiş ve kamuoyu ile paylaşılmıştır."

164. M.Ö. ve M.B.'nin "özel" sınıfa ait oldukları düşünülen hakimler olarak örgütsel yapıdaki özel statüleri göz önünde bulundurulduğunda

On Altıncı Ceza Dairesi, silahlı kuvvetler ve kolluk kuvvetleri mensuplarıyla birlikte örgütün bir parçası (*mahrem*) olmaları, eğitim düzeyleri ve meslekleri aracılığıyla edindikleri bilgi ve bilgiler nedeniyle, örgütün nihai amacını, silahlı kuvvetler içindeki yapılanmasını ve sonuç olarak silahlı bir terör örgütü olduğu gerçeğini bilebilecek konumda olduklarına karar vermiştir. Bu nedenle, Ceza Kanunu'nda öngörülen hata hükmü onların davasında uygulanmayacaktır. Bu nedenle, *diğerlerinin yanı sıra*, FETÖ/PDY üyelerinin özel kullanımı için oluşturulan ByLock uygulamasını kullanmaları ve FETÖ/PDY tarafından verilen talimatlara uygun olarak gerçekleştirdikleri FETÖ/PDY şüphelilerinin toplu olarak serbest bırakılmasına ilişkin davranışları nedeniyle silahlı terör örgütüne üye olmaktan mahkum edilmişlerdir; bu eylemin ancak örgütün sadık bir üyesi tarafından gerçekleştirilebileceği mahkeme tarafından kabul edilmiştir.

165. Yargıtay Ceza Genel Kurulu, M.Ö. ve M.B.'nin ByLock kullanmalarının FETÖ/PDY'nin hiyerarşik yapısının bir parçası olduklarının kanıtı olduğunu vurgulayarak, silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkûmiyetlerini onamıştır. Ayrıca, suçun işlendiği tarihte FETÖ/PDY'nin bir terör örgütü olduğunu belirleyen kesinleşmiş bir yargı kararının bulunmamasının, ilgili eylemleri bilerek ve isteyerek gerçekleştiren sanıkların cezai sorumluluğunun tespit edilmesini engellemediğini de eklemiştir.

(b) Yargıtay'ın ilgili diğer kararları

166. Yargıtay Ceza Genel Kurulu tarafından 27 Haziran 2019 tarihinde verilen kararda (E.2018/16-418, K.2019/513), ByLock sunucusundan elde edilen ham verilerin ve CGNAT verilerinin bir kişinin ByLock uygulamasını kullanıp kullanmadığının belirlenmesinde nasıl değerlendirildiğine ilişkin daha fazla bilgi verilmiştir. Bu karardaki ilgili paragraf aşağıdaki gibidir:

"Türkiye'deki IP adreslerinden ByLock sunucusunun dokuz IP adresine bağlanan abonelerin internet trafik kayıtlarını içeren ve işletmeciler tarafından tutulan ... CGNAT verileri bir tür üst veridir. Bu veriler, abonenin IP adresinin ByLock sunucusunun IP adreslerine bağlandığını gösterdiğinden, ilgili kişinin ByLock sistemine dahil olduğuna dair önemli bir gösterge teşkil etmekte; ancak ilgili aboneye bir kullanıcı kimliği atanıp atanmadığına dair ... herhangi bir bilgi vermemektedir..."

167. Yargıtay'a göre, ByLock kullanıcı kimliğinin tespit edilmediği durumlarda, bir kişinin ByLock IP adresleriyle bağlantısını gösteren CGNAT verilerinin varlığı şu iki şeyden biri anlamına gelebilir: ya ByLock sunucusundan elde edilen verilerle ilgili KOM soruşturması henüz tamamlanmamıştı - veya ilgili veriler kurtarılamadı veya yazıya dökülemedi - ya da söz konusu kişi, *Mor Beyin* olarak bilinen uygulama gibi tuzaklar aracılığıyla farkında olmadan ByLock sunucusuna yönlendirildi

(bkz. yukarıdaki 119. paragraf), görünüşe göre geliştirilmiş ve belirli uygulamaların kullanıcılarını - çoğunlukla İslami nitelikte - kasıtlı olarak ByLock sunucularına yönlendirmek için kullanılmıştır.

168. Aynı şekilde, Yargıtay On Altıncı Ceza Dairesi tarafından 29 Nisan 2019 tarihinde verilen daha önceki bir kararda (E.2019/98, K.2019/3057), bir kullanıcı kimliğinin varlığının, bir kişinin ByLock sunucusuna herhangi bir yönlendirme olmaksızın doğrudan bağlandığını göstereceğini ve ayrıntılı bir ByLock değerlendirme ve tanımlama raporunun gerçek kullanıcının kimliğinin yanı sıra örgüt içindeki konumu ve faaliyetleri hakkında bilgi sağlayacağını savunmuştur. Yargıtay, CGNAT verilerinin ve KOM tarafından düzenlenen ve ByLock kullanımına ilişkin "önemli göstergeler" teşkil eden bir ByLock kullanıcı raporunun varlığına rağmen, kişinin kullanıcı kimliğinin tespit edilmemesi ve bu nedenle yanlışlıkla bağlantı olasılığının göz ardı edilmemesi nedeniyle bu davadaki mahkumiyet kararını bozmuştur.

2. Anayasa Mahkemesi İçtihadı

169. Anayasa Mahkemesi, askeri darbe girişimi sonrasında açılan ceza davaları bağlamında bir dizi kilit karar vermiştir. *Aydın Yavuz ve Diğerleri*, 20 Haziran 2017 tarihli karar (başvuru no. 2016/22169) ve *M.T.*, 4 Haziran 2020 tarihli karar (başvuru no. 2018/10424) gibi bu kararlardan bazıları, *diğerlerinin yanı sıra, Baş/Türkiye* (no. 66448/17, §§ 91-97, 3 Mart 2020), *Ahmet Hüsrev Altan* (yukarıda anılan, §§ 88 ve 89) ve *Akgün* (yukarıda anılan, §§ 83-101) davalarında Mahkeme tarafından uzun uzadıya alıntılanmıştır. Aşağıda, mevcut davanın amaçları bakımından özellikle ilgili olduğu düşünülen diğer Anayasa Mahkemesi kararlarının bir özeti yer almaktadır.

(a) *Ferhat Kara'nın 4 Haziran 2020 tarihli kararı (başvuru no. 2018/15231)*

170. 4 Haziran 2020 tarihinde Anayasa Mahkemesi Genel Kurulu, ByLock kullanımına ilişkin verilerin hukuka aykırı olarak elde edildiği ve FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûmiyet için tek veya belirleyici delil olarak dayandırıldığı ve ilgili dijital verilerin duruşma mahkemesine getirilmediği gerekçesiyle adil yargılanma hakkının ihlal edildiği iddiasıyla ilgili *Ferhat Kara* davasında bir karar vermiştir.

171. Anayasa Mahkemesi incelemesine, davanın olgularını ve arka planını ortaya koyarak, FETÖ/PDY ve ByLock uygulaması hakkında hem teknik özellikleri hem de başvuru verilerinin çeşitli makamlar tarafından elde edilme ve işleme şekli açısından genel bir bakış sunarak başlamıştır. Ardından, Sayın Kara'nın şikâyetlerinin kabul edilebilirliğini ve esasını incelemiştir.

(i) *Anayasa Mahkemesi'nin olgulara ve davanın arka planına ilişkin bulguları*

172. Anayasa Mahkemesi, FETÖ/PDY'nin yasal faaliyetlerinin ötesinde yasadışı bir yapı olduğuna ve eylem ve faaliyetlerinin uzun süredir toplumda tartışma konusu olduğuna karar vermiştir. Amacı doğrultusunda delilleri yok etmek, kamu kurumlarının ve üst düzey Devlet görevlilerinin telefonlarını dinlemek, Devletin istihbarat faaliyetlerini ifşa etmek, kamu kurumlarında işe alım veya görevde yükselme için yapılan sınavlarda soruları önceden elde ederek üyeleri arasında dağıtmak gibi eylemlerde bulunmuştur. Bu nedenle, özellikle 2013 yılından sonra birçok soruşturma ve kovuşturmaya konu olmuştur. Anayasa Mahkemesi FETÖ/PDY'nin yasadışı faaliyetlerini aşağıdaki gibi sıralamaya devam etmiştir:

"14. Bu bağlamda, '*Şemdinli*', '*Ergenekon*', '*Balyoz*', '*Askeri Casusluk*', '*Devrimci Karargah*', '*Oda TV*' ve '*Şike*' gibi kamuoyunda yoğun tartışmalara yol açan birçok davanın açıldığı iddia edilmiştir, FETÖ/PDY tarafından] özellikle Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesinde örgüt üyesi olmayan kamu görevlilerini görevden almak veya sivil çevrelerde örgütün çıkarlarına aykırı hareket ettiği düşünülen kişileri etkisiz hale getirmek için kullanılmıştır...

15. Aynı şekilde, FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu düşünülen cumhuriyet savcıları, hâkimler ve kolluk kuvvetleri tarafından bazı siyasilere, yakınları ve bazı iş adamları ... hakkında yolsuzluk yaptıkları iddiasıyla soruşturma başlatılmış ve 2013 yılı sonunda gerçekleştirilen operasyonlarda bu kişiler hakkında birtakım önleyici tedbirler alınmıştır. Kamuoyunda 17-25 Aralık soruşturmaları olarak bilinen bu operasyonlar, gerek kamu otoriteleri gerekse soruşturma ve yargı makamları tarafından FETÖ/PDY'nin Hükümeti devirmek amacıyla düzenlediği örgütsel bir faaliyet olarak değerlendirilmiştir. Sonrasında bu operasyonlarda görev alan yargı mensupları ve kolluk kuvvetleri hakkında idari/adli tedbir ve yaptırımlar uygulanmıştır...

16. Buna ek olarak, Milli İstihbarat Teşkilatı'na ('MİT') ait malzeme yüklü kamyonlar sırasıyla 1 Ocak 2014 ve ... 19 Ocak 2014 tarihinde, FETÖ/PDY üyesi olduğu değerlendirilen kolluk kuvvetleri tarafından, bu yapıyla bağlantılı olduğu belirtilen Cumhuriyet savcıları tarafından verilen talimatlar doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Kamu makamları ile soruşturma ve yargı makamları, MİT tırlarının durdurulması ve aranmasına ilişkin olayları, kamuoyunda Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin terör örgütlerine yardım ettiği algısını yaratmaya ve bu yolla Hükümet yetkililerinin yargılanmasını sağlamaya yönelik örgütsel bir faaliyet olarak değerlendirmiştir. Akabinde, bu operasyonlarda yer alan yargı mensupları ve kolluk kuvvetleri adli/idari tedbirlere ve yaptırımlara tabi tutulmuştur.

17. [Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından 6 Haziran 2016 tarihinde örgütün üst düzey yöneticileri hakkında düzenlenen bir iddianame ile Fetullah Gülen'in de aralarında bulunduğu 73 [kişi] hakkında silahlı örgüt kurdukları ve Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini ortadan kaldırmaya ve görevini yapmasını engellemeye teşebbüs ettikleri gerekçesiyle ceza davası açılmıştır...

18. Ayrıca FETÖ/PDY'nin ulusal düzeyde oluşturduğu tehdit, devletin güvenlik birimlerinin karar, açıklama ve uygulamalarında da ele alınmıştır. İçinde

Bu anlamda Devlet yetkilileri söz konusu yapının ülke güvenliğine tehdit oluşturduğunu açıklamışlardır. Bu değerlendirmeler Milli Güvenlik Kurulu kararlarında da yer almıştır... Jandarma Genel Komutanlığı, 8 Ocak 2016 tarihinde FETÖ/PDY'yi ... terör örgütleri listesine dahil etmiştir.

19. Ayrıca, başta yargı mensupları ve polis memurları olmak üzere FETÖ/PDY ile ilişkileri nedeniyle çok sayıda kamu görevlisi hakkında disiplin soruşturması yürütülmüş ve birçok kamu görevlisi hakkında kamu görevinden çıkarma veya idari yaptırımlar da dâhil olmak üzere çeşitli disiplin cezaları uygulanmıştır. Ayrıca, FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu düşünülen bazı ticari kuruluşlar, finans kuruluşları ve medya kuruluşları hakkında da çeşitli idari tedbirler uygulanmıştır.

...

21. FETÖ/PDY'nin Devletin anayasal kurumlarını ele geçirmek, Devleti, toplumu ve vatandaşları kendi ideolojisine uygun olarak yeniden şekillendirmek amacıyla mevcut idari sisteme paralel olarak örgütlediği birçok yargı kararında kabul edilmiştir..."

173. Anayasa Mahkemesi, FETÖ/PDY'nin gizliliği esas alan bir örgüt olduğunu ve bu nedenle yüz yüze iletişimin mümkün olmadığı durumlarda ByLock gibi şifreli programlar aracılığıyla haberleşmeyi tercih ettiğini vurgulamıştır. Anayasa Mahkemesi daha sonra ByLock programının nasıl tespit edildiğini, adli makamlara nasıl bildirildiğini ve adli makamlar tarafından nasıl işlendiğini kronolojik olarak anlatmıştır.

174. Bu bağlamda MİT, ByLock programı üzerinden elde edilen dijital verilerin bulunduğu hard disk ile uygulamaya bağlanan ByLock abonelerinin listesinin bulunduğu flash belleği ve düzenlediği teknik raporu Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına teslim etmişti. Ankara Dördüncü Sulh Ceza Mahkemesi'nin CMK'nın 134. maddesi uyarınca ilgili materyalin incelenmesine yönelik kararını takiben, Cumhuriyet Savcılığı KOM'a gerekli incelemeyi yapması talimatını vermişti. Bu doğrultuda KOM, kendi personeli ve Terörle Mücadele Dairesi ile İstihbarat ve Siber Güvenlik Daireleri tarafından görevlendirilen personelden oluşan bir çalışma grubu oluşturarak gelen verilerin analizini yapmıştır. Bu amaçla, ByLock verilerini dışa aktarmak için bir arayüz programı kullanılmıştır. Savcılık ayrıca BTK'dan, MİT tarafından sağlanan abone listesinde belirtilen kişiler tarafından ByLock IP adreslerine (CGNAT verileri) yapılan bağlantıların sayısını gösteren bilgileri sağlamasını talep etmişti.

175. Bu arada, MİT tarafından detaylı bir incelemeyle güncellenen abone listesinin yeni bir versiyonu Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderilmiş ve adli makamlar tarafından aynı şekilde işlenerek 123.111 kişilik güncellenmiş kullanıcı listesi elde edilmiştir. Anayasa Mahkemesi, VPN üzerinden yapılan bağlantıların Türkiye merkezli IP'lere sahip olmaması nedeniyle bu bağlantılara ait CGNAT verilerine erişilemediğini açıkladı. Ayrıca şunu da eklemiştir:

"Erişilebilen CGNAT verileri, Türkiye merkezli IP'lerden ByLock sunucusundaki hedef IP'lere VPN kullanılmadan yapılan veya Türkiye'den bağlantı sırasında ... VPN'in devre dışı bırakılması sonucu tespit edilebilen bağlantılara aitti."

Anayasa Mahkemesi ayrıca, gerçekte ByLock kullanıcısı olmayan bazı kişilerin *Mor Beyin* isimli bir yazılım üzerinden yanlışlıkla ByLock IP'sine bağlandıkları iddiaları üzerine Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından soruşturma başlatıldığının altını çizdi. Yazılımın FETÖ/PDY tarafından ByLock uygulamasının gerçek kullanıcılarının ortaya çıkmasını engellemek ve ilgisiz kişileri bu programa yönlendirerek ByLock delillerinin güvenilirliğini azaltmak amacıyla geliştirildiği ifade edildi.

176. Anayasa Mahkemesi, esas olarak soruşturma makamları tarafından hazırlanan raporlara ve daha önceki Yargıtay kararlarına dayanarak, ByLock uygulamasının kurulumu ve kullanımının yanı sıra diğer mesajlaşma uygulamalarından ayıran özellikleri hakkında bazı bilgiler vermeye devam etmiştir. Anayasa Mahkemesi bunu yaparken, uygulamanın FETÖ/PDY üyeleri tarafından kullanımına daha fazla ışık tutmak amacıyla bazı şüphelilerin FETÖ/PDY ile ilgili soruşturmalar bağlamında verdikleri ifadelere de atıfta bulunmuştur:

"Mart veya Nisan 2014'te, görevde olanlardan ByLock adlı iletişim programını kullanmaları istendi. Bu [talimat] bize Bölgesel AK [Eğitim Danışmanı] tarafından iletili ve bu programı bölgesel AK toplantısında internet veya Bluetooth aracılığıyla telefona yükledi ... İl amirleri bu programı yükledi, sonra herkes kendi alt kademesindekilere yükledi ve böylece iletişim ağı genişledi. ByLock programı herkes için değil, daha çok üst düzey yetkililer için yüklendi. Programı birbirlerinden duyan alt kademedeki kişiler de zamanla kullanmaya başladılar. Bildiğim kadarıyla bu program özel birimler tarafından kullanıldı ve daha sonra bölge birimlerine de yaygınlaştırıldı. Bu program karşılıklı olarak birbirini ekleyen kişiler tarafından kullanıldı..."

...

"Son üç yılda kriz ortamı oluştuğu cemaat ihtiyatlılık konusunda baskısını artırmaya başladı... Gaziantep Bölge Toplantılarına 2015 yılından itibaren tedbir amaçlı yoğun katılım sağlanmadığından, bu toplantılara katılan İl EC'lerine ... ByLock kullanımı konusunda talimat verilmiştir. Bu talimatlar neticesinde ... İl AK'si programın yüklü olduğu flash bellek kartını başka bir AK'ye vermişti... Bana ... talimatına göre ByLock programını yüklemem gerektiğini söyledi; ByLock programı ile birlikte,

Telefonuma bir telefon sıfırlama programının yanı sıra şifreli bir not alma programı da yüklenmişti. Bu program sayesinde [telefonumda] hiçbir belge bulunmadığını söyledi. telefon] bir polis operasyonunda. ByLock] programı yüklendiğinde, bir kimlik atar [sayı] Birini eklemek için 'Ekle' sekmesi açılır ve kişinin kimliği eklenecek kişinin 6 haneli rakamlardan oluşan kodu yazılır. Bir alt satırdaki 'Eklenecek kişinin adı' bölümüne eklemek istediğiniz kişinin adı yazılır; topluluk kod adları kullandığı için genellikle bu bölüme ilgili kişinin kod adı yazılır. Bir sonraki satırda 'Eklenecek kişi ile aranızdaki anahtar kelime' bölümüne ortak bir numara yazılması istenir. Bu numara ne kadar uzun olursa sistemin deşifre edilmesinin o kadar zor olacağı söylendi. Sonra

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

Bu numarayı girdikten sonra alttaki 'Davet Et' butonuna bastığınızda eklenecek kişinin telefonuna bir mesaj gönderilir. Mesaj açıldığında 'Doğrulamayı gir' butonu çıkar ve anahtar kelimenin girilmesi istenir. Anahtar kelime karşılıklı olarak belirlendiği için anahtar kelime girilerek program telefona yüklenecektir.

Öğrendiğim kadarıyla ByLock programı daha önce sadece özel hizmet birimleri yani askeri personel, emniyet mensupları, hakim ve savcılar ile adliye personeli tarafından kullanılıyordu. Siviller tarafından ise yaklaşık bir yıldır kullanılıyor. Bu program telefonlarımıza yüklenirken bize 'Abilerimizin geliştirdiği bir programdır, güvenlidir' denildi... Telefonunda ByLock programı olan kişinin cemaatte belli bir konumda olması gerekiyor, yani yüksek bir mevkiye olması gerekiyor. vardı ByLock'un indirildiği flash kartta başka bir program daha vardı; bu bir VPN programıydı. Bu program telefona yüklendikten sonra ByLock'tan önce açılırsa ekranın üst kısmında programın çalıştığını gösteren bir anahtar görüntüsü beliriyor. Daha sonra bir ülke adı girilir, bu ülke kullanıcının internete bağlı görüldüğü ülkedir. Girilen ülke ne ise kullanıcı o ülkeden internete bağlanmış gibi gösterilir. '

"Hatırladığım kadarıyla Mart-Nisan 2015 civarında bize ByLock'un güvenli olmadığını öğrendik ve [bu nedenle] kaldırmamız istendi. *cemaat* mensubu olan herkese ByLock yüklendi'.

'17-25 Aralık sonrası toplantıların azalması üzerine üyeleri motive etmek ve kopmaları önlemek için ByLock isimli bir program devreye sokuldu... güvendiğimiz kişilere indirmemiz söylendi. '

'...Bu [ByLock] programı normal WhatsApp programından farklıydı; şu şekildeydi 'dışarıya' kapalıydı, sadece özel olarak indirmiş olan kişiler kullanabiliyordu.

'*Cemaat* yapılanması içindeki insanlar ilk başlarda Line, Coco, WhatsApp kullanıyordu. Son zamanlarda ByLock programını kullanmaya başlayanlar oldu. '

'Bir sohbet toplantısında M.Ö. bize deşifre olmamak için ByLock isimli programı kullanmamız gerektiğini söyledi. '

'... ByLock programı telefon ekranında Gmail [simgesi] altında göründü.....'

"Eyalet imamları, büyük bölge imamları gibi *cemaatte* önemli üst düzey pozisyonlarda bulunanlar ByLock programını kullandı. Daha düşük seviyedeki bölge imamları, Benim gibi kişilerle telefon üzerinden iletişime geçildi, ancak bir noktada [H.Y.] tüm bölge imamlarına ByLock.....'u telefonlarına indirmelerini söyledi.

' özellikle daha kıdemli kişiler iki ayrı ByLock programı indirdi telefonlarına kaydediyorlardı. Bunlardan birinde örgütle ilişkili olabilecek ama hesap verebilecekleri kişileri [kaydediyorlardı], ikincisinde ise görevleriyle ilgili kişiler vardı; polis onları yakaladığında ilkini gösteriyorlardı'

'ByLock programını 2014 yazında Google Play'den indirdim. 'Bu programın kullanıldığını *cemaatten* arkadaşlarımdan duydum.

'Bu programla ilgili tartışma konularını ve toplantı bilgilerini aldık. F. Gülen'in kitapları, videoları ve dini konularla ilgili tartışma konuları.....'

"Görüşmelerin içeriğine gelince, tutuklananlarla ilgili bilgileri [ByLock üzerinden] paylaştık ve tutuklanma durumunda nasıl hareket edeceğimize dair fikir alışverişinde bulunduk.

"Bana bu programı şu gerekçelerle kurmam söylendi: Devlet içinde 'hizmet hareketine' karşı düşmanca tavır takınan bazı güçler vardı ve bunlar

yok etmek; dijital platformlarda, internette veya telefonlarımızda yapılan manipülasyonlar sonrasında suça karışabileceğimiz ve bu programı kullanarak [bu tür eylemlere] karşı korunmamız gerektiği... Bu program üzerinden dini mesajların yanı sıra devam eden çatışma sürecine ilişkin motive edici mesajlar da alındı..."

Ayrıca Anayasa Mahkemesi, Yargıtay kararlarında da belirtildiği üzere (bkz. yukarıdaki 159. paragraf) ByLock uygulaması üzerinden deşifre edilen haberleşmelerin içeriğinin örgütsel niteliğine atıfta bulunmuş ve ayrıca örgütün bazı üst düzey üyeleri arasında Hükümetin yasadışı yollarla nasıl devrilebileceği ve örgüte bağlı yargı ve güvenlik birimleri mensuplarının bu amaçla nasıl kullanılabileceğine ilişkin yazışmalara dikkat çekmiştir.

177. Anayasa Mahkemesi, ByLock ile FETÖ/PDY arasındaki bağlantıya ve "örgütsel" özelliklerine ilişkin çeşitli raporlarda ve Yargıtay kararlarında yer alan bulguları özetledikten sonra (bkz. yukarıdaki 114-122 ve 158-160. paragraflar), yetkililerin ByLock kullanımını tespit etmek için dayandıkları farklı veri kaynaklarını, bu verilerin nasıl işlendiğini ve gerçek kullanıcılara nasıl atfedildiğini tartışmıştır. Başlangıçta ByLock verilerinin temelde iki kaynağa dayandığını açıkladı: birincil kaynak MİT tarafından elde edilen ve ByLock kullanıcıları, kullanıcı kimlikleri, mesajlar, e-postalar ve sesli aramalar ile bunlara ilişkin log kayıtları hakkındaki bilgileri içeren ham log verileriydi; ikinci kaynak ise Türkiye'den ByLock IP'lerine erişimi gösteren İnternet trafik kayıtlarına ilişkin TBMM verilerinden oluşuyordu. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına teslim edilen ham veriler disk görüntüleme işlemine tabi tutulmuş ve görünüşe göre daha sonra veri değişikliğine karşı bir koruma olarak bir hash değeri verilmiştir; bir kopya incelenmek üzere KOM'a gönderilmiş, diğer kopya ise delil birimi tarafından bir kasada kilitlenmiştir. CGNAT verilerine gelince, adli tıp birimleri bunların değiştirilemeyeceğini veya bozulamayacağını ve başka kaynaklardan çapraz kontrol edilebileceğini doğrulamıştır.

178. Anayasa Mahkemesi ayrıca, soruşturma makamları tarafından hazırlanan raporlara göre, MİT tarafından Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına gönderilen ham verilerin deşifre edilemediğini; bu nedenle verilerin anlamlandırılması ve farklı kullanıcı kimlikleriyle ilişkilendirilmesi için bir arayüz geliştirildiğini kaydetmiştir.

(ii) Anayasa Mahkemesi'nin Sayın Kara'nın şikayetlerine ilişkin bulguları

179. Davanın olgusal ve hukuki arka planını ortaya koyduktan sonra Anayasa Mahkemesi Bay Kara'nın şikayetlerini incelemeye geçmiştir.

180. Anayasa Mahkemesi ilk olarak Bay Kara'nın, MİT'in ve daha sonra adli makamların dijital ByLock verilerinin temininde ve işlenmesinde ilgili yasalara uymamaları nedeniyle hukuka aykırı delillere dayanılarak mahkûm edildiği iddiasını ele almıştır. MİT tarafından Litvanya'daki ByLock sunucusundan elde edilen verilerle ilgili olarak Anayasa Mahkemesi

Soruşturma makamlarının ve Devletin güvenlik birimlerinin FETÖ/PDY'nin ulusal güvenliğe yönelik oluşturduğu tehdidi kabul etmeye başladığı dönemde, MİT de İstihbarat Hizmetleri Kanunu'nun 4. ve 6. maddeleri uyarınca kendi yetkisi dahilinde FETÖ/PDY'nin faaliyetleri hakkında soruşturmalar yürütmüştür. Bu soruşturmalar onu ilgili ByLock verilerine götürmüş ve bu verileri herhangi bir suç unsuru içerip içermediklerini tespit etmek için soruşturma makamlarıyla usulüne uygun olarak paylaşmıştır. MİT'in, hukuka uygun olarak keşfedilen ve görev alanına giren bir konuyla (terörle mücadele) ilgili olan somut verileri - soyut nitelikteki kulaktan dolma istihbarat bilgilerini değil - yetkili adli makamlara iletmekten ibaret olan davranışı, delil toplama amacıyla kolluk faaliyetlerinde bulunmak olarak yorumlanamaz. Adli makamlar her zaman kendilerine teslim edilen dijital materyallerin gerçekliğini ve güvenilirliğini test etme hakkına sahipti ve mevcut davada bunu CMK'nın 134. maddesinde belirtilen prosedüre uygun olarak usulüne uygun bir şekilde yapmışlardır. Ayrıca, silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama ilkelerinin gerektirdiği şekilde, savunmaya söz konusu dijital verilerin doğruluğuna ve kullanımına itiraz etme fırsatı tanınmıştır.

181. Anayasa Mahkemesi daha sonra, mahkemelerin ByLock verilerine mahkûmiyet için tek veya belirleyici delil olarak güvenmesinin, adil yargılamaya ilişkin usul güvencelerini etkisiz hale getirip getirmediğini ve açıkça keyfi olup olmadığını incelemiştir. Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun 26 Eylül 2017 tarihli kararında (bkz. yukarıdaki 158-160. paragraflar) ana hatlarıyla belirtildiği üzere ByLock başvurusunun çeşitli özelliklerine atıfta bulunan Anayasa Mahkemesi, ByLock'un FETÖ/PDY mensupları tarafından "münhasıran" kullanıldığına ve bu kullanımı gösteren delillerin kanıt değerine ilişkin tespit ve değerlendirmelerin olgusal temelden yoksun olduğunun düşünülmemeyeceğini belirtmiştir. Anayasa Mahkemesi ayrıca ByLock kullanımına ilişkin bulgunun tek bir veri setinden kaynaklanmadığını, bu verilerin başka kaynaklardan elde edilen bilgi, belge, kayıt ve veriler kullanılarak doğrulanmasına dayandığını vurgulamıştır. Bu koşullar altında ve silahlı terör örgütüne üye olma suçunun işlendiğinin tespiti için tek bir delilin yeterli olup olmadığını değerlendirmenin esasen yargılama mahkemelerine düştüğünü akılda tutarak, Anayasa Mahkemesi, dava koşullarında ByLock deliline dayanmanın usul güvencelerini tamamen etkisiz hale getirmediği veya açıkça keyfi olmadığı sonucuna varmıştır.

(b) Adnan Şen'in 15 Nisan 2021 tarihli kararı (başvuru no. 2018/8903)

182. 15 Nisan 2021 tarihinde Anayasa Mahkemesi, genel kurulda, ByLock kullandığı gerekçesiyle FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûm edilen bir kişi hakkında bir karar daha vermiştir. Kararda esas olarak *suçun yokluğu (nullum crimen)* ilkesinin ihlal edildiği iddiası incelenmiştir,

nulla poena sine lege silahlı terör örgütüne üye olma suçuna ilişkin yargısal yorumların öngörülebilir olmadığı ve mahkûmiyetin suç teşkil etmeyen eylemlere dayandırıldığı gerekçesiyle. Bu davada başvuran, özellikle, daha önce "Gülen hareketi" olarak bilinen yapının 26 Mayıs 2016 tarihli Milli Güvenlik Kurulu kararıyla terör örgütü ilan edildiğini, önceki kararlarda terör örgütü olduğundan bahsedilmediğini ve söz konusu tarihten önce ilgili yapının terör örgütü olduğunu gösterebilecek herhangi bir şiddet eylemi olduğuna dair kanıt bulunmadığını ileri sürmüştür.

183. Anayasa Mahkemesi, *Ferhat Kara* davasındaki yaklaşımına benzer şekilde, ilk olarak FETÖ/PDY'nin özellikleri ve faaliyetlerine ilişkin bir inceleme başlatmıştır. Bu örgütün gizli faaliyetlerinin 2013 yılından itibaren soruşturma ve kovuşturmalara konu olduğunu yineleyen Anayasa Mahkemesi, *Ferhat Kara davasında* da belirtildiği üzere, bu örgütün gizli amaçlarını ortaya çıkaran olayları sıralamıştır (bkz. yukarıdaki 172. paragraf). Ayrıca, darbe girişiminden önce FETÖ/PDY üyesi olduğundan şüphelenilen kişiler hakkında başlatılan diğer bazı ceza davalarına da atıfta bulunmuştur. 2015 yılında, cinayet planlarından haberdar olmalarına rağmen Hrant Dink'in öldürülmesini önlemek için herhangi bir tedbir almaktan kaçınan polis memurları hakkında, örgütün amaçları doğrultusunda olduğu iddia edilen davalar gibi; 2014 ve 2015 yıllarında bazı kamu görevlileri hakkında Başbakan'ın konutu ve ofisinin yanı sıra bazı üst düzey gizli toplantıları dinledikleri ve üst düzey Devlet görevlilerinin kriptolu telefonlarını dinledikleri gerekçesiyle açılan casusluk davaları; ve memuriyete giriş ve görevde yükselme sınav sorularının örgüt üyelerine sızdırıldığı iddialarına ilişkin başlatılan çok sayıda soruşturma.

184. Anayasa Mahkemesi daha sonra silahlı terör örgütüne üyelik suçuyla ilgili iç hukuku ve uygulamayı gözden geçirmiştir. Yargıtay'ın yerleşik içtihadına göre, silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkûmiyet ancak mahkemelerin (i) şüphelinin faaliyetlerinin sürekliliği, çeşitliliği ve yoğunluğuna dayalı olarak örgütle organik bağını tespit edebilmesi ve (ii) şüphelinin örgütün hiyerarşik yapısı içerisinde bilerek ve isteyerek hareket ettiğini gösterebilmesi halinde söz konusu olabilecektir. Anayasa Mahkemesi, birçok Yargıtay kararı arasında, On Altıncı Ceza Dairesi'nin (E.2019/521, K.2019/4679, 5 Temmuz 2019) aşağıdaki pasajını ilgili olarak alıntılamıştır:

"Bir kuruluşun üyesi, bir kuruluşun amaçlarını benimseyen, [kuruluşun] hiyerarşisine bağlı olan ve [kendisine] verilen görevleri yerine getirmeye hazır olarak kuruluşun iradesine boyun eğen kişidir.

... Bir örgüt üyesi, örgütle organik bir bağa sahip olmalı ve örgütün faaliyetlerine katılmalıdır. Üyelığın en önemli unsuru olan organik bağ, canlı, geçişli ve aktif olan bir bağlıdır: bir faili

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

emir ve talimatları içerir ve [kişinin] hiyerarşik konumunu belirler. [Bir örgüte yardım etme veya örgüt adına suç işleme [suçları da] [örgütten gelen] emir ve talimatları içerir.] Ancak, örgüt üyeliğinin belirlenmesinde ayırt edici faktör, üyenin örgüt hiyerarşisi içinde verilen tüm emir ve talimatlara, bunları sorgulamadan, tam bir teslimiyetle uymaya hazır olmasıdır.

...

Terör örgütü üyeliğinden cezalandırılmak için örgütün faaliyetleriyle bağlantılı olarak ve örgütün amaçlarını gerçekleştirmek için fiili bir suç işlenmesi gerekmesi de, [bireyin] yine de örgütün fiili varlığına veya güçlenmesine maddi veya manevi somut bir katkıda bulunmuş olması gerekir...

...

Yerleşik yargı uygulamasına göre, ... silahlı örgüt üyeliği suçunun oluşabilmesi için örgütle organik bir bağın bulunması ve kural olarak sürekli, çeşitli ve yoğun nitelikte eylem ve faaliyetlerin mevcut olması gerekmektedir. Ancak, böyle bir 'süreklilik, çeşitlilik ve yoğunluk' olmamasına rağmen, nitelikleri, işleme yöntemleri, ortaya çıkan zarar ve tehlikenin ağırlığı ve örgütün amaçlarına ... katkıları göz önüne alındığında, ancak bir üye tarafından işlenebilecek fiillerin faileri de örgüt üyesi olarak kabul edilecektir...

...

Manevi unsur: Suçun zihinsel unsuru doğrudan kasıt ve 'suç işleme amacı/hedefidir'. Bir örgüte katılan bir kişi, örgütün suç işleyen [veya] suç işlemeyi amaçlayan bir örgüt olduğunu bilmelidir.

..."

Anayasa Mahkemesi ayrıca, sohbet toplantılarına katılma (özellikle 2013'ten önce), ilçe imamı ve diğer şüpheli örgüt üyeleriyle (telefonla) iletişim kurma, örgüt tarafından çıkarılan gazetelere abone olma ve çocukları örgüte bağlı okullara kaydettirme gibi eylemlerin, FETÖ/PDY ile organik bir bağa veya hiyerarşisine katılmaya işaret etmediği için, sadece sempati ve aidiyetin ötesine geçmeyen eylemler olarak değerlendirildiği bir dizi Yargıtay kararına atıfta bulunmuştur.

185. Anayasa Mahkemesi, "terör" ve "terörizm" kavramlarının evrensel olarak kabul edilmiş tanımları olmadığını; bununla birlikte, mahkemelerin terör suçları hakkında karar verirken iç hukuku *nullum crimen, nulla poena sine lege* ilkesinin özüne zarar vermeyecek şekilde öngörülebilir bir şekilde yorumlama yükümlülüğü altında olduğunu kaydetmiştir. Söz konusu ilke açısından, önündeki davadaki temel mesele, darbe girişiminden önceki dönemde FETÖ/PDY ile bağlantılı olarak gerçekleştirilen eylemlerin, ilgili dönemde FETÖ/PDY'nin suç teşkil eden faaliyetlerinin yaygın olarak bilinmediği göz önünde bulundurulduğunda, bu örgüte üyeliğin kanıtı olarak alınıp alınamayacağıdır.

186. Bu bağlamda Anayasa Mahkemesi, Türk hukukunda bir yapının terör örgütü olarak sınıflandırılmasının ancak bir yargı kararı ile mümkün olduğunu kabul etmiştir. Bununla birlikte, FETÖ/PDY'nin bir yargı kararıyla terör örgütü olarak nitelendirilmesinden önce, FETÖ/PDY'nin oluşturduğu tehdidin Milli Güvenlik Kurulu kararlarında ve 2014 Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde zaten kabul edildiğini ve darbe girişiminden önce FETÖ/PDY üyeliği şüphesiyle birçok soruşturma başlatıldığını yinelemiştir.

187. Anayasa Mahkemesi ayrıca, bir örgütü "terörist" ilan eden bir yargı kararının bulunmamasının, söz konusu örgütün üyelerinin cezai sorumluluğunu ortadan kaldırmayacağını, zira aksi bir yaklaşımın yargı kararından önceki dönemde tüm üyelerin cezasız kalmasına yol açacağını vurgulamıştır. Bununla birlikte, bir bireyin FETÖ/PDY üyeliği değerlendirilirken, nüfusun önemli bir kısmının bu örgütü uzun yıllar boyunca, yasadışı niteliğinin farkında olmadan, eğitim alanı gibi topluma faydalı faaliyetler yürüten dini bir grup olarak tanıdığı ve desteklediği de göz önünde bulundurulmalıdır. Buna göre, FETÖ/PDY'nin gerçek niteliğinin bilinmediğine ilişkin bir iddia, sanığın örgütteki konumu ve kendisine atfedilen eylemlerin niteliği gibi faktörler göz önünde bulundurulurken, Ceza Kanunu'nun 30. maddesi kapsamındaki hata hükmü ışığında incelenecektir (bkz. yukarıdaki 148. paragraf). Ayrıca, FETÖ/PDY'nin faaliyetlerinin Devletin farklı kademelerinde ve halk arasında kınanmaya başladığı dönemden önce gerçekleştirilen eylemler, bu eylemlerin niteliği ve özü itibarıyla terör örgütüne hizmet ettiğini gösteren somut olgular ve kanıtlar bulunmadıkça, yargı makamları tarafından suç teşkil eden "örgütsel" faaliyetler kapsamında değerlendirilmeyecektir. Başka bir deyişle, mahkemeler söz konusu eylemlerin "örgütsel" amaçlarla ve "örgütsel" bir ilişki çerçevesinde gerçekleştirilip gerçekleştirilmediğini somut delillere dayanarak tespit etmeye çalışacaktır.

188. Anayasa Mahkemesi, önündeki olaylara dönerek, başvuru Adnan Şen'in ByLock kullandığı için değil, ByLock kullanmasının FETÖ/PDY üyeliğini gösteren bir delil olarak kabul edilmesi nedeniyle mahkûm edildiğini belirtmiştir. Mahkemeler, ByLock'un FETÖ/PDY üyeleri tarafından 2014 yılının başından beri kendilerini gizlemek ve örgütsel iletişimlerini sağlamak için kullanıldığının kabulüne dayanarak, başvuranın bu "örgütsel" uygulamayı "örgütsel" amaçlar için kullandığını ve dolayısıyla bu örgütün suç niyetleri hakkında tam bilgiye sahip olduğunu tespit etmiştir. Sonuç olarak, gerekli süreklilik, çeşitlilik ve yoğunluk koşulları yerine getirilmiştir. Başvuru ayrıca silahlı terör örgütüne üye olma suçunun unsurlarını bilebilecek durumdaydı. Anayasa Mahkemesi şu hususları vurgulamıştır

Mahkemelerin *başvuranla* ilgili bulguları, *nullum crimen, nulla poena sine lege* ilkesine aykırı olarak ilgili suçun kapsamını gereksiz yere genişletmemiştir ve bu nedenle öngörülebilir olmuştur.

3. 1999'da F. Gülen'e karşı açılan ceza davası

189. 1999'da başlatılan soruşturmanın ardından, 31 Ağustos 2000'de Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı F. Gülen hakkında bir iddianame hazırlayarak, kendisini terör örgütü kurmak ve yönetmekle suçlamıştır. Esas olarak örgütlenme, strateji ve faaliyetlerine atıfta bulunan savcı, sanığın, dışarıdan akılcılığı, bilim ve teknolojiyi destekliyor görünmesine rağmen, demokratik, laik ve sosyal hukuk devletini sinsice yıkmayı ve yerine kendi dünya görüşü doğrultusunda şeriata dayalı bir rejim getirmeyi amaçlayan bir yapı kurduğunu iddia etmiştir. İddianamede, söz konusu örgütün amaçlarına ulaşmak için güç, şiddet, korkutma veya tehdit kullandığına dair herhangi bir işaret bulunmamaktadır.

190. Ankara İkinci Devlet Güvenlik Mahkemesi, 10 Mart 2003 tarihli bir kararla, 23 Nisan 1999 tarihinden önce işlenen bazı suçlara ilişkin olarak bu tür bir askıya almayı öngören 4616 sayılı Kanun'un 4. maddesi uyarınca, davanın esasına ilişkin kesin kararın verilmesini askıya almaya karar vermiştir (bkz. *Urat/Türkiye*, no. 53561/09 ve 13952/11, § 38, 27 Kasım 2018).

191. Terörizmin Önlenmesi Yasası'nın 1. maddesinin 15 Temmuz 2003 tarihinde değiştirilmesinin ardından (bkz. yukarıdaki 149. paragraf), sanık, kendisine isnat edilen eylemlerin artık Terörizmin Önlenmesi Yasası kapsamında suç teşkil etmediğini ileri sürerek, dava dosyasının yeniden incelenmesini ve askıya alma kararının gözden geçirilmesini talep etmiştir.

192. Yeniden inceleme talebinin kabul edilmesi üzerine, Ankara Onbirinci Ağır Ceza Mahkemesi, 5 Mayıs 2006 tarihinde, başvuranın beraatına karar vermiştir. Mahkeme, Terörle Mücadele Kanunu'nun 1. maddesinde yapılan değişikliğin ardından, terörizmin bundan böyle "suç" teşkil eden ve en az iki veya daha fazla kişi tarafından "cebir ve şiddet kullanılarak" ve anayasal düzeni değiştirmek amacıyla işlenen eylemlerle sınırlı olacağına karar vermiştir. Ağır Ceza Mahkemesi, dava dosyasındaki delillere dayanarak, sanığın anayasal düzeni değiştirme amacının tespit edilemediğini ve böyle bir amacın varlığına ilişkin iddiaların tahmin ve çıkarımlara dayandığını tespit etmiştir. Böyle bir amacın var olduğu varsayılsa bile, sanığın veya ona bağlı örgütlerin cebir ve şiddet kullanmayı benimsediğini veya fiilen cebir ve şiddet kullandığını veya ayrı bir suç teşkil eden herhangi bir eylemde bulunduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu. Ayrıca, Terörizmin Önlenmesi Yasası uyarınca bir "örgütün" en az iki kişiden oluşması gerekirken, dosyada yalnızca bir sanık bulunmaktadır. Buna göre, Terörle Mücadele Kanunu'nun 1. bölümünde tanımlandığı şekilde bir "terör eylemi" veya "terör örgütü" bulunmaması halinde

Terörizm Yasası uyarınca, sanığın söz konusu Yasa'nın 7 (1) maddesi anlamında bir örgüt kurmuş veya yönetmiş olması söz konusu değildir.

193. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararı 5 Mart 2008 tarihinde Yargıtay tarafından onanmıştır. Bunu takiben, 24 Haziran 2008 tarihinde Yargıtay Ceza Genel Kurulu, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nın itirazını reddetmiş ve karar kesinleşmiştir.

II. ULUSLARARASI HUKUK VE UYGULAMA

A. Birleşmiş Milletler

194. 1966 tarihli Uluslararası Medeni ve Siyasi Haklar Sözleşmesi'nin (ICCPR) 15. Maddesi uyarınca:

Madde 15

"1. Hiç kimse, işlendiği zaman ulusal veya uluslararası hukuka göre suç teşkil etmeyen bir fiil veya ihmalden dolayı suçlu sayılamaz. Ayrıca, suçun işlendiği sırada uygulanabilir olan cezadan daha ağır bir ceza da verilemez."

195. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komitesi, 15 Mart ve 2 Nisan 2004 tarihlerinde yapılan 80. oturumunda kabul ettiği *Nicholas v Avustralya* (HRC, UN Doc. CCPR/C/80/D/1080/2002) kararında, herhangi bir cezai suçla ilgili olarak mahkumiyet kararı verilebilmesi için, savcılığın söz konusu suçun her unsurunun gerekli standartta kanıtlandığını göstermesi gerektiğini belirtmiştir:

"7.5 ... [Komite], 15. maddenin 1. paragrafının, bir kişinin mahkum edildiği herhangi bir 'eylem veya ihmalin' 'cezai bir suç' teşkil etmesini gerektirdiğini gözlemlemektedir. Belirli bir eylem veya ihmalin cezai bir suçtan mahkumiyete yol açıp açmadığı soyut olarak belirlenebilecek bir konu değildir; daha ziyade, bu soru ancak suçun unsurlarının gerekli standartta kanıtlandığını gösteren delillerin sunulduğu bir yargılamadan sonra cevaplanabilir. Eğer ulusal (veya uluslararası) hukukta tanımlandığı şekliyle suçun gerekli bir unsurunun varlığı gerektiği gibi kanıtlanamazsa, o zaman bir kişinin söz konusu fiil veya ihmalden dolayı mahkum edilmesi, *nullum crimen sine lege* ilkesini ve 15. maddenin 1. paragrafında öngörülen hukuki kesinlik ilkesini ihlal edecektir."

196. Birleşmiş Milletler Keyfi Gözaltı Çalışma Grubu ("WGAD"), 20-24 Ağustos 2018 tarihleri arasında düzenlenen 82. oturumunda, *diğerlerinin yanı sıra* ByLock uygulamasını kullandığı iddiasına dayanarak FETÖ/PDY üyesi olduğu şüphesiyle gözaltına alınan bir kişi hakkında bir görüş (no. 42/2018) kabul etmiştir. WGAD'ın ilgili bulguları aşağıdaki gibidir (dipnotlar çıkarılmıştır):

"87. Çalışma Grubu ayrıca, Hükümet adına, ByLock gibi sıradan bir iletişim uygulamasının Bay Yayman tarafından kullanılmasının nasıl yasadışı bir suç faaliyeti oluşturduğunu göstermedeki başarısızlığa dikkat çekmektedir..."

88. Aslında, Çalışma Grubu'na göre, Sayın Yayman ByLock uygulamasını kullanmış olsa bile, ki bu iddiayı reddetmektedir, bu sadece düşünce ve ifade özgürlüğü hakkını kullanması anlamına gelecektir.

...

107. Çalışma Grubu, mevcut davanın, son 18 ay içinde önüne gelen ve Gülen grubuyla bağlantılı olduğu iddia edilen kişilerle ilgili bir dizi davadan yalnızca biri olduğuna dikkat çekmektedir. Tüm bu davalarda, ilgili kişiler ile Gülen grubu arasındaki bağlantı, gruba ve suç faaliyetlerine aktif üyelik ve destekten ziyade, Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiseri'nin tanımladığı gibi, 'şiddete başvurmaya hazır olduğunun farkında olmaksızın, hareketin sempatisini veya destekçisi olan ya da hareketle bağlantılı yasal olarak kurulmuş kuruluşların üyesi olan kişilerin' faaliyetleri olmuştur. Tüm bu vakalarda, Çalışma Grubu ilgili kişilerin gözaltına alınmasını keyfi bulmuştur ve bu nedenle Çalışma Grubuna, grubun hiçbir zaman aktif üyesi veya suç faaliyetlerinin destekçisi olmamalarına rağmen grupla bağlantılı kişilerin hedef alındığı bir modelin ortaya çıktığı görülmektedir."

197. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komitesi ("İHK"), 27 Haziran - 27 Temmuz 2022 tarihleri arasında gerçekleştirilen 135. oturumunda, *diğerlerinin yanı sıra* ByLock kullanımı ve Bank Asya'daki işlemler temelinde FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûmiyetle ilgili *Alakuş/Türkiye* (CCPR/C/135/D/3736/2020) başvurusuna ilişkin görüşlerini kabul etmiştir. Mahkûmiyet kararının, iç hukukta suç olarak tanımlanmayan veya yasaklanmayan fiillere dayandırılması nedeniyle MSHUS'nin 15/1. Maddesini ihlal ettiği yönündeki şikâyete ilişkin olarak İHK, ilgili olduğu üzere aşağıdaki tespitleri yapmıştır (dipnotlar çıkarılmıştır):

"10.6 Komite, hukukun üstünlüğünün temel ilkelerinden biri olan ceza hukuku alanında kanunilik ilkesinin, hem cezai sorumluluğun hem de cezanın, fiil veya ihmalin gerçekleştiği tarihte kanunda yer alan açık ve kesin hükümlerle sınırlı olmasını gerektirdiğini hatırlatır. Bunu yaparken Komite, başvuruçunun eylemlerinin, işlendiği tarihte, Ceza Kanunu veya uluslararası hukuk kapsamında yeterince tanımlanmış cezai suçlar teşkil edip etmediği sorusuyla kendisini sınırlamaktadır... Komite, ilke olarak, yalnızca şifreli bir iletişim aracı kullanmanın veya indirmenin ya da bir banka hesabına sahip olmanın, konuşma kayıtları gibi başka kanıtlarla desteklenmedikçe, kendi başlarına yasadışı bir silahlı örgüte üyeliğin kanıtı olamayacağını düşünmektedir. Taraf Devlet tarafından sunulan belgesel kanıtların yokluğunda, Komite, bu koşullar altında, başvuruçunun 15(1) maddesi kapsamındaki haklarının ihlal edildiğine karar vermiştir."

B. Avrupa Konseyi

1. Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiseri

198. Dönemin İnsan Hakları Komiseri Sayın Nils Muižnieks, 27-29 Eylül 2016 tarihleri arasında gerçekleştirdiği ziyaretin ardından 7 Ekim 2016 tarihinde Türkiye'de olağanüstü hal kapsamında alınan tedbirlerin insan haklarına etkilerine ilişkin bir memorandum (CommDH(2016)35) yayımlamıştır. Memorandumun ilgili bölümleri aşağıdaki gibidir (dipnotlar çıkarılmıştır):

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

"13. Komiser, bu mücadelenin, insan haklarının yanı sıra, masumiyet karanesi, ceza sorumluluğunun ve cezanın şahsiliği, kanunsuz ceza olmaz, ceza hukukunun geriye yürümezliği, hukuki kesinlik, savunma hakkı ve silahların eşitliği gibi genel hukuk ilkelerini tam olarak gözeterek yürütülmesinin Türk makamlarının menfaatine olduğuna inanmaktadır...

...

19. Yetkililer Komiser'e bu örgütün yarattığı tehlikenin hükümet ve kamuoyu tarafından daha önce, örneğin 17-25 Aralık 2013 döneminde açıkça görüldüğünü belirtmiştir. Komiser ayrıca, Milli Güvenlik Kurulu'nun 2015 yılında FETÖ/PDY'yi terör örgütü olarak tanımladığı bilgisini not etmiş, ancak bu organın kararlarının kamuoyuna değil Bakanlar Kurulu'na yönelik olduğuna dikkat çekmiştir.

20. Bununla birlikte Komiser, bu örgütün terörizm tanımının *olmazsa olmaz* bir unsuru olan şiddet kullanmaya hazır olduğunun darbe girişimine kadar Türk toplumunun geneli tarafından fark edilmediğini de dikkate almalıdır. Ayrıca, Türk makamlarına göre, bir örgütün terörist olarak tanımlanması söz konusu olduğunda Türk hukuk sisteminde çok önemli bir yasal işlem olan Yargıtay'ın nihai bir kararında henüz terör örgütü olarak tanınmamıştır. Türk toplumunun çeşitli kesimlerinde motivasyonlarına ve *çalışma yöntemlerine* ilişkin derin şüpheler olmasına rağmen, Fethullah Gülen hareketinin on yıllar boyunca geliştiği ve yakın zamana kadar dini kurumlar, eğitim, sivil toplum ve sendikalar, medya, finans ve iş dünyası dahil olmak üzere Türk toplumunun tüm sektörlerinde yaygın ve saygın bir varlık oluşturmak için önemli ölçüde özgürlüğe sahip olduğu görülmektedir. Ayrıca, 15 Temmuz'dan sonra kapatılan bu harekete bağlı pek çok kuruluşun o tarihe kadar açık olduğu ve yasal olarak faaliyet gösterdiği de şüphe götürmez bir gerçektir. Bir Türk vatandaşının bu hareketle şu veya bu şekilde herhangi bir temasının veya ilişkisinin olmamasının nadir bir durum olduğu konusunda genel bir mutabakat var gibi görünmektedir.

21. Komiser, bu değerlendirmelerin FETÖ/PDY'nin doğasına veya motivasyonlarına değinmediğini, ancak bu örgüte üyeliği ve desteği suç haline getirirken, yasadışı faaliyetlerde bulunan kişiler ile şiddete başvurmaya hazır olduğunun farkında olmaksızın harekete sempati duyan veya destek veren ya da hareketle bağlantılı yasal olarak kurulmuş kuruluşlara üye olan kişiler arasında ayırım yapılması gerektiğine işaret ettiğini vurgulamaktadır...

22. Bu nedenle Komiser, yetkilileri, Fethullah Gülen hareketiyle bağlantılı olsa bile, yasal olarak kurulmuş ve faaliyet gösteren bir örgüte sadece üye olmanın veya bu örgütle temas kurmanın cezai sorumluluk tesis etmek için yeterli olmadığını çok açık bir şekilde ifade ederek bu korkuları gidermeye ve terörizm suçlamalarının 15 Temmuz'dan önce yasal olan eylemlere geriye dönük olarak uygulanmamasını sağlamaya çalışmaktadır.

...

28. Ayrıca, olağanüstü hal kapsamında alınan tüm tedbirlerin AİHS'den sadece durumun kesinlikle gerektirdiği ölçüde muaf tutulması ve bu nedenle izlenen amaçla orantılı olması gerektiği unutulmamalıdır. Bu amaç, Türkiye'nin AİHS'den muaf tutulması bağlamında, 'darbe girişimi ve sonrasında meydana gelen diğer terör eylemleri ile birlikte ulusun yaşamına yönelik bir tehdide varan kamu güvenliği ve düzenine yönelik ciddi tehlikelere' karşı koymaktır. Bu bağlamda, kamu sektörü söz konusu olduğunda, askeri personel, bir istihbarat görevlisi, bir polis memuru gibi Devletin egemenlik gücünü kullanan bir kamu çalışanının oluşturduğu tehdit

bir memurun ya da hakimin temsil ettiği risk, bir öğretmenin, akademisyenin ya da vasıfsız bir işçinin temsil ettiği riskle kıyaslanamaz..."

199. İnsan Hakları Komiseri Sayın Dunja Mijatović, 1-5 Temmuz 2019 tarihleri arasında Türkiye'ye bir ziyaret gerçekleştirmiştir. Ziyaretine ilişkin olarak 19 Şubat 2020 tarihinde yayımlanan rapor (CommDH(2020)1), ilgili olduğu ölçüde aşağıdaki gibidir (dipnotlar çıkarılmıştır):

1.2.1 Türk ceza hukuku ve uygulaması hakkında genel gözlemler

"36. ... Özellikle Komiserliğin Türkiye'ye ilişkin çalışmaları, yıllar içinde meydana gelen tüm değişikliklere rağmen, Türk yargısının terörizm veya silahlı suç örgütü üyeliği kavramlarını aşırı geniş yorumladığına sürekli olarak işaret etmiştir.

...

43. Olağanüstü hal ve üyelikle ilgili cezai kovuşturmalar FETÖ/PDY'nin [artan yasal belirsizlik açısından] özellikle olumsuz bir mirasa sahip olduğu görülmektedir: çoğu vakada, FETÖ/PDY üyeliği öncelikle 'ByLock' adlı akıllı telefon uygulamasının kullanılması, Bank Asya'ya para yatırılması ve Fethullah Gülen ile bağlantılı okullar veya hastanelerle bağlantı kurulması veya bunların hizmetlerinden yararlanılması gibi eylemlerle belirlenmiştir. Bu yaklaşım, bu kurumların Temmuz 2016'daki darbe girişimine kadar ilgili Devlet organları tarafından verilen lisanslar kapsamında faaliyet gösterdiği gerçeğini göz ardı etmekte ve ilgili kişilerin bu lisanslara güvenmemeleri gerektiğini bilmeleri ve bu kurumlarla bağlarını koparmış olmaları gerektiği varsayımına dayanmaktadır...

44. Komiser, bu yaklaşımın sonuçlarının yasal kesinlik, cezai suçların öngörülebilirliği ve genel olarak hukukun üstünlüğü ilkeleri açısından endişe verici olduğunu düşünmektedir, çünkü herhangi bir kişi söz konusu olaylardan çok sonra geriye dönük olarak bir suç örgütünün üyesi olarak kabul edilebilir.

...

48. Komiser, AİHM nezdinde [*Kavala/Türkiye*, no. 28749/18, 10 Aralık 2019] ile ilgili üçüncü taraf müdahalesinde, Türkiye'deki ceza adaletinin durumuna ilişkin daha genel gözlemlerde de bulunarak, bu ve benzeri davalarda savcılarının ve mahkemelerin, delillerden suçluluğa doğru gitmek yerine, mevcut delilleri toplamadan veya incelemeyen önce şüpheliye bir suç nedeni veya varsayılan niyet atfettiklerine işaret etmiştir. Bu yaklaşım, soruşturmalar, tutuklamalar ve gözaltılar da dahil olmak üzere ceza yargılamasının her aşamasında ve giderek artan bir şekilde yargılama, mahkumiyet ve ceza verme aşamalarında kendini göstermektedir. Bu durum, AİHS kapsamında korunan ifade ve eylemler de dahil olmak üzere, demokratik bir toplumda yasal kabul edilmesi gereken eylemlerin, çok ciddi suçlar işleme niyetini kanıtlamak için kullanılan ikinci derece kanıtlar olarak yeniden yorumlandığı bir duruma katkıda bulunmakta, böylece yasal kesinliği zayıflatmakta ve Türk toplumunun tüm kesimleri üzerindeki ciddi caydırıcı etkiyi güçlendirmektedir. Komiser'e göre bu durum, hiçbir maddi delilin kişinin masumiyetini kanıtlayamayacağı niyet yargılamalarına (*'procès d'intention'*) yol açma riski taşımaktadır."

2. *Avrupa Hukuk Yoluyla Demokrasi Komisyonu (Venedik Komisyonu)*

200. Venedik Komisyonu tarafından 71. Genel Kurul Oturumunda (Venedik, 1-2 Haziran 2007) kabul edilen (CDL-AD(2007)016-e) ve 102. Genel Kurul Oturumunda (Venedik, 20-21 Mart 2015) güncellenen (CDL-AD(2015)010) Güvenlik Hizmetlerinin Demokratik Gözetimi Raporu, ilgili olduğu üzere aşağıdaki bölümleri içermektedir:

"1. Devletin iç ve dış güvenliğinin sağlanması, Devletin diğer değerlerinin ve çıkarlarının korunması için hayati ve elzemdir. Ulusal güvenliğine yönelik tehditleri öngörmek, önlemek veya bunlara karşı kendini korumak için Devletin etkili istihbarat ve güvenlik hizmetlerine ihtiyacı vardır: istihbarat bu nedenle modern hükümetler için kaçınılmaz bir gerekliliktir.

...

3 İstihbarat, Devletin istihbarata karşı mücadelede sahip olduğu başlıca silahlardan biridir. terörizm "

201. Venedik Komisyonu, 11 ve 12 Mart 2016 tarihlerinde, 106. Genel Kurul Toplantısında, Türk Ceza Kanunu'nun 216, 299, 301 ve 314. Maddelerine ilişkin görüşünü kabul etmiştir (CDL-AD(2016)002). Görüşün ilgili kısımları aşağıdaki gibidir (dipnotlar çıkarılmıştır):

"1. Silahlı örgüt üyeliği (Madde 314)

...

100. Yüksek mahkemenin silahlı bir örgüte 'üyelik' kriterini geliştirdiği zengin bir Yargıtay içtihadı bulunmaktadır. Yargıtay, ilgili şüphelinin farklı eylemlerini 'süreklilik, çeşitlilik ve yoğunluklarını' dikkate alarak, bu eylemlerin şüphelinin örgütle herhangi bir 'organik ilişkisi' olduğunu kanıtlayıp kanıtlamadığını veya eylemlerinin örgütün 'hiyerarşik yapısı' içinde bilerek ve isteyerek işlenmiş olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceğini görmek için incelemiştir...

101. Örgütle olan bu 'organik ilişki', sanığa atfedilen ve 'süreklilik, çeşitlilik veya yoğunluk' arz etmeyen eylemlere dayanılarak kanıtlanamazsa, 220. Madde kapsamındaki 'silahlı örgüte yardım ve yataklık' veya 'silahlı örgüt adına suç işleme' fıkraları uygulanabilir...

102. Hükümet dışı kaynaklara göre, 314. Maddenin uygulanmasında, yerel mahkemeler, birçok durumda, bir kişinin silahlı bir örgüte üyeliğine çok zayıf kanıtlara dayanarak karar vermektedir; bu da 314. Maddenin uygulanmasının 'öngörülebilirliği' konusunda soru işaretleri doğurmaktadır...

...

105. [Komisyon, zayıf delillere dayanılarak verilen mahkumiyet kararının Madde 314'ün uygulanması, AİHS'nin 7. Maddesi alanında sorun yaratabilir; zira bu hüküm, *diğer hususların yanı sıra*, ceza hukukunun, örneğin kıyas yoluyla, sanığın aleyhine olacak şekilde geniş yorumlanmaması gerektiği ilkesini içermektedir. Herhangi bir Silahlı bir örgüte üyelik iddiası, ikna edici delillerle ve her türlü makul şüphenin ötesinde kanıtlanmalıdır.

106. Sonuç olarak, Venedik Komisyonu, ilk olarak, Yargıtay içtihadında yer alan, bir sanığa atfedilen eylemlerin 'sürekliliği, çeşitliliği ve yoğunluğu' ile bir örgütle 'organik ilişkisini' göstermesi veya örgütün 'hiyerarşik yapısı' içerisinde bilerek ve isteyerek hareket ettiğini kanıtlaması gerektiği yönündeki yerleşik kriterlerin katı bir şekilde uygulanmasını tavsiye etmektedir. Bu kriterlerin gevşek bir şekilde uygulanması, özellikle AIHS'nin 7. maddesi anlamında yasallık ilkesi ile ilgili sorunlara yol açabilir.

..."

202. Venedik Komisyonu tarafından 66. Genel Oturumunda (Venedik, 17-18 Mart 2006) kabul edilen Acil Durumlarda İnsan Haklarının Korunmasına ilişkin görüş (CDL-AD(2006)015), ilgili olduğu üzere, aşağıdaki gibidir (dipnotlar çıkarılmıştır):

"8. Bir yandan ulusal güvenlik ve kamu emniyeti ile diğer yandan temel hak ve özgürlüklerden yararlanma arasında kurulması gereken denge, herhangi bir matematiksel hesaplama veya sabit ölçek kullanılarak belirlenemez... Kamu ve özel çıkarların dengelenmesinin adil ve orantılı olup olmadığının değerlendirilmesi, somut durum ve koşullara göre belirlenmelidir... Ancak sonuç olarak, söz konusu hak veya özgürlük özünde kısıtlanamaz. Bu durum, Devletin güvenliğine veya kamu emniyetine karşı eylemlerde bulunan veya bulunduğu şüphelenilen kişilerin hak ve özgürlükleri için de geçerlidir.

...

13. Gerçek olağanüstü hal durumlarında dahi hukukun üstünlüğü geçerli olmalıdır."

3. Terörizmin Önlenmesine Dair Avrupa Konseyi Sözleşmesine Ek Protokol

203. Türkiye tarafından 13 Şubat 2018 tarihinde onaylanan (1 Haziran 2018 tarihinde yürürlüğe girmiştir) ve 1 Temmuz 2017 tarihinde yürürlüğe giren Avrupa Konseyi Terörizmin Önlenmesi Sözleşmesi'ne Ek Protokol'ün (CETS no. 217) 2. Maddesi aşağıdaki gibidir

Madde 2 - Terörizm amacıyla bir dernek veya gruba katılmak

"1. Bu Protokol'ün amacı doğrultusunda, 'terörizm amacıyla bir dernek veya gruba katılmak', dernek veya grup tarafından bir veya daha fazla terör suçunun işlenmesi veya işlenmesine katkıda bulunmak amacıyla bir dernek veya grubun faaliyetlerine katılmak anlamına gelir.

2. Her bir Taraf, 1. paragrafta tanımlanan 'terörizm amaçlı bir dernek veya gruba katılma' fiilinin, hukuka aykırı ve kasıtlı olarak işlendiğinde, kendi iç hukukuna göre suç teşkil etmesi için gerekli olabilecek tedbirleri alacaktır."

Ek Protokol'ün Açıklayıcı Raporu, 2. maddesinde belirtilen suçun cezai sorumluluğunun uygulanabilmesi için kasten ve hukuka aykırı olarak işlenmesi gerektiğini, "kasten" teriminin iç hukukta yoruma bırakıldığını belirtmektedir. Buna ek olarak, suç, "terör amacı" gibi sübjektif bir unsur daha gerektirmektedir; yani, faaliyetlerin amacı bir veya daha fazla terör eyleminin gerçekleştirilmesine katkıda bulunmak olmalıdır.

suçların dernek veya grup tarafından işlenmesi veya onun adına bu tür bir veya daha fazla suçun işlenmesi. Açıklayıcı Rapor'a göre, 2. Madde dernek veya grubun niteliğini tam olarak tanımlamamaktadır, zira suç sayılması resmi olarak ilan edilmiş faaliyetlerinden bağımsız olarak grup tarafından terör suçlarının işlenmesine bağlıdır. Protokol Tarafları, "dernek veya grup" terimlerini kendi iç hukuklarına uygun olarak "yasaklanmış" örgütler veya gruplar anlamında yorumlamak da dahil olmak üzere, 2. Madde kapsamındaki dernek veya grupları niteleyebilir veya tanımlayabilir.

4. Reykjavik Zirvesi ve Deklarasyonu

204. 16 ve 17 Mayıs 2023 tarihlerinde Avrupa Konseyi 4. Devlet ve Hükümet Başkanları Zirvesi Reykjavik'te gerçekleştirilmiştir. Zirve'de kabul edilen Deklarasyonun IV numaralı eki, ilgili olduğu ölçüde aşağıdaki gibidir:

"Avrupa Konseyi'nin insan haklarını korumasının temel taşı olarak Sözleşme sistemine yeniden dönülmesi

Bizler, Devlet ve Hükümet Başkanları,

...

Sözleşme'ye taraf olan tüm Yüksek Sözleşmeci Tarafların, yetki alanları dahilindeki herkese Sözleşme'de tanımlanan hak ve özgürlükleri ikincillik ilkesine uygun olarak güvence altına alma konusundaki birincil yükümlülüklerinin, Mahkeme içtihadının Sözleşme'ye tam etki sağlayacak şekilde dikkate alınmasının önemini ve taraf oldukları her davada Mahkeme'nin nihai kararlarına uyma konusundaki koşulsuz yükümlülüklerinin altını çizer;

...

Sonuç olarak, şunları taahhüt edin,

...

Mahkeme tarafından tespit edilen sistemik ve yapısal insan hakları sorunlarını çözmeyi ve bağlayıcı niteliklerini ve Yüksek Sözleşmeci Tarafların Sözleşme kapsamındaki yükümlülüklerini dikkate alarak Mahkeme'nin nihai kararlarının tam, etkili ve hızlı bir şekilde uygulanmasını sağlamayı ve aynı zamanda ulusal parlamentoların kararların uygulanmasına dahil edilmesinin önemini hatırlatmayı tavsiye eder;

...".

III. TÜRKİYE TARAFINDAN DEROGASYON BİLDİRİMİ

205. 21 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye'nin Avrupa Konseyi Nezdindeki Daimi Temsilcisi, Avrupa Konseyi Genel Sekreterine aşağıdaki derogasyon bildirimini göndermiştir:

"Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'nin aşağıdaki bildirimini iletiyorum.

15 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti'nde demokratik yollarla seçilmiş hükümeti ve anayasal düzeni devirmeye yönelik geniş çaplı bir darbe girişimi gerçekleştirilmiştir. Bu alçakça girişim, Türk Devleti ve halkının birlik ve beraberlik içinde hareket etmesiyle engellenmiştir. Darbe girişimi ve sonrasında yaşananlar, diğer terör eylemleriyle birlikte

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin 15. maddesi anlamında ulusun yaşamına yönelik bir tehdit oluşturacak şekilde kamu güvenliği ve düzeni için ciddi tehlikeler oluşturmuştur.

Türkiye Cumhuriyeti, ulusal mevzuatı ve uluslararası yükümlülükleri doğrultusunda, kanunla öngörülen gerekli tedbirleri almaktadır. Bu bağlamda, 20 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti, Anayasa (Madde 120) ve 2935 sayılı Olağanüstü Hal Kanunu (Madde 3/1b) uyarınca üç ay süreyle Olağanüstü Hal ilan etmiştir. ...

Karar Resmi Gazete'de yayımlanmış ve 21 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından onaylanmıştır. Böylece Olağanüstü Hal bu tarihten itibaren yürürlüğe girmiştir. Bu süreçte, alınan tedbirler, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme kapsamındaki yükümlülüklerden, Sözleşme'nin 15. maddesinde izin verilen derogasyonu içerebilir.

Bu nedenle, bu mektubun Sözleşme'nin 15. Maddesi uyarınca bilgi teşkil ettiğinin altını çizmek isterim. Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti, bu amaçla alınan tedbirler hakkında sizi, Genel Sekreteri, tam olarak bilgilendirecektir. Hükümet, söz konusu tedbirler sona erdiğinde sizi bilgilendirecektir.

..."

206. Derogasyon bildirimini, olağanüstü halin sona ermesinin ardından 8 Ağustos 2018 tarihinde geri çekilmiştir.

HUKUK

I. TÜRKİYE'NİN DEROGASYONUNA İLİŞKİN ÖN SORU ÖNERGESİ

207. Hükümet, başlangıçta, başvuranın Sözleşme'nin 6, 8 ve 11. maddeleri kapsamındaki şikâyetlerinin, Sözleşme'nin 15. maddesi uyarınca 21 Temmuz 2016 tarihinde Avrupa Konseyi Genel Sekreteri'ne bildirilen derogasyon dikkate alınarak incelenmesi gerektiğini vurgulamıştır. 15. Madde şunları öngörmektedir:

"1. Savaş veya ulusun yaşamını tehdit eden diğer kamusal acil durumlarda, herhangi bir Yüksek Sözleşmeci Taraf, uluslararası hukuktan doğan diğer yükümlülüklerine aykırı olmamak kaydıyla, durumun kesinlikle gerektirdiği ölçüde, [Sözleşme] kapsamındaki yükümlülüklerine aykırı tedbirler alabilir.

2. Bu hüküm uyarınca, yasal savaş eylemlerinden kaynaklanan ölümler hariç olmak üzere, 2. Madde'den veya 3, 4 (paragraf 1) ve 7. Maddelerden hiçbir istisna yapılmayacaktır.

3. Bu istisna hakkından yararlanan her Yüksek Sözleşmeci Taraf, aldığı önlemler ve bunların nedenleri hakkında Avrupa Konseyi Genel Sekreteri'ni tam olarak bilgilendirecektir. Ayrıca, söz konusu tedbirler sona erdiğinde ve Sözleşme hükümleri yeniden tam olarak uygulanmaya başladığında Avrupa Konseyi Genel Sekreterini bilgilendirecektir."

A. Tarafların sunumları

208. Hükümet, Mahkeme'nin de bir dizi kararında kabul ettiği üzere, Türkiye'nin askeri darbe girişiminin yarattığı riskler nedeniyle ulusun yaşamını tehdit eden kamusal bir acil durum yaşadığını ileri sürmüştür. FETÖ/PDY'den kaynaklanan tehdidin uzun bir süre devam ettiğini ve ulusal makamlar tarafından acil duruma yanıt olarak - ve terörle mücadele bağlamında - alınan tedbirlerin kesinlikle durumun gerekliliklerinin bir gereği olduğunu gözlemlemişlerdir. Buna göre, 15. madde uyarınca Sözleşme'den ayrılma hakkını kullanan Türkiye, Sözleşme hükümlerini ihlal etmemiştir. Olağanüstü hal sırasında çıkarılan kanun hükmünde kararnamelerle alınan tedbirlere atıfta bulunan Hükümet, Türkiye'nin ilgili dönem boyunca uluslararası insan hakları yükümlülüklerine uygun olarak gereklilik, orantılılık ve yasallık ilkelerine riayet ettiğini savunmuştur. Bu nedenle Hükümet, Mahkeme'yi, başvuranın Sözleşme'nin 6, 8 ve 11. maddeleri kapsamındaki şikâyetlerini Sözleşme'nin 15. maddesi açısından incelemeye davet etmiştir.

209. Özellikle, başvuranın Sözleşme'nin 6 § 3 (c) maddesi kapsamındaki şikâyeti ile ilgili olarak (bkz. aşağıdaki 358 ve 366. paragraflar), Hükümet, 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 6 § 1 (d) maddesi ile getirilen ilgili kısıtlamaların (bkz. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 6 § 1 (d) maddesi ile getirilen ilgili kısıtlamaların (bkz. yukarıdaki 154. paragraf), olağanüstü hal koşullarının gerektirdiği ölçüde haklı olduğunu ileri sürmüştür. Anayasa Mahkemesi, söz konusu kısıtlamaları adil yargılanma hakkı bağlamı da dahil olmak üzere kapsamlı bir incelemeye tabi tutmuş ve bir dizi kararında bunların olağanüstü hal koşullarıyla orantılı olduğunu tespit etmiştir. Anayasa Mahkemesi'nin bulgularını yineleyen Hükümet, FETÖ/PDY'nin gizliliği, hücreli yapısı ve tüm kamu kurumlarındaki varlığı gibi özellikleri ve darbe girişiminin ardından devam eden tehlikesi göz önüne alındığında, darbe girişimi veya FETÖ/PDY ile ilgili suçlardan gözaltına alınan kişilerin gözaltında örgütsel faaliyetlerine devam etmeleri ve avukatlarıyla görüşerek örgütsel iletişimin sağlanması konusunda gerçek bir risk olduğunu iddia etmiştir. Bu nedenle, 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 6 § 1 (d) maddesi çerçevesinde alınan tedbirler makuldür. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 6 § 1 (d) maddesi çerçevesinde alınan tedbirlerin makul olduğunu ve ilgili ceza yargılamasının bir bütün olarak adilliyini zedeleyecek nitelikte olmadığını belirtmişlerdir. Başvuranın 21 Mart 2017 tarihinde Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi tarafından olağanüstü hal devam ederken tahliye edilmesinin "olağanüstü halin yargı makamlarının kararlarında belirleyici olmadığını ve yargısal faaliyetlerin kendi ilke ve kurallarına göre yürütüldüğünü" gösterdiğini eklemişlerdir.

210. Başvuran cevaben, darbe girişimi sonrasında Hükümet tarafından alınan, binlerce kişinin görevden alınması, tutuklanması ve mahkûm edilmesi gibi kapsamlı tedbirlerin, Gülen hareketi destekçilerine karşı keyfi bir cadı avı anlamına geldiğini ve bu nedenle "durumun zorunluluklarının kesinlikle gerektirmediğini" ileri sürmüştür. Ayrıca, olağanüstü hal durumunda bile hukukun üstünlüğü temel ilkesinin geçerli olması gerektiğini iddia etmiştir. Dolayısıyla, herhangi bir suç işlememiş olan bir kişinin, şifreli bir mesajlaşma uygulaması kullandığı, yasal olarak faaliyet gösteren bir bankaya para yatırdığı ve yasalara uygun olarak kurulmuş ve faaliyet gösteren bir sendikaya ve derneğe üye olduğu iddiasıyla soruşturulması, kovuşturulması ve mahkum edilmesi demokratik bir toplumda hukukun üstünlüğü ile tutarlı olmayacaktır. Ayrıca, olağanüstü hal sırasında kabul edilen çok sayıda kanun hükmünde karnamenin bireylerin haklarına önemli sınırlamalar getirdiğini, ancak kendisinin suçlandığı Ceza Kanunu'nun 314. maddesinin ilgili dönemde değişmediğini gözlemlemiştir.

B. Mahkeme'nin değerlendirmesi

211. Mahkeme, Türkiye'nin, askeri darbe girişimi ve diğer terör eylemlerinden kaynaklanan ciddi tehlikelerin ulusun yaşamına oluşturduğu tehditle mücadele etmek için olağanüstü hal ilan edildiğini belirten derogasyon bildirimiminin, Sözleşme'nin hangi maddelerinin derogasyona konu olacağını açıkça belirtmediğini kaydeder. Bunun yerine, genel bir ifadeyle "alınan tedbirlerin Sözleşme kapsamındaki yükümlülüklerden derogasyon içerebileceğini" duyurmuştur.

212. Ayrıca, *Mehmet Hasan Altan/Türkiye* (no. 13237/17, § 93, 20 Mart 2018) ve *Şahin Alpay/Türkiye* (no. 16538/17, § 77, 20 Mart 2018) davalarında ve takip eden diğer birçok davada (bkz. örneğin, *Alparlan Altan/Türkiye*, no. 12778/17, § 74, 16 Nisan 2019; *Pişkin/Türkiye*, no. 33399/18, § 59, 15 Aralık 2020; ve *Ahmet Hüsrev Altan/Türkiye*, no. 13252/17, § 102, 13 Nisan 2021), askeri darbe girişiminin Sözleşme anlamında "ulusun yaşamını tehdit eden kamusal bir acil durum" teşkil ettiğine ve 15 § 3 maddesinin gerektirdiği formalitelere riayet edildiğine karar vermiştir.

213. Mahkeme, mevcut davada bu tespitten ayrılmak için bir neden görmemektedir. Başvurana karşı alınan özel önlemlerin, durumun zorunluluklarının kesinlikle gerektirip gerektirmediği ve davalı Devlet'in uluslararası hukuk kapsamındaki diğer yükümlülükleriyle tutarlı olup olmadığına ilişkin olarak, bu hususlar, ilgili şikâyetlerin esasın incelenmesinin bir parçası olarak değerlendirilecektir (bkz. yukarıda anılan *Mehmet Hasan Altan*, § 94; ayrıca bkz. aşağıdaki 347-355 ve 398-401. paragraflar).

II. SÖZLEŞME'NİN 7. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

214. Başvuran, mahkûmiyetine esas teşkil eden fiillerin ilgili zamanda hukuka uygun olduğundan ve kendisini bu fiillerden dolayı cezai olarak sorumlu tutmanın, Sözleşme'nin 7. maddesinde yer alan kanunsuz ceza olmaz ilkesini ihlal ederek, ilgili kanunların kapsamlı ve keyfi bir şekilde yorumlanmasını gerektirdiğinden şikâyetçi olmuştur.

215. Ayrıca, 6 § 2 maddesi uyarınca, kendisine atfedilen eylemler sırasında veya daha sonra suçlandığı sırada FETÖ/PDY yapısını terör örgütü ilan eden herhangi bir mahkeme kararı olmamasına rağmen, söz konusu yapının yürütme tarafından silahlı terör örgütü olarak yasaklandığından ve üyelerinin silahlı terör örgütüne üye olmakla suçlandığından şikâyetçi olmuştur.

216. Başvuran son olarak, Sözleşme'ye Ek 7 No.lu Protokol'ün 4. maddesi uyarınca, 1999 yılında F. Gülen'e karşı açılan ceza davası bağlamında Yargıtay tarafından 2008 yılında suç teşkil etmediği tespit edilen 1966 yılına kadar uzanan eylemlere dayanılarak FETÖ/PDY'nin terör örgütü olarak tanımlanmasının *ne bis in idem* ilkesini ihlal ettiğinden şikâyetçi olmuştur.

217. İçtihadını ve başvuranın şikâyetlerinin niteliğini göz önünde bulunduran Mahkeme, bir davanın olaylarına hukuken verilecek nitelendirmeye hâkim olarak (bkz. örneğin, *Molla Sali / Yunanistan [B D]*, no. 20452/14, § 85, 19 Aralık 2018, ve *S.M. / Hırvatistan [BD]*, no. 60561/14, §§ 241-43, 25 Haziran 2020), başvuran tarafından dile getirilen şikâyetlerin, esasen başvuranın silahlı terör örgütüne üyelikten mahkûmiyetinin öngörülebilirliği ile ilgili olması ve bu nedenle birbiriyle bağlantılı olması nedeniyle, yalnızca Sözleşme'nin 7. maddesi açısından incelenmesi gerektiği kanaatindedir (bkz. diğerleri arasında, *Del Río Prada v. İspanya [GC]*, no. 42750/09, §§ 91-93, AİHM 2013, *Pessino / Fransa*, no. 40403/02, §§ 35-36, 10 Ekim 2006, *Dragotoni ve Militaru-Pidhorni v. Romanya*, no. 77193/01 ve 77196/01, §§ 40-45, 24 Mayıs 2007, ve *Jorgic v. Almanya*, no. 74613/01, §§ 103-14, AİHM 2007-III, burada Mahkeme, Sözleşme'nin 7. maddesi kapsamında bir cezai mahkûmiyetin öngörülebilirliği konusunu ele almıştır). 7. madde, ilgili olduğu ölçüde, aşağıdaki gibidir:

"1. Hiç kimse, işlendiği zaman ulusal veya uluslararası hukuka göre suç teşkil etmeyen bir fiil veya ihmalden dolayı suçlu sayılamaz. Ayrıca, suçun işlendiği sırada uygulanabilir olan cezadan daha ağır bir ceza da verilemez.

..."

A. Kabul Edilebilirlik

218. Mahkeme, bu şikâyetin Sözleşme'nin 35 § 3 (a) maddesi anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını kaydeder. Mahkeme ayrıca şunları kaydetmektedir

başka herhangi bir gerekçeyle kabul edilemez olmadığını belirtmiştir. Bu nedenle kabul edilebilir ilan edilmelidir.

B. Değerler

1. Tarafların sunumları

(a) Başvuru Sahibinin Sunumları

219. Başvuran, mahkum edildiği suçun, yani silahlı terör örgütü üyeliğinin, bir dizi unsurun varlığını gerektirdiğini belirtmiştir: silahlı bir terör örgütünün makul şüphenin ötesinde varlığı; şüphelinin bu örgütün niteliği hakkında bilgi sahibi olması; şüphelinin, bazı niteliksel gerekliliklere dayalı olarak, bu örgüte fiilen üye olması ve örgütün amaçlarını gerçekleştirmeye yönelik özel niyet. Başvuran, kendi davasında bu unsurların hiçbirinin bulunmadığını ve sonuç olarak, silahlı terör örgütü üyeliğinden kovuşturulmasının öngörülebilir olmadığını ileri sürmüştür. Bu nedenle, mahkûmiyetinin Sözleşme'nin 7. maddesine aykırı olduğunu iddia etmiştir.

220. Gülen hareketinin, 2014 ve 2015 yılları arasında kendisine atfedilen eylemler sırasında makul şüphenin ötesinde bir "terör örgütü" olarak nitelendirilemeyeceğini ileri sürmüştür. Bu bağlamda, F. Gülen'in 31 Ağustos 2000 tarihinde terör örgütü kurmak ve yönetmekle suçlanmasının ardından, Gülen hareketinin tüm faaliyetlerinin kapsamlı bir şekilde soruşturulduğunu ve 5 Mayıs 2006 tarihinde tüm suçlamalardan beraat ettiğini iddia etmiştir. Yargıtay Ceza Genel Kurulu, 24 Haziran 2008 tarihinde beraat kararını onarken, sanığın ve onunla bağlantılı olduğu iddia edilen örgütlerin anayasal düzeni yıkma amacı taşıdıklarının veya şiddete başvurduklarının tespit edilemediğini teyit etmiştir. O tarihten itibaren Gülen hareketi, 2013 yılı sonunda üst düzey siyasi skandallardan sorumlu tutulana kadar başka bir soruşturmaya maruz kalmadan faaliyetlerini sürdürmüştür. Ancak bu noktada bile Gülen hareketi Hükümet tarafından bir terör örgütü olarak sınıflandırılmamıştır.

221. Türk hukukuna göre bir yapının terör örgütü olup olmadığına sadece bir mahkemenin karar verebileceğini vurgulayan başvuran, 21 Mart 2017 tarihinde Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi tarafından mahkûm edildiği tarihte Gülen hareketiyle ilgili olarak bu yönde kesinleşmiş bir mahkeme kararı bulunmadığına işaret etmiştir. Ayrıca, ne o kararda ne de onu takip eden diğer kararlarda - kendisine veya diğer şüphelilere karşı - Gülen hareketinin darbe girişimi öncesindeki faaliyetlerine ilişkin olarak, Türk hukuku kapsamında "terörizm" tanımının temelini oluşturan şiddet, baskı, korkutma veya tehdit unsurlarının tartışılmadığını iddia etmiştir.

222. Başvuran daha sonra, iç hukuka ve uygulamaya göre, silahlı terör örgütüne üye olma suçunun yalnızca Ceza Kanunu'nda listelenen suçları işlemeyi amaçlayan bir örgütün varlığını gerektirmediğini, aynı zamanda örgütün hiyerarşik bir yapıda faaliyet göstermesini ve iddia edilen üyelerin belirli bir süreklilik, çeşitlilik ve yoğunlukta eylemlerde bulunmasını gerektirdiğini, ancak kendi davasında bunların hiçbirinin tespit edilmediğini ileri sürmüştür. Yerel mahkemelerin kararlarının hiçbir noktasında, iddia edilen silahlı terör örgütünün hiyerarşik yapısını soyut ve genel terimler dışında ortaya koymadıklarını veya kendisinin bu yapı içindeki konumunu belirtmediklerini iddia etmiştir. Kendisine atfedilen suçun unsurları belirlenirken, kimden emir aldığı veya kime rapor verdiği, terör örgütünün toplantılarına kiminle katıldığı, örgüt adına işlediği suçlar ve terör örgütünün eylemlerine katılımının yoğunluğu ve çeşitliliği gibi birçok soru cevapsız bırakılmıştır.

223. Bu bağlamda başvuran, Gülen hareketinin bir terör örgütü olduğu kabul edilse bile, kendisine atfedilen eylemler sırasında kişisel olarak bu gerçeğin farkında olup olmadığının belirlenmesinin son derece önemli olduğunu, bu farkındalık durumunun silahlı bir terör örgütüne üye olma suçunun içsel unsurlarından biri olduğunu kaydetmiştir. Bir örgütün nihai amacını tespit etmenin, bir bireyin bu amaç hakkında bilgi sahibi olduğunu ve bu amacı kabul ettiğini tespit etmekten tamamen farklı olduğunu iddia etmiştir. Başvuran, Gülen hareketinin terörist niteliğinden ve niyetlerinden haberdar olamayacağını savunurken, bir kez daha F. Gülen'in tüm suçlardan beraat ettiğini teyit eden 2008 tarihli karara ve üst düzey Hükümet yetkililerinin yıllar boyunca bu hareketi desteklediklerini ve takdir ettiklerini açıkça beyan ettikleri birçok açıklamaya atıfta bulunmuştur.

224. Ayrıca, kendisine atfedilen eylemlerin hiçbirinin silahlı bir terör örgütüne üye olduğunu gösterecek nitelikte olmadığını ileri sürmüştür. Silahlı terör örgütüne üye olma suçunun maddi unsurları, Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesinde belirtilen suçun çok geniş yorumlanması nedeniyle son derece geniş bir şekilde yorumlanmıştır; bu durum tamamen öngörülememiş ve söz konusu suç için cezai sorumluluğun kapsamını genişletmiştir.

225. Mahkumiyetinin ByLock uygulamasını kullandığı iddiasına dayandığı ölçüde, ki bu iddiayı reddetmiştir, başvuran Mahkeme'nin dikkatini, yerel mahkemelerin, uygulama üzerinden paylaştığı iddia edilen mesajların içeriğini, aldığı iddia edilen talimatları veya bu talimatları nasıl takip ettiğini incelememiş olduğu gerçeğine çekmiştir. Ayrıca, söz konusu uygulamayı sadece altı gün kullanmakla suçlanmıştır ki bu da hiyerarşik bir üyelik için gerekli olan "süreklilik" şartını karşılamamaktadır. Her halükarda, yerel mahkemelerin, uygulamanın münhasıran aşağıdakiler için tasarlandığı ve kullanıldığı yönündeki tespitinin

ve kullanımının bir kişinin Gülen hareketi içindeki hiyerarşik konumunun kanıtı olarak kullanılabileceği iddialarının asılsız olduğunu belirtmiştir. Bu bağlamda, uygulamanın sadece uygulama mağazalarından yaklaşık 600.000 kez indirildiğini - yani farklı APK sitelerinden yapılan indirmeleri saymadan - ve ByLock'un örgütsel kullanımını sağlamak için bu uygulamaya özgü olarak gösterilen bazı teknik özelliklerinin aslında diğer benzer uygulamalarda da bulunduğunu vurguladı.

226. Başvurana göre, aleyhindeki delillerin Gülen hareketiyle ilişkisini ortaya koyduğu kabul edilse bile, sanığın gerekli özel kasıtlı hareket ettiği makul şüphenin ötesinde kanıtlanması gerekmektedir. Bu bağlamda "özel kasıt", sanığın örgütün belirli suçları işlemek üzere kurulduğunu bilerek ve bu suçları işlemek amacıyla hareket etmiş olmasını gerektiriyordu. Gülen hareketinin onlarca yıldır toplumun tüm kesimleri tarafından desteklenen bir sosyal yapı olduğu göz önünde bulundurulduğunda, bu noktaların tespit edilmesi mevcut bağlamda özellikle önemliydi. Bu yapının sıradan üyelerinin, bireysel kasıtları tespit edilmeksizin, örgüt yöneticileri tarafından gerçekleştirilen yasadışı faaliyetlerden cezai olarak sorumlu tutulması, bireysel cezai sorumluluk ilkesine aykırıdır ve toplu cezalandırma anlamına gelmektedir. Başvuran, esasen, bazı üyelerinin belirli suçlar işlediği iddia edilen bir toplulukla ilişkili olduğu iddiasıyla mahkum edildiğini iddia etmiştir.

(b) Hükümet tarafından sunulan görüşler

227. Hükümet, başlangıçta, Türk hukuku uyarınca bir yapının "terör örgütü" olarak tanımlanmasının bu yönde bir yargı tespitine bağlı olmasına rağmen, Mahkeme'nin *Parmak ve Bakır/Türkiye* (no. 22429/07 ve 25195/07, § 71, 3 Aralık 2019) davasında da belirttiği gibi, bunun silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkûmiyet için bir ön koşul olmadığını belirtmiştir. İçtihadı göre, bir terör örgütünün kurucuları, yöneticileri veya üyeleri, örgütü yasaklayan önceden bir yargı kararı olmasa bile, örgütün kuruluş tarihinden veya bir suç örgütüne dönüştüğü tarihten itibaren cezai olarak sorumlu tutulabilir. Aksini düşünmek, bir kişinin, bir yapıyı terör örgütü olarak tanımlayan bir mahkeme kararından önce işlediği suçlardan dolayı cezasız kalacağı anlamına gelir ki bu da terörle mücadeleyi ciddi şekilde tehlikeye atar.

228. F. Gülen'in beraat kararının 24 Haziran 2008 tarihinde Yargıtay tarafından onanmasının başvuranın 7. madde kapsamındaki şikayetleriyle ilgisi ve bu beraat kararının FETÖ/PDY üyeliğinden cezalandırılmasını öngörülemez hale getirip getirmediği konusunda Hükümet, söz konusu yargılamaların kapsamının gerçekleştirilen eylemlerle sınırlı olduğunu ve/veya

yetkililer tarafından 31 Ağustos 2000 tarihinden önce, yani F. Gülen aleyhine iddianamenin düzenlendiği tarihte tespit edilmiştir. Bu nedenle, 2008 yılında yapılan ve 2000 yılına kadar söz konusu yapının silahlı bir terör örgütü olmadığına dair tespit, 2000 yılından sonra gerçekleşen eylemlere veya ortaya çıkan delillere dayanan daha sonraki aksi yöndeki bir tespiti öngörülemez hale getirmediği sonucuna varılmıştır.

229. Bu bağlamda Hükümet, 2013'ten sonra FETÖ/PDY mensupları tarafından gerçekleştirilen yasadışı eylemlere ilişkin olarak "17-25 Aralık soruşturmaları" veya "MİT tırları soruşturmaları" gibi birçok soruşturma başlatıldığının altını çizmiştir. Ayrıca, Milli Güvenlik Kurulu 26 Şubat 2014 ve 26 Mayıs 2016 tarihleri arasında yaptığı toplantılarda söz konusu yapıyı "terör örgütü" olarak ilan etmiştir. Dolayısıyla FETÖ/PDY, başvuranın mahkûmiyetine esas teşkil eden eylemleri gerçekleştirdiği tarihte gerçek yüzünü alenen göstermeye başlamıştır. Buna göre, yerel mahkemelerin FETÖ/PDY'nin bir terör örgütü olduğu yönündeki tespitinin, F. Gülen'in 2008 yılında beraat etmesinden bağımsız olarak, mahkûmiyetine dayanak teşkil eden eylemlerin işlendiği tarihte başvuran tarafından makul bir şekilde öngörülebileceğini iddia etmişlerdir.

230. Hükümet daha sonra, başvuranla ilgili olarak verilen kararlarda ayrıntılı olarak atıfta bulunulduğu üzere, ilgili yasal çerçevede ve Yargıtay içtihadında yeterli hassasiyetle formüle edildiğini iddia ettikleri silahlı terör örgütüne üyelik suçunun kurucu unsurlarını incelemiştir. Bu unsurlara dayanarak, yerel mahkemeler FETÖ/PDY'yi amacı, işleyişi, sosyo-kültürel ve hiyerarşik yapısı, örgütlenme modeli ve paralel bir Devlet yapısı kurma girişimleri de dahil olmak üzere incelemiş ve *sui generis* bir örgüt olsa da silahlı bir terör örgütü olduğu sonucuna varmıştır. Yerel mahkemeler bu sonuca varırken, FETÖ/PDY'nin meşru yöntemlerle iktidara gelmeyi amaçlamadığını, Devlet bürokrasisine stratejik olarak yerleştirdiği mensupları aracılığıyla baskı, şiddet ve diğer antidemokratik yöntemlerle Parlamentoyu, Hükümeti ve diğer anayasal kurumları ortadan kaldırmayı amaçladığını dikkate almıştır. Ordu, polis ve MİT gibi güç kullanma yetkisine sahip kurumlara yerleştirilen üyeler, darbe girişimi sırasında, amaçlarına ulaşmak için kamu kurumlarına, güvenlik güçlerine ve sivillere karşı Devlete ait silahları kullanmışlardır.

231. Başvuranın özel durumuna ilişkin olarak Hükümet, özellikle 2013 yılından sonra FETÖ/PDY'nin yasadışı faaliyetleri hakkında kamuoyunda oluşan farkındalık göz önünde bulundurulduğunda, yerel mahkemelerin başvuranın örgütün nihai amacını, Devlet kurumları ve silahlı kuvvetler içindeki yapılanmasını ve Devletin her türlü silahını ellerinde bulduran örgüt üyelerinin gerektiğinde bu gücü örgütün amacı doğrultusunda kullanacaklarını bilebilecek durumda olduğunu tespit ettiklerini belirtmiştir.

eğitim, bilgi ve mesleki deneyim. Mahkemeler, bu arka plan ve başvuran aleyhindeki delillerin niteliği göz önünde bulundurulduğunda, başvuranın kendisine atfedilen eylemleri kasıtlı olarak ve FETÖ/PDY'nin yasadışı amaçları hakkında tam bilgi sahibi olarak gerçekleştirdiği sonucuna varmıştır.

232. Hükümet bu bağlamda, yerel mahkemelerin ByLock uygulamasının kullanımının, bu uygulama üzerinden yapılan yazışmaların içeriğine bakılmaksızın, silahlı terör örgütüne üyelik suçunun süreklilik, çeşitlilik, yoğunluk ve hiyerarşik bağlantı gibi tüm kurucu gerekliliklerini karşıladığına karar verme gerekçelerine atıfta bulunmuştur. Hükümet, gizli terör örgütleri söz konusu olduğunda, kullanılan iletişimin güvenli biçimleri nedeniyle, bireysel kullanıcılarla ilgili olarak mesajların içeriğine ulaşmanın ve bunların değiş tokuş edildiği bağlamı belirlemenin genellikle imkansız olduğunu vurgulamıştır; ancak adli makamlar yine de ByLock'un yalnızca terör örgütünün yöneticileri ve üyeleri tarafından kullanıldığını ve FETÖ/PDY tarafından örgüt içi gizli iletişim için geliştirildiğini usulüne uygun olarak tespit etmişlerdir. Gizliliğe dayalı bir örgüt olarak FETÖ/PDY'nin yüz yüze iletişimi tercih ettiğini, ancak bunun mümkün olmadığı durumlarda örgütün iletişimini şifreli yollarla yürütmeyi tercih ettiğini açıklamışlardır. ByLock'ta kurulan arkadaş grupları, terör örgütlerinin özellikleri olan hiyerarşik bir yapının ve hücre tipi örgütlenmenin varlığını göstermiştir. Bu bulgulara dayanarak, Hükümet - duruşmada başvuranın ByLock uygulamasını hangi teknik yollarla edindiğinin kendileri tarafından bilinmediğini teyit ederken - örgütle bağlantısı olmayan bir kişinin ByLock uygulamasını indirip kullanmasının mümkün olmadığını ve ByLock kullanıcılarının örgütün yasadışı amaçlarının zaten farkında olduklarını, bu amaçlara ulaşılmasını istediklerini ve bu amaçla örgütsel faaliyetlere katıldıklarını belirtmiştir. Hükümete göre, eğer bir kişi örgüt tarafından geliştirilen ve sadece üyeleri tarafından kullanılan bu uygulamayı indirmiş ve tüm teknik zorluklara rağmen kullanmışsa, bu durum o kişinin örgütün iradesine tamamen boyun eğdiğini ve hiyerarşisine bağlı kaldığını göstermektedir. Dolayısıyla, FETÖ/PDY üyeleriyle ByLock üzerinden örgütsel iletişim kuran ve örgüt hiyerarşisinin talimatları doğrultusunda bu talimatları hiçbir zaman sorgulamayan başvuranın durumunda suçun zihinsel unsuru gerçekleşmiştir. Bu nedenle başvuran, Ceza Kanunu'nun 30. maddesindeki "hata" hükmünden yararlanamamıştır. Yargıtay'ın dönüm noktası niteliğindeki kararlarına atıfta bulunan Hükümet, bu nedenle ByLock kullanımının FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûmiyet için tek başına yeterli olacağını belirtmiştir.

233. Başvuranın, yasal bir eylem olan ByLock'u kullandığı iddiasıyla cezai açıdan kınanacak bir davranışta bulunmadığı yönündeki argümanına cevaben Hükümet, üyelik

Silahlı bir terör örgütünün üyesi olduğu kanıtlandığında, cezai olarak kınanacak davranışı oluşturan şey üyelik eyleminin kendisidir. Başvuranın ByLock kullanması, mahkûm edildiği suçun fiili unsurunun bir parçasını oluşturan fiziksel bir eylem değildir. Yerel mahkemeler, başvuranın ByLock kullanmasının silahlı bir terör örgütüne üye olarak katılması anlamına gelmediğini tespit etmişlerdir. Suçun *fiili unsuru*, daha ziyade, kendisini emir ve talimatlar için hazır hale getirerek örgütün hiyerarşik yapısının bir parçası haline gelme eylemidir. Başvuranın ByLock kullanması, yalnızca bu yapının bir parçası haline geldiğini gösteren bir kanıttır. Başka bir deyişle, başvuran ByLock kullanmak suretiyle örgütün hiyerarşik yapısının bir parçası haline gelmemiş olsa da, bu uygulamayı kullanması, aksi takdirde bu hiyerarşinin bir parçası haline geldiğinin kanıtıdır.

234. Bu koşullar altında, 7. madde kapsamındaki "öngörülebilirlik" gerekliliğinin amaçları doğrultusunda, başvuranın ByLock kullanımının silahlı terör örgütüne üyelik suçunun delili olarak yorumlanacağını öngörüp öngöremeyeceğini sormak önemsizdir. Hükümet'e göre, bir ceza davasında, söz konusu eylemler sırasında kullanımı öngörülemeyen bir delil türünün kullanılması, Sözleşme'nin 7. maddesi kapsamında kendi başına sorun yaratmamaktadır.

235. Hükümet, ByLock kullanımının söz konusu suçun unsurlarını tek başına karşıladığı tespitinin yeni bir yorum olmadığını; Yargıtay'ın, diğer terör örgütleri bağlamında, belirli eylemlerin gerçekleştirilmesinin, doğası gereği, silahlı terör örgütüne üyelik suçunu oluşturabileceğini uzun süredir kabul ettiğini savunmuştur. Hükümet, bu bağlamda, Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun 26 Haziran 2001 tarihli bir kararına atıfta bulunarak, yasadışı bir silahlı örgüt olan Hizbullah'a *özgeçmiş* gönderme eyleminin, sanığın kendisine verilecek görevleri yerine getirmeye hazır olduğunu göstermesi nedeniyle, örgütle organik bir bağın kanıtı olarak değerlendirildiğini belirtmiştir.

236. Hükümet, yukarıdaki argümanların benzer şekilde, başvuranın, yetkililer tarafından terör örgütünün mali yapısının bir parçası olarak görülen Bank Asya'ya yaptığı para yatırma işlemleri ve FETÖ/PDY'ye bağlı kuruluşlara üyeliği için de geçerli olduğunu ve başvuranın bu örgüte üyeliğini kanıtlamak için destekleyici delil olarak kullanıldığını belirtmiştir. Bununla birlikte, F. Gülen'in çağrısı üzerine örgüte fayda sağlamak amacıyla yapıldığı anlaşılan Bank Asya'ya "şüpheli" para yatırma işlemlerinin veya FETÖ/PDY ile bağlantılı bir sendika veya derneğe üye olmanın bile FETÖ/PDY üyeliğini kanıtlamak için tek başına yeterli olmayacağını, ancak mevcut davada olduğu gibi diğer önemli delillerle birlikte ele alındığında destekleyici unsurlar olarak hizmet edeceğini kabul etmişlerdir.

2. Mahkeme'nin değerlendirmesi

(a) Genel ilkeler

237. Hukukun üstünlüğünün temel bir unsuru olan Sözleşme'nin 7. maddesinde yer alan güvence, savaş veya diğer olağanüstü hallerde Sözleşme'nin 15. maddesi uyarınca hiçbir istisnaya izin verilmemesinin de altını çizdiği gibi, Sözleşme'nin koruma sisteminde önemli bir yere sahiptir. Sözleşme, amacı ve hedefi doğrultusunda, keyfi kovuşturma, mahkûmiyet ve cezalandırmaya karşı etkili güvenceler sağlayacak şekilde yorumlanmalı ve uygulanmalıdır (bkz. *Scoppola/İtalya (no. 2)* [BD], no. 10249/03, § 92, 17 Eylül 2009, ve *Del Río Prada*, yukarıda anılan, § 77, her biri diğer referanslarla birlikte).

238. Sözleşme'nin 7. maddesi, ceza hukukunun geriye dönük olarak sanığın aleyhine uygulanmasını yasaklamakla sınırlı değildir. Aynı zamanda, daha genel olarak, sadece yasanın bir suçu tanımlayabileceği ve bir ceza öngörebileceği ilkesini (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) ve ceza hukukunun, örneğin kıyas yoluyla, bir sanığın aleyhine olacak şekilde kapsamlı bir şekilde yorumlanmaması gerektiği ilkesini de içerir. Bu ilkelerden, bir suçun kanunda açıkça tanımlanmış olması gerektiği sonucu çıkmaktadır. Bu gereklilik, bireyin ilgili hükmün lafzından ve gerekirse mahkemelerin yorumundan, hangi eylem ve ihmallerin kendisini cezai olarak sorumlu kılacağını bilebildiği durumlarda yerine getirilmiş olur. "Hukuk "tan bahsederken, 7. Madde, Sözleşme'nin bu terimi kullanırken başka yerlerde atıfta bulunduğu kavramla aynı kavramı ima etmektedir; bu kavram, yazılı hukukun yanı sıra yazılı olmayan hukuku da kapsamakta ve özellikle erişilebilirlik ve öngörülebilirlik gibi niteliksel gereklilikleri ima etmektedir (bkz. diğer makamlar arasında, *Streletz, Kessler ve Krenz/Almanya* [BD], no. 34044/96, 35532/97, 44801/98, § 50, AİHM 2001-II, ve *Del Río Prada*, yukarıda anılan, § 91).

239. Ceza hukuku da dahil olmak üzere herhangi bir hukuk sisteminde, bir yasal hüküm ne kadar açık bir şekilde kaleme alınmış olursa olsun, yargısal yorum kaçınılmaz bir unsurdur. Şüpheli noktaların açıklığa kavuşturulmasına ve değişen koşullara uyarlanmasına her zaman ihtiyaç olacaktır. Gerçekten de, Sözleşme Devletlerinde, ceza hukukunun yargısal kanun yapma yoluyla aşamalı olarak geliştirilmesi, hukuk geleneğinin köklü ve gerekli bir parçasıdır. Sözleşme'nin 7. maddesi, ortaya çıkan gelişmenin suçun özülüyle tutarlı olması ve makul bir şekilde öngörülebilir olması koşuluyla, cezai sorumluluk kurallarının davadan davaya yargısal yorum yoluyla kademeli olarak açıklığa kavuşturulmasını yasakladığı şeklinde okunamaz. Erişilebilir ve makul ölçüde öngörülebilir bir yargısal yorumun bulunmaması, 7. Madde haklarının ihlal edildiği sonucuna varılmasına yol açabilir. Aksi takdirde, bu hükmün amacı ve hedefi - yani hiç kimsenin keyfi kovuşturmaya, mahkûmiyete veya cezalandırmaya maruz bırakılmaması - ihlal edilmiş olacaktır (bkz. *Del Río Prada*, yukarıda anılan, § 93, diğer referanslarla birlikte).

240. Mahkeme, ilke olarak, görevinin kendisini ulusal yargı mercilerinin yerine ikame etmek olmadığını yineler. İç mevzuatın yorumlanmasına ilişkin sorunları çözmek öncelikle ulusal makamların, özellikle de mahkemelerin görevidir. Mahkeme'nin rolü, böyle bir yorumun etkilerinin Sözleşme ile uyumlu olup olmadığını tespit etmekle sınırlıdır (bkz. diğerleri arasında, *Korbely/Macaristan* [BD], no. 9174/02, §§ 72-73, AIHM 2008; ve *Kononov*

v. Letonya [GC], no. 36376/04, § 197, ECHR 2010).

241. Bununla birlikte, Mahkeme, Sözleşme hakkının kendisinin, mevcut davada 7. maddenin, mahkûmiyet ve ceza için yasal bir dayanak olmasını gerektirdiği durumlarda, inceleme yetkisinin daha fazla olması gerektiğini vurgulamıştır (bkz. diğerleri arasında, *zamanaşımı sürelerinin, esasen bir işkence eylemi teşkil eden bir suçla ilgili kovuşturma, mahkûmiyet ve cezaya uygulanabilirliğine ilişkin istişari görüş* [GC], talep no. P16-2021-001, Ermenistan Temyiz Mahkemesi, § 71, 26 Nisan 2022). 7 § 1 maddesi, Mahkeme'nin başvuranın mahkûmiyeti için eşzamanlı bir yasal dayanak olup olmadığını incelemesini ve özellikle de ilgili yerel mahkemeler tarafından varılan sonucun bu hükmün amacı ve hedefiyle uyumlu olduğu konusunda kendisini tatmin etmesini gerektirmektedir. Bu Mahkeme'ye daha az bir inceleme yetkisi vermek, 7. maddeyi amaçtan yoksun hale getirecektir (bkz. yukarıda anılan *Kononov*, § 198, ve *Rohlana / Çek Cumhuriyeti* [BD], no. 59552/08, § 52, ECHR 2015).

242. Son olarak, Mahkeme, erişilebilirlik ve öngörülebilirlik gerekliliğinin, ilke olarak, bir tedbirin ancak failin kişisel sorumluluk unsurunun tespit edildiği durumlarda 7. madde anlamında bir ceza olarak kabul edilebileceğini tespit etmiştir. Buna göre, 7. madde, cezalandırma amacıyla, suçu fiziksel olarak işleyen kişinin davranışında bir sorumluluk unsurunun tespit edilebileceği zihinsel bir bağlantının varlığını gerektirmektedir (bkz. *G.I.E.M. S.r.l. ve Diğerleri / İtalya* [BD], no. 1828/06 ve 2 diğerleri, §§ 242 ve 243, 28 Haziran 2018). Bu gereklilik, Sözleşme'ye uygun olmaları koşuluyla, sorumluluk karinelerinden kaynaklanan belirli objektif sorumluluk biçimlerinin varlığını engellememektedir. Daha spesifik olarak, bir karine, bir bireyin kendisine yöneltilen suçlamalardan kendisini aklamasını imkânsız hale getirme etkisine sahip olmamalıdır (ibid., § 243).

(b) Genel ilkelerin mevcut davaya uygulanması

243. Mahkeme en başta, Sözleşme'nin 7. maddesi uyarınca, başvuranın kendisine isnat edilen eylemleri gerçekten gerçekleştirip gerçekleştirmediğini - özellikle de reddettiği ByLock uygulamasını gerçekten kullanıp kullanmadığını - tespit etmenin veya bireysel cezai sorumluluğuna karar vermenin kendi görevi olmadığını, bunların öncelikle yerel mahkemelerin meselesi olduğunu belirtmektedir (bkz. yukarıda anılan *Streletz, Kessler ve Krenz*, § 51; *Navalnyye / Rusya* (no. Rusya, no. 101/15, § 58, 17 Ekim 2017; ve *Khodorkovskiy ve Lebedev / Rusya* (no. 2), no. 51111/07 ve 42757/07, § 572, 14 Ocak 2020). Mahkeme'nin görevi, daha ziyade, 7. madde açısından, başvuranın

mahkûmiyet kararı, bu hükümde yer alan yasallık ve öngörülebilirlik ilkelerine uygundur.

244. Mevcut davada başvuran, silahlı terör örgütüne üye olma suçundan mahkûm edilmiştir. Bu nedenle Mahkeme öncelikle, başvurana atfedilen eylemlerin gerçekleştiği tarihte, bu tür bir suçun iç hukukta açıkça düzenlenmiş olup olmadığını inceleyecektir.

245. Mahkeme, başvuranın mahkumiyetinin, Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesine dayandığını ve bu maddenin birinci fıkrasında belirtilen suçlardan birini, yani Devletin güvenliğine ve anayasal düzene karşı işlenen suçları işlemek amacıyla kurulan silahlı bir örgüte üye olduğu tespit edilenlerin beş yıldan on yıla kadar hapis cezasına çarptırılmasını öngördüğünü kaydeder (bkz. yukarıdaki 147. paragraf).

246. Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi, Terörizmin Önlenmesi Yasası'nda belirtilen terörizm veya terör örgütünün tanımını vermemektedir. Bu kanunun 1. Bölümünde, mevcut haliyle, terörizm, aynı hükümde sıralanan amaçlardan herhangi birini gerçekleştirmek üzere baskı, terör, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemlerinden biriyle, cebir ve şiddet kullanılarak işlenen her türlü suç eylemi olarak tanımlanmaktadır (bkz. yukarıdaki 149. paragraf). Aynı Kanun'un 3. Bölümü, *diğerlerinin yanı sıra*, Ceza Kanunu'nun 314. Maddesinde belirtilen suçların da terör suçu olduğunu öngörmektedir (ibid.). Terörizmin Önlenmesi Yasası'nın 7. Bölümü ise, 1. Bölümde belirtilen amaçlar doğrultusunda suç işlemek için cebir ve şiddet kullanarak ve baskı, terör, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemleriyle bir terör örgütüne üye olanların Ceza Kanunu'nun 314. Maddesi uyarınca cezalandırılacağını öngörmektedir (ibid.).

247. Silahlı terör örgütüne üye olma suçunu düzenleyen yasal çerçeve, hem silahlı terör örgütünün unsurlarına hem de böyle bir örgüte üye olma suçuna daha fazla açıklık getiren Yargıtay içtihadıyla tamamlanmaktadır (bkz. yukarıdaki 161. paragraf). Yargıtay, Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesinde belirtilen suçun amaçları doğrultusunda, "örgütün" soyut bir topluluk değil, hiyerarşik bir yapıya dayanan bir örgüt olduğunu belirtmiştir. Örgütün varlığını tespit ederken, Ceza Kanunu'nun 220. Maddesi uyarınca, amaçlanan suç işlemesini sağlamak için yeterli üyeye, araç ve gerece sahip olup olmadığı değerlendirilmelidir. Özellikle, örgütün amaçlarını gerçekleştirmek için yeterli miktarda silaha veya bu tür silahlara erişim araçlarına sahip olup olmadığı veya sahip olup olmadığı doğrulanmalıdır.

248. Yargıtay ayrıca, silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkumiyetin, ancak sanığın faaliyetlerinin sürekliliği, çeşitliliği ve yoğunluğuna dayalı olarak silahlı örgütle organik bağının tespit edilmesi ve sanığın silahlı terör örgütüne bilerek ve isteyerek yardım ettiğinin ortaya konması halinde söz konusu olabileceğini açıklığa kavuşturmuştur.

örgütün hiyerarşik yapısını ve hedeflerini benimsemiştir (bkz. yukarıdaki 184. paragraf). Ayrıca, suçun zihinsel unsurunu "doğrudan kasıt ve suç işleme amacı veya hedefi" olarak belirlemiştir. Bu nedenle, bir örgütte yer alan bir kişinin, örgütün suç işleyen veya suç işlemeyi amaçlayan bir örgüt olduğunu bilmesi (a.g.e.) ve bu amacın gerçekleştirilmesi için özel bir niyete sahip olması gerekir (bkz. yukarıdaki 83. paragraf). Silahlı terör örgütüne üye olma suçunun oluşması için örgütün faaliyetleriyle bağlantılı olarak ve örgütün amaçlarını gerçekleştirmek için fiili bir suçun işlenmesi gerekmez de, bireyin yine de örgütün fiili varlığına veya güçlenmesine maddi veya manevi somut bir katkıda bulunmuş olması gerekir (bkz. yukarıdaki 184. paragraf).

249. Yukarıda açıklanan yasal hükümleri ve bunların yerel mahkemeler tarafından yorumlanmasını göz önünde bulunduran Mahkeme, başvuranın mahkum edildiği suçun, Sözleşme'nin 7. maddesi kapsamındaki yasallık ilkesine uygun olarak, Türk hukuku kapsamında kodifiye edildiği ve tanımlandığı kanaatindedir. Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi, özellikle Terörle Mücadele Kanunu ve Yargıtay içtihadı ile birlikte okunduğunda, ilke olarak, bir bireyin, gerektiğinde uygun hukuki tavsiye ile, hangi eylem ve ihmallerin kendisini cezai olarak sorumlu kılacağını bilmesini sağlamak için yeterli hassasiyetle formüle edilmiştir.

250. Başvuran yine de, temel olarak iki nedenden ötürü, mahkûmiyetinin Sözleşme'nin 7. maddesiyle uyumlu olmadığını ileri sürmüştür. Başvuran, kendisine atfedilen eylemlerin gerçekleştiği tarihte FETÖ/PDY'nin "silahlı terör örgütü" olarak tanınmadığını iddia etmiştir. Ayrıca, ilgili kanunların kapsamlı bir şekilde yorumlanmasının ardından yasal eylemlere dayanılarak mahkûm edildiğini savunmuştur. İç hukukta tanımlandığı şekliyle silahlı terör örgütüne üye olma suçunun kurucu unsurlarının varlığı, özellikle de zihinsel unsur, davasında usulüne uygun olarak ortaya konmamıştır. Mahkeme bu iddiaları sırasıyla ele alacaktır.

(i) *FETÖ/PDY'nin başvurana atfedilen eylemler sırasında bir terör örgütü olarak kabul edilip edilmediği*

251. İç hukuktaki kararlara ve Hükümetin gözlemlerine göre, Türk hukuku kapsamında bir yapının "terör örgütü" olarak resmen tanımlanması mahkemelerin kararına bağlıdır (bkz. sırasıyla yukarıdaki 163. ve 227. paragraflar). Bu bağlamda, Erzincan Ağır Ceza Mahkemesi (ilk derece) 16 Haziran 2016 tarihinde - yani darbe girişiminden bir ay önce (bkz. yukarıdaki 52. paragrafta bu karara yapılan atıf) - bu örgütün terörist nitelikte olduğunu ilan ederken, bu yöndeki ilk nihai karar 7 Mart 2017 tarihinde Samsun Bölge Adliye Mahkemesi tarafından verilmiştir (bkz. yukarıdaki 60. paragraf). Yargıtay'ın bu yöndeki ilk kararları ise 24 Nisan ve 26 Eylül 2017 tarihlerinde verilmiştir (bkz. yukarıdaki 155 ve 156. paragraflar). Her ne kadar kesinlikle olgusal

Bununla bağlantılı olarak, Milli Güvenlik Kurulu'nun veya diğer kamu makamlarının bu kararlardan önce söz konusu örgütün terörist niteliğine ilişkin değerlendirmeleri, *stricto sensu*, yasal bir güce sahip değildi (bkz. yukarıda 108-113. paragraflarda belirtilen Milli Güvenlik Kurulu'nun basın açıklamaları, özellikle de FETÖ/PDY'den ilk kez açıkça bir terör örgütü olarak bahsettiği 26 Mayıs 2016 tarihli açıklama).

252. Başvuran, mahkûmiyetine dayanak teşkil eden eylemlerin yukarıdaki mahkeme kararlarından önce gerçekleştiğini savunmaktadır ve Hükümet de buna itiraz etmemektedir. Bu bağlamda, yerel mahkemeler tarafından dayanılan çeşitli ByLock raporları, başvuranın ByLock uygulamasına 3 ve 23 Ekim 2015 tarihleri arasında bağlandığını ve uygulamanın 2016 yılının başlarında kaldırıldığını göstermektedir. Ayrıca, başvuranın Bank Asya'daki şüpheli olduğu iddia edilen hesap hareketleri esas olarak 28 Şubat 2014 ve 31 Aralık 2014 tarihleri arasında gerçekleşmiştir. Başvuran, Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği ve Aktif Eğitim-Sen sendikası üyeliklerine ilişkin olarak, her ikisini de 23 Temmuz 2016 tarihli Kanun Hükmünde Kararname ile kapatılmadan önce Haziran 2016'da sonlandırdığını belirtmektedir. 667.

253. Bu nedenle Mahkeme, FETÖ/PDY'nin, başvuranın kendisine karşı düzenlenen çeşitli eylemleri gerçekleştirdiği sırada, iç hukukta öngörüldüğü şekilde, henüz silahlı bir terör örgütü olarak tanımlanmadığını kabul etmektedir. Ancak bu durumun, başvuranın mahkûmiyetini Sözleşme'nin 7. maddesiyle bağdaşmaz hale getirmek için yeterli olmadığını düşünmektedir. Bunun temel nedeni, yukarıda atıfta bulunulan yerel mahkemelerin ilgili kararlarından da görülebileceği üzere, bir terör örgütünün yasal olarak tanımlanmasına ilişkin Türk hukukundaki kuralın, örgütün kurucularının veya üyelerinin, "bilerek ve isteyerek" hareket ettikleri ölçüde, bu tanımlamadan önce gerçekleştirdikleri eylemler için cezai sorumluluğunu engelleme etkisine sahip olmamasıdır (bkz. yukarıdaki 84, 163, 165 ve 187. paragraflar). Hükümet tarafından da belirtildiği üzere, bu husus *Parmak ve Bakır* davalarında Mahkeme tarafından zaten kabul edilmiştir (yukarıda anılan, § 71). Ayrıca, Hükümet tarafından yukarıdaki 228. paragrafta ileri sürülen argümanlar da dikkate alındığında, Mahkeme, F. Gülen'in silahlı terör örgütü kurma suçlamasından daha önce beraat etmesinin, daha sonraki gelişmeler temelinde FETÖ/PDY'nin niteliğine ilişkin daha sonra farklı bir karar verilmesi olasılığını *kendiliğinden ortadan kaldırmadığını* kabul edebilir.

254. Dolayısıyla Mahkeme, mevcut davanın amaçları bakımından ilgili sorunun, başvurana atfedilen eylemlerin gerçekleştiği tarihte FETÖ/PDY'nin bir terör örgütü olarak yasaklanıp yasaklanmadığı olmadığını değerlendirmektedir. Başvuranın silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkûmiyetinin, özellikle Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesinde, Terörle Mücadele Kanunu'nda ve Yargıtay'ın ilgili içtihadında belirtildiği üzere suçun maddi ve manevi unsurlarının toplamı bakımından, iç hukukun gereklilikleri göz önüne alındığında yeterince öngörülebilir olup olmadığıdır.

(ii) Başvuranın silahlı bir terör örgütüne üyeliğinin iç hukukun gereklerine uygun olarak tespit edilip edilmediği

255. Mahkeme, ulusal mevzuatın yorumlanması veya olayların değerlendirilmesi ve hukuki sınıflandırılması konusunda, kendisini yerel mahkemelerin yerine koymanın görevi olmadığını yineler (bkz. yukarıda anılan *Kononov*, § 198, ve yukarıda anılan *Rohlana*, § 51). Bununla birlikte, Sözleşme'nin 7. maddesi uyarınca denetim işlevini yerine getirirken, yerel mahkemeler tarafından varılan sonuçlara yalnızca 7. maddenin amacı ve hedefi ile uyumlu oldukları ölçüde itibar edeceğini vurgulamaktadır. Yukarıdaki 241. paragrafta belirtildiği üzere, mevcut bağlamda 7. madde gibi Sözleşme hakkının kendisi, mahkûmiyet ve ceza için yeterince açık ve öngörülebilir bir yasal dayanak olmasını gerektirdiğinde, Mahkeme'nin denetim yetkisi zorunlu olarak daha fazladır.

256. Bu ilkenin doğal bir uzantısı olarak, bir suçun iç hukukta açıkça düzenlenmiş olması 7. maddenin amaçları bakımından yeterli değildir. Yerel mahkemelerin ilgili kanuna uymaması veya belirli bir davada bu kanunu makul olmayan bir şekilde yorumlaması ve uygulaması, kendi başına Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlaline yol açabilir (bkz. yukarıda anılan *Del Río Prada*, § 93; *Khodorkovskiy v e Lebedev / Rusya*, no. 11082/06 ve 13772/05, § 781, 25 Temmuz 2013; *Žaja / Hırvatistan*, no. 37462/09, §§ 91 ve 92, 4 Ekim 2016; ve *Pantolon/Hırvatistan*, no. 2953/14, § 48, 19 Kasım 2020, hepsi diğer referanslarla birlikte). Mahkeme, cezai suçların kanunla kesin bir şekilde tanımlanması gerekliliğinin, yerel mahkemelerin kanunu yorumlama ve bir davanın özel olaylarına uygulama konusunda kanunun etrafından dolanması durumunda engelleneceği kanaatindedir.

257. Başvuranın FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûmiyetine dönecek olursak, Mahkeme bunun ByLock mesajlaşma uygulamasını kullandığı iddiasından kaynaklandığını kaydetmektedir. Yerel mahkemeler ve Hükümet tarafından alınan pozisyon, ByLock kullanımının tespitinin mahkûmiyet için tek başına yeterli olduğu yönündedir (bkz. yukarıdaki 87, 88, 160, 165, 181, 188, 232 ve 233. paragraflar). Ayrıca, başvurana atfedilen diğer eylemlerin - yani Bank Asya'da bir hesap kullanması ve bir sendika ve derneğe üye olması - yalnızca bir doğrulama kaynağı olarak hizmet ettiğine itiraz edilmemiştir. Hükümet, bu bağlamda, kalan eylemlerin FETÖ/PDY üyeliğini kanıtlamak için tek başına yeterli olmayacağını, ancak diğer "önemli" kanıtları desteklemek için kullanılabileceğini açıkça teyit etmiştir (bkz. yukarıdaki 236. paragraf).

258. Yerel mahkemeler tarafından ve Hükümetin görüşlerinde, ByLock kullanımının silahlı terör örgütüne üye olma suçunun *fiili unsuru olarak* kabul edilmediği - yani ByLock kullanımının suç olarak kabul edilmediği ve yaptırma tabi tutulmadığı - ancak sadece suçluluğu tespit etmek için delil olarak kullanıldığı vurgulanmıştır (bkz. yukarıda 188. paragrafta atıfta bulunulan *Adnan Şen* davasındaki Anayasa Mahkemesi kararı; ayrıca bkz.

yukarıdaki 233. paragraf). Bununla birlikte, sadece ByLock uygulamasının kullanılmış olmasının, mesajlaşmaların içeriğine veya mesajlaşmaların yapıldığı kişilerin kimliğine bakılmaksızın, iç hukukta tanımlandığı şekliyle silahlı terör örgütüne üyelik suçunun tüm kurucu unsurlarının varlığının tek başına kesin kanıtı olarak hizmet edeceği de açıkça belirtilmiştir (bkz. yukarıdaki 160 ve 188. paragraflar).

259. Hükümet, örgütle bağlantısı olmayan bir kişinin ByLock uygulamasını indirmesinin ve kullanmasının mümkün olmadığını savunmuştur (bkz. yukarıdaki 232. paragraf; ayrıca bkz. yukarıdaki 117. paragrafta belirtilen KOM raporundaki gözlemler). Mahkeme, ByLock uygulaması ile FETÖ/PDY arasındaki bağlantıyı göstermek için yerel makamlar ve mahkemeler tarafından üretilen çok sayıda materyalin farkındadır. Bu bağlamda, özellikle uygulamanın bazı kullanıcılarının profiline ilişkin bulguları, şifresi çözülen iletişimlerin içeriğini, FETÖ/PDY ile ilgili diğer soruşturmalarda şüpheliler tarafından verilen ve uygulamanın örgüt içinde kullanıldığını doğrulayan ifadeleri ve uygulamanın lisans sahibinin, geriye dönük olarak, uygulamanın FETÖ/PDY'nin kullanımı için geliştirildiğini belirten ifadelerini not etmektedir (bkz. sırasıyla yukarıdaki 115, 117, 159, 176 ve 139. paragraflar). Buna göre, açık kaynaklardan indirilebilmesine ve iddia edilen benzersiz özelliklerinin aslında yaygın olarak bulunan bazı uygulamalar tarafından paylaşılmasına rağmen (bkz. yukarıdaki 225. paragrafta başvuranın bu yöndeki argümanları), ByLock'un sıradan bir ticari mesajlaşma uygulaması olmadığını ve kullanımının *ilk bakışta* Gülen hareketi ile bir tür bağlantıya işaret edebileceğini kabul etmektedir.

260. Bununla birlikte Mahkeme, söz konusu Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi uyarınca cezalandırılan fiilin, iddia edildiği gibi bir suç şebekesiyle bağlantı değil, yukarıda 245-248. paragraflarda ayrıntılı olarak belirtildiği ve Anayasa Mahkemesi'nin *Adnan Şen* davasındaki kararında teyit edildiği üzere (bkz. yukarıda 184-187. paragraflar) kanunda belirtilen kurucu - nesnel ve öznel - unsurlar temelinde belirlendiği ölçüde silahlı bir terör örgütüne üyelik olduğunu da not eder. Buna göre ve Ankara Bölge İstinaf Mahkemesi'nin de işaret ettiği üzere (bkz. yukarıdaki 83. paragraf), yalnızca bir terör örgütü içerisindeki konumları bu örgütün "üyesi" olarak değerlendirilmelerini gerektirecek bir düzeye ulaşmış olan kişiler 314 § 2 maddesi uyarınca mahkum edilebilirler. Bu nedenle, ilgili kurucu unsurların ve özellikle de sübjektif veya zihinsel unsurun, başvuran açısından, yürürlükteki kanunun gerekliliklerine uygun olarak usulüne uygun bir şekilde tesis edilip edilmediğini ve başvuranın davasında bu kurucu unsurların yerel mahkemeler tarafından değerlendirilmesinin, söz konusu ceza hükmünün genişletici değil, öngörülebilir bir yorumunu ve uygulamasını temsil edip etmediğini doğrulamak Mahkeme'ye düşmektedir (benzer bir inceleme için bkz. yukarıda anılan *Korbely*, §§ 84 ve 85, ve yukarıda anılan *Navalnyye*, §§ 59-69).

261. Bu bağlamda Hükümet, FETÖ/PDY'nin suç faaliyetlerini ve nihai amacını ortaya koyan 2013 yılı sonundan itibaren yaşanan gelişmeleri özellikle dikkate alarak, başvuran da dâhil olmak üzere ByLock kullanıcılarının, ByLock'un 2014 yılı başlarında faaliyete geçtiği göz önüne alındığında, örgütün yasadışı amaçlarının farkında olacak konumda olduklarını açıklamıştır (bkz. yukarıdaki 88, 163, 172, 229 ve 231. paragraflar). Dahası, bu amaçlara ulaşılmasını istemişler ve bu amaçla örgüt içi iletişimin gizliliğini sağlamak için ByLock kullanırken örgütsel faaliyetlere katılmışlardır (bkz. yukarıdaki 232. paragraf). Yerel mahkemeler, örgüt tarafından üyelerinin özel kullanımı için geliştirildiğini tespit ettikleri bu uygulamayı indiren ve tüm teknik zorluklara rağmen kullanan bir kişinin, örgütün iradesine tam olarak boyun eğdiğini ve hiyerarşisine teslim olduğunu gösterdiğini düşünmüşlerdir. Hükümet, bu arka plan karşısında, başvuranın davasında suçun zihinsel unsurunun gerçekleştiğini ve gerekli kastın bulunmadığı iddiasıyla Ceza Kanunu'nun 30. maddesinde yer alan "*hata*" hükmüne başvuramayacağını ileri sürmüştür (a.g.e.; ayrıca bkz. yukarıdaki 163, 187 ve 188. paragraflarda yer alan Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi'nin bu konudaki tespitleri).

262. Mahkeme, yukarıda belirtilenlerden, yerel mahkemelerin başvuranın sendika ve dernek üyeliğine ve Bank Asya'daki hesabına atıfta bulunmasına rağmen (bkz. yukarıdaki 68. ve 70. paragraflar), ilgili suçun tüm kurucu unsurlarının, başvuranın ByLock kullandığı iddiasıyla ortaya çıktığının düşünüldüğünü, bunun da silahlı bir terör örgütüne üyeliğini ve özellikle de kişisel cezai sorumluluğunun tesis edilmesine izin veren gerekli zihinsel bağı kurmak için kendi başına yeterli olduğunu belirtmektedir. Kuşkusuz, belirli bir delile verilen önem veya ağırlığın değerlendirilmesi, ilke olarak, Sözleşme'nin 7. maddesi uyarınca Mahkeme'nin yetkisi dahilinde değildir. Ancak Mahkeme, ByLock kullanımına ilişkin bulgunun, delil değerinin ötesinde, suçun maddi ve manevi unsurlarının varlığına ilişkin bireyselleştirilmiş bir bulgunun yerini aldığını ve böylece Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesinin gerekliliklerini - Yargıtay tarafından yorumlandığı şekliyle - kanunilik ilkesine aykırı olarak atladığını ve konuyu 7. maddenin alanına soktuğunu düşünmektedir.

263. Mahkeme bu bağlamda, ilgili yerel mahkeme kararlarında, ByLock'un gerçekte ne amaçla kullanıldığına bakılmaksızın, sadece kullanılmasının nasıl suç teşkil ettiği gibi, suçun özüne ilişkin bazı hususlar hakkında anlamlı bir açıklama bulunmadığına işaret etmektedir. Başvurucunun FETÖ/PDY'nin cebir ve şiddet kullanarak ulaşmayı amaçladığı terörist hedefleri olduğunu bildiği veya kendisini FETÖ/PDY'nin iradesine teslim ettiği, amaçlarını gerçekleştirmek için özel bir niyete sahip olduğu ve hiyerarşisinin bir parçası olarak faaliyetlerine katıldığı veya başka herhangi bir somut maddi veya zihinsel eylemde bulunduğu sonucuna doğrudan yol açmıştır.

Ulusal hukukun gerektirdiği şekilde, kuruluşun fiili varlığına veya güçlendirilmesine katkı.

264. Yerel mahkemeler tarafından benimsenen yorum, ByLock'un sadece kullanımından otomatik olarak kaynaklanıyormuş gibi davrandığı için, yol açtığını iddia ettiği sonuçları önceden varsayıyor gibi görünmektedir. Bunu yaparken, silahlı bir terör örgütüne üyeliğin tüm gerekliliklerinin (gerekli kasıt dahil) yerine getirildiğini tespit etmeden, bu uygulamanın kullanıcılarına cezai sorumluluk yüklemektedir. Mahkeme'ye göre bu durum, süreklilik, çeşitlilik ve yoğunluğa dayalı organik bir bağın (bkz. yukarıdaki 184. paragraf) ve çok özel bir zihinsel unsurun varlığının kanıtlanmasını gerektiren söz konusu suçun özünü bağdaşmamakla kalmayıp, aynı zamanda Sözleşme'nin 7. maddesi uyarınca bir bireyin, kişisel sorumluluk unsurunun tesis edilebileceği zihinsel bir bağ olmaksızın cezalandırılmama hakkıyla da bağdaşmamaktadır (bkz. yukarıda anılan *G.I.E.M. S.r.l. ve Diğerleri*, §§ 242 ve 244).

265. Bu, ByLock uygulamasının bazı ve hatta birçok kişi tarafından, ulusal makamlar tarafından bu terime atfedilen anlamda bir "örgütsel iletişim" aracı olarak kullanıldığına itiraz etmek değildir. Bununla birlikte, belirli bir sanığa ilişkin somut içerik veya diğer ilgili bilgilerin yokluğunda, bu tür kullanıcıların profilinden ve paylaşımlarından tüm kullanıcı tabanı için belirleyici sonuçlar çıkarmak sadece öngörülemez değil, aynı zamanda yasallık ilkesine ve bireysel cezai sorumluluğa da aykırıdır. Hükümet tarafından işaret edildiği üzere (bkz. yukarıdaki 232. paragraf), Mahkeme, yasadışı amaçlar için giderek daha fazla başvurulmuş güvenli iletişim içeriğine erişmenin içerdiği önemli zorlukları dikkate almaktadır. Ayrıca, gizlilik içinde faaliyet gösteren bir örgüt olarak FETÖ/PDY'nin kendine özgü doğasına ilişkin argümanları da not etmektedir (bkz. yukarıdaki 162. ve 230. paragraflar). Ancak, Devlet makamlarının, terörist olarak tanımlanan bir örgüt tarafından kullanıldığı iddia edilen bir iletişim aracına, bu aracın kullanılmasından sonra nüfuz etmede karşılaştıkları zorluklar, Sözleşme'nin 7. maddesinde belirtilen güvenceleri göz ardı ederek, daha önce bu aracı kullananlara neredeyse otomatik bir şekilde cezai sorumluluk yüklemek için yeterli bir neden değildir.

266. Mahkeme, ulusal yargı makamlarının da belirttiği üzere, örgütün Türk toplumunun tüm kesimlerinde kayda değer bir süre boyunca yaygın bir şekilde var olduğu göz önünde bulundurulduğunda (bkz. yukarıdaki 41, 52, 162, 163 ve 187. paragraflar; ayrıca bkz. yukarıdaki 198. paragrafta belirtilen İnsan Hakları Komiseri'nin memorandumu), ilgili suçun unsurlarının varlığını bireysel olarak tespit etme ihtiyacının mevcut bağlamda daha da zorlayıcı olduğu kanaatindedir. Yargıtay, örgütün tüm üyelerinin Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi uyarınca suçluluğun tespiti için gerekli olan bilgi ve doğrudan niyete sahip olduklarının düşünülmemeyeceğini kabul etmiştir. Bu bağlamda, örgütün yedi katmandan oluştuğunu ve ilk katmandaki üyelerin

ve örgütün sözde meşruiyet cephesi olarak kullanılan ikinci katmanların, örgütü "silahlı terör örgütü" haline getiren amaç ve yöntemlerden haberdar olmaları gerekmemektedir ve ilke olarak Ceza Kanununun 30. Maddesinde öngörülen hata hükmünden yararlanabilirler (bkz. yukarıdaki 162 ve 163. paragraflar). FETÖ/PDY ile ilgili diğer soruşturmalarda bazı şüpheliler tarafından verilen ifadeler, ByLock'un örgüt içinde, özellikle de üst düzeydekiler tarafından kullanıldığını (yukarıdaki 176. paragrafta belirtildiği gibi), ancak kullanımın zamanla "alt düzeydekilere" yayıldığını ve bir noktada "*cemaat*" genelinde kullanıldığını ortaya koymuştur (ibid.; ayrıca bkz. "*cemaat*" in anlamı ile ilgili olarak yukarıdaki 18. paragraf). Bu koşullar altında ve yerel mahkemeler tarafından yeterli açıklama yapılmadığı takdirde, başvuran gibi ByLock kullanıcısı olduğu iddia edilen tüm kişilerin, yerel mahkemeler tarafından daha önce yorumlandığı ve uygulandığı şekliyle iç hukuk anlamında geçerli bir şekilde "silahlı terör örgütü üyesi" olarak değerlendirilebilecek kişiler olduğunun nasıl bu kadar kesin ve otomatik bir şekilde tespit edilebileceğini anlamak zordur (bkz.; Ayrıca bkz. yukarıda 203. paragrafta bahsedilen Avrupa Konseyi Terörizmin Önlenmesi Sözleşmesi Ek Protokolü'ne ilişkin Açıklayıcı Rapor - mevcut davada dikkate alınan ilgili tüm iç hukuk kararlarının verildiği tarihte Türkiye açısından yürürlükte değildi - burada Ek Protokol'ün 2. maddesinde öngörülen "terörizm amacıyla bir dernek veya gruba katılma" suçuna benzer suçla ilgili olarak "niyet" ve "terörist amaç" unsurlarının önemi vurgulanmaktadır).

267. Yukarıda belirtilenleri göz önünde bulunduran Mahkeme, başvuranın silahlı terör örgütüne üye olma suçundan mahkumiyetinin, iç hukukun gerekliliklerine ve 7. madde kapsamındaki korumanın özünde yer alan yasallık ve öngörülebilirlik ilkelerine aykırı olarak, söz konusu suçun tüm kurucu unsurlarının varlığı bireyselleştirilmiş bir şekilde usulüne uygun olarak tespit edilmeden sağlandığını tespit etmekten başka bir şey yapamaz. Bu bağlamda, ByLock kullanımının teknik olarak isnat edilen suçun *fiili unsurunun bir* parçası olmamasına rağmen, yerel mahkemelerin yorumunun uygulamada sadece ByLock kullanımını bilerek ve isteyerek silahlı bir terör örgütüne üye olmakla eşdeğer tutma etkisi yarattığına dikkat çeker.

268. Mahkeme, 7. madde kapsamındaki bu tespitini, ByLock delilinin, başvuranın suçluluğunun gerekli ispat standardına uygun olarak tespit edilmesiyle ilgisi olmadığını vurgulamaktadır. Buradaki mesele, daha ziyade, ByLock kullanımına ilişkin olgusal bulgunun tek başına silahlı terör örgütüne üyelik suçunun kurucu unsurlarını oluşturduğunun kabul edilmesidir. Ayrıca, yerel mahkeme kararlarından ve Hükümet'in görüşlerinden, başvurana atfedilen diğer eylemlerin sonuç üzerinde çok sınırlı bir etkisi olduğu açıktır (bkz. yukarıdaki 257. paragraf). Bu öngörülemeyen ve geniş kapsamlı davanın etkisi

Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi ve Terörle Mücadele Kanunu hükümlerinin nasıl uygulanması gerektiğine ilişkin yorum, yalnızca ByLock kullanımına dayalı neredeyse otomatik bir suç karinesi yaratarak, başvuranın kendisini suçlamalardan aklamasını neredeyse imkansız hale getirmiştir (bkz. *G.I.E.M. S.r.l. ve Diğerleri*, yukarıda anılan, § 243, *diğer referanslarla birlikte*). Hiç kimsenin keyfi kovuşturmaya, mahkûmiyete veya cezalandırmaya maruz kalmamasını sağlamayı amaçlayan 7. Maddenin amaç ve hedefinden, suçun olgusal temeli ne olursa olsun, hukuki kesinliğe ilişkin maddi güvencelerin karşılanması gerektiği sonucu çıkmaktadır.

(c) Sonuç

269. Mahkeme, terörle mücadele ile ilgili zorlukların ve terör suçlarının işlenmesinde kullanılan değişen yöntem ve taktikler ışığında Devletlerin karşılaştığı zorlukların son derece farkındadır (bkz. *Parmak ve Bakır*, yukarıda anılan, § 77). Ayrıca, Mahkeme, yerel makamlara ve mahkemelere göre amaçlarını geleneksel terör yöntemlerinden ziyade gizli bir şekilde gerçekleştiren bu örgütün atipik yapısını göz önünde bulundurarak, Türk makamlarının ve mahkemelerinin FETÖ/PDY'ye karşı yürüttükleri çabalar bağlamında karşılaştıkları benzersiz zorlukları zaten kabul etmiştir. Mahkeme bu bağlamda, Türkiye'deki askeri darbe girişiminin Sözleşme anlamında "ulusun yaşamını tehdit eden kamusal bir acil durumun" varlığını ortaya koyduğuna dair birçok davada yaptığı ve mevcut davada da onayladığı (bkz. yukarıdaki 213. paragraf) tespitini yinelemektedir (bkz. örneğin, *Mehmet Hasan Altan*, yukarıda anılan, § 93, ve *Baş/Türkiye*, no. 66448/17, § 115, 3 Mart 2020). Bu nedenle, yetkililerin ve mahkemelerin darbe girişimi sonrasında mücadele etmek zorunda kaldıkları durumun aciliyeti ve ciddiyeti kabul edilmektedir.

270. Bununla birlikte, bu hususların hiçbirinin, hukukun üstünlüğü ilkesinin özünde yer alan ve sınırlandırılmaz bir hak olan Sözleşme'nin 7. maddesinde yer alan temel güvencelerin, ulusun yaşamını tehdit eden koşullarda işlendiği iddia edilse bile, terör suçlarının kovuşturulması ve cezalandırılması söz konusu olduğunda daha az katı bir şekilde uygulanabileceği anlamına gelmediği de vurgulanmalıdır. Sözleşme, en zor koşullar da dahil olmak üzere, 7. Madde güvencelerine riayet edilmesini gerektirmektedir.

271. Mahkeme, *nullum crimen, nulla poena sine lege* ilkesi çerçevesinde, terörizm ve geleneksel olmayan terör örgütlerinin gelişen tehditleriyle etkili bir şekilde mücadele edebilmek için terörizm yasalarını uyarlamasının Devletlerin görevi olduğunu düşünmektedir. Türk hukuku kapsamında silahlı terör örgütüne üye olma suçu, o dönemde ve halen özel kastla işlenen bir suçtur. Bu nedenle, bazı spesifik *sübjektif* unsurların varlığı olmazsa olmaz bir *koşuldur*. Buna rağmen, Ceza Kanunu ve Terörle Mücadele Kanunu'nun ilgili hükümlerinin geniş yorumlanması yoluyla yerel mahkemeler tarafından yapılan tespit

Kanun, ByLock kullanımının silahlı terör örgütü üyeliği anlamına geldiğini, başvuranın özel durumunda iç hukuktaki suçun yasal tanımı kapsamında gerekli olan bilgi ve kastın varlığını tespit etmeye çalışmadan, ByLock kullanımına etkili bir şekilde objektif sorumluluk yüklemiştir. Mahkeme, yerel mahkemeler tarafından kanunun bu şekilde geniş ve öngörülemez bir şekilde yorumlanmasının, suçun kurucu unsurlarını - özellikle de zihinsel unsurları - bir kenara bırakma ve bu suçu katı bir sorumluluk suçuna benzetme ve böylece iç hukukta açıkça belirtilen gerekliliklerden ayrılma etkisine sahip olduğu görüşündedir. Dolayısıyla, suçun kapsamı, 7. maddenin amaç ve hedefine aykırı olarak, öngörülemeyen bir şekilde başvuranın aleyhine genişletilmiştir.

272. Mahkeme, yukarıda belirtilenler ışığında, Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlal edildiği sonucuna varmıştır.

III. SÖZLEŞME'NİN 6 § 1 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

273. Başvuran, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi uyarınca, ByLock uygulamasını kullanmasına ilişkin olarak, mahkûmiyetinin kesinleşmesinde belirleyici delil olan verilerin hukuka aykırı olarak elde edildiğinden ve bu nedenle kabul edilemez olması gerektiğinden şikâyetçi olmuştur. Ayrıca, ilgili verilerin, silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama ilkelerinin yanı sıra CMK'nın (Ceza Muhakemesi Kanunu) 134. Maddesi kapsamındaki açık gerekliliklere aykırı olarak incelemesi veya itiraz etmesi için kendisine sunulmadığından ve yerel mahkemelerin bu verileri doğrudan incelemeyen veya başka bir bağımsız değerlendirmeye tabi tutmadan yalnızca savcılığın ve diğer kamu makamlarının tek taraflı değerlendirmesine dayandığından şikâyetçi olmuştur. Ayrıca, mahkûmiyetine dayanak teşkil eden delillerin ve özellikle ByLock kullanımına ilişkin delillerin yerel mahkemeler tarafından keyfi olarak değerlendirildiğini ve Ankara Bölge Adliye Mahkemesi ve Yargıtay nezdinde delillere ilişkin yaptığı itiraz ve taleplerin bu mahkemeler tarafından gerekçeden yoksun kararlarla göz ardı edildiğini iddia etmiştir.

274. Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

"Herkes, ... kendisine yöneltilen herhangi bir suç isnadının karara bağlanmasında, ... yasayla kurulmuş bir mahkeme tarafından ... adil bir ... duruşma yapılmasını isteme hakkına sahiptir....."

A. Kabul Edilebilirlik

1. Tarafların sunumları

275. Hükümet, başvuranın Mahkeme veya yetkili yerel mahkemeler önünde, (i) MİT tarafından elde edilen ByLock verilerinin adli makamlara sunulmasından önceki dönemde bütünlüğünü ve gerçekliğini koruyacak güvencelerin eksikliğinden; (ii) ByLock verilerinin sunulması talebinin reddedilmesinden

ve (iii) kendisine yöneltilen iddiaları çürütme imkânının bulunmaması. Hükümet, buna göre, Mahkeme'nin bu konuları incelemekten kaçınmasını veya iç hukuk yollarının tüketilmemesi nedeniyle kabul edilemez ilan etmesini talep etmiştir.

276. Başvuran, başlangıçta, Mahkeme önündeki davanın bir birey tarafından şikâyet edilen olaylarla sınırlı olduğunu, ancak Mahkeme'nin kendisini başvuru formunda kullanılan kelime ve ifadelerle sınırlamasının savunulamaz olduğunu belirtmiştir. Başvurana göre, Mahkeme'ye sunulan her türlü şikâyet, en azından özü itibarıyla, incelenmelidir. Başvuran ayrıca, her halükarda ve Hükümet'in iddialarının aksine, başvuru formunda, yerel mahkemelerin ByLock verilerinin gerçekliğini ve bütünlüğünü sorgulamadıklarından ve verileri bağımsız bir incelemeye tabi tutmadan, bağımsız ve tarafsız olmayan kamu kurumları tarafından üretilen belgelere güvenmekle yetindiklerinden açıkça şikâyetçi olduğunu ileri sürmüştür. Ayrıca, başvuru formunda, ByLock verilerinin incelemesine sunulmadığını ve bu nedenle, silahların eşitliği ilkesine aykırı olarak, bu verilere ilişkin karşı argümanlarını sunma imkânına sahip olmadığı bir konuma getirildiğini açıkça belirtmiştir. Sonuç olarak, Hükümet'in, kendisine yöneltilen iddiaları çürütemediği için Mahkeme önünde şikâyette bulunmadığı yönündeki iddiası temelsizdir.

277. Başvuran, söz konusu şikâyetlerin Anayasa Mahkemesi de dâhil olmak üzere yerel mahkemeler önünde de dile getirildiğini ve Anayasa Mahkemesi'nin, mevcut başvuru yollarının tüketilmemesi gibi başka herhangi bir kabul edilemezlik gerekçesine özellikle atıfta bulunmaksızın, bu şikâyetleri açıkça dayanaktan yoksun bularak reddettiğini eklemiştir.

2. Mahkeme'nin değerlendirmesi

278. Mahkeme başlangıçta *Radomilja ve Diğerleri* davasındaki bulgulara atıfta bulunmaktadır

v. Hırvatistan ([GC], no. 37685/10 ve 22768/12, §§ 123-26, 20 Mart 2018) başvurusunu inceleme yetkisi ve bunun sınırlarına ilişkin olarak, Mahkeme önündeki bir davanın kapsamının başvuran tarafından sunulan olaylarla sınırlı olduğunu yineler.

279. Bu bağlamda, Hükümet'in de inkar etmediği üzere, başvuranın Mahkeme önünde ByLock verilerinin MİT tarafından CMK'da elektronik delillerin toplanması için öngörülen usuli güvenceler dışında hukuka aykırı olarak elde edildiğinden şikâyetçi olduğu kaydedilmiştir. İlgili verilerin, çekişmeli yargılama ve silahların eşitliği ilkelerine aykırı olarak kendisi veya avukatıyla paylaşılmadığını ve yerel mahkemelerin, verileri başka bir incelemeye tabi tutmaksızın, bağımsızlık ve tarafsızlık güvencelerinden yararlanmayan çeşitli kamu kurumları tarafından hazırlanan raporlara dayandığını belirtmiştir.

280. Bu şikâyetler, başvuran tarafından sunulan olayların arka planıyla birlikte değerlendirildiğinde, başvuranın

MİT tarafından temin edilen ByLock verilerinin bütünlüğünü, bu verilerin bağımsız incelemeye sunulmamasını veya bu verilerin ifşa edilmemesi nedeniyle potansiyel olarak aklayıcı materyallere erişim eksikliğini sorgulamamaktadır. Bu bağlamda, başvuranlardan, ne yerel mahkemeler önünde ne de Mahkeme önünde, şikâyetlerini, Mahkeme'nin ilgili Sözleşme meselelerine yaklaşımını yansıtan belirli bir terminoloji veya belirli bir hukuki muhakeme çizgisi kullanarak sunmalarının beklenmediği ve bir şikâyetin özü itibarıyla dile getirilmesinin yeterli olduğu vurgulanmaktadır (bkz. *Radomilja ve Diğerleri*, yukarıda anılan, §§ 116 ve 117). Buna göre, Mahkeme, bu hususları değerlendirmesinin davanın kapsamı dışında karar vermekle eşdeğer olacağını düşünmemektedir. Bu durum özellikle, Hükümet'in iddialarının aksine, söz konusu meselelerin başvuran tarafından Anayasa Mahkemesi de dahil olmak üzere ulusal makamlar önünde dile getirildiği (bkz. yukarıdaki 73, 75, 92, 93, 97 ve 100. paragraflar) ve ayrıca Mahkeme'ye sunduğu görüşlerinde ayrıntılı olarak ele alındığı dikkate alındığında geçerlidir. Bu bağlamda, başvuranların Sözleşme yargılamaları sırasında ilk beyanlarını açıklığa kavuşturmalarının veya detaylandırmalarının engellenmediği hatırlatılır (bkz. *Radomilja ve Diğerleri*, yukarıda anılan, § 122).

281. Buna göre, Mahkeme, Hükümet'in yukarıda 275. paragrafta belirtilen ön itirazlarını reddetmektedir. Mahkeme ayrıca, başvuranın bu başlık altındaki şikâyetlerinin, Sözleşme'nin 35 § 3 maddesi anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve başka herhangi bir gerekçeyle kabul edilemez olmadığı kanaatinde. Bu nedenle, kabul edilebilir ilan edilmelidirler.

B. Değerler

1. Tarafların sunumları

(a) Başvuru Sahibinin Sunumları

282. Başvuran, ByLock kullanımına ilişkin verilerin MİT tarafından hukuka aykırı olarak toplandığını ve bu nedenle, hukuka aykırı delillerin kullanılmasının iç hukukta yasaklanmış olması nedeniyle, kendisini mahkûm etmek için delil olarak kullanılamayacağını savunmuştur. İstihbarat Hizmetleri Kanunu'nun ek 1. maddesine göre (bkz. yukarıdaki 145. paragraf), istihbarat faaliyetlerinin bir parçası olarak toplanan bilgilerin, kendi davasında söz konusu olmayan belirli suçlar hariç olmak üzere, adli makamlar tarafından ceza yargılamalarında delil olarak kullanılmak üzere talep edilemeyeceğini ileri sürmüştür. Ayrıca, aynı Kanun'un 6 (2) maddesine göre (bkz. yukarıdaki 144. paragraf), MİT'in telekomünikasyon ağları üzerinden yapılan iletişimleri dinleyebilmesi için önceden bir mahkeme kararı alınması gerekmektedir ve bu karar MİT ByLock verilerini elde etmeden önce alınmamıştı. Yerel mahkemeler, MİT'in hukuka uygun hareket ettiğine karar verirken, hatalı bir şekilde, MİT'in 6. bölümün ilk paragrafında çok geniş terimlerle ifade edilen yetkilerine dayanmış ve şunları göz ardı etmişlerdir

ikinci paragraf kapsamındaki gereklilikleri yerine getirmemiş ve ek bölüm 1 kapsamındaki kurala neden uyulmadığını yeterince açıklayamamıştır.

283. Başvuran ayrıca, ByLock verilerinin ceza yargılamasında yasal delil olarak kullanılmasını kabul ederken, yerel mahkemelerin - Yargıtay'ın dönüm noktası niteliğindeki kararları başta olmak üzere - bu verilerin adli amaçlarla incelenmesine ve kullanılmasına Ankara Dördüncü Sulh Ceza Mahkemesi tarafından 9 Aralık 2016 tarihinde CMK'nın 134. maddesine dayanılarak verilen kararlar izin verildiği gerçeğine dayandıklarını kaydetmiştir. Başvuran, bu bulgunun bir dizi nedenden dolayı sorunlu olduğunu düşünmektedir. Özellikle, yerel mahkemelerin gerekçelerinin aksine, ByLock delillerinin adli amaçlarla analiz edilmesi ve kullanılmasının Ankara Dördüncü Sulh Ceza Mahkemesi'nin 9 Aralık 2016 tarihli kararından önce gerçekleştiğini, 9 Eylül 2016 tarihinde ByLock kullanması nedeniyle FETÖ/PDY üyeliğinden tutuklu yargılandığını iddia etmiştir. Türkiye genelinde ByLock kullanımıyla ilgili olarak başlatılan diğer yargılamalardan da benzer örnekler veren başvuru, ByLock kullanıcılarının herhangi bir yargı kararından çok önce MİT tarafından toplanan ham veriler temelinde tespit edildiğini iddia etmiştir. Başvurucuya göre bu, dijital verilerin incelenmesinin ve bunu takip eden diğer önlemlerin herhangi bir yargı kararı olmaksızın istihbarat faaliyetleri kapsamında gerçekleştirildiği anlamına gelmektedir. Bu durum, tam da istismara karşı koruma sağlamak ve ele geçirilen verilerin bütünlüğünü ve güvenilirliğini temin etmek amacıyla iç hukukta öngörülen usuli güvencelerin açıkça göz ardı edilmesi anlamına geliyordu. Buna rağmen, yerel mahkemeler ana delillerin kabul edilebilirliğini ve hukuka uygunluğunu yeterli incelemeye tabi tutmamıştır.

284. Başvuranın görüşüne göre, ByLock verilerinin toplanması ve işlenmesine ilişkin adli denetimin yokluğu, bu verileri değiştirilmeye karşı savunmasız bırakmış ve bunların gerçekliğini ve bütünlüğünü doğrulamayı imkansız hale getirmiştir. Bu eksiklik, MİT'in verilerin doğrulanabilir bir şekilde bütünlüğünü sağlamak için attığı adımları açıklamamış olmasıyla daha da artmıştır. Bu koşullar altında, ByLock verileri ne güvenilir ne de kesin olarak kabul edilebilir. Başvuran, bu bağlamda, MİT tarafından hazırlanan farklı kullanıcı listeleri arasında ve ayrıca indirme sayısı ile kullanıcı olarak tanımlanan kişilerin sayısı arasında iddia edilen tutarsızlıklara işaret etmiştir.

285. Başvuran, Ankara Bölge Adliye Mahkemesi'nin ByLock verilerinin doğruluğunu teyit etmek için dayandığı CGNAT verileri ve HTS kayıtlarının da benzer şekilde hukuka aykırı ve güvenilmez olduğunu eklemiştir. İlgili yasal çerçeve kapsamında internet trafik verilerinin en fazla bir yıl süreyle saklanabilmesine karşın, BTK tarafından istinaf mahkemesine sunulan CGNAT verileri ve HTS kayıtlarının bir yıldan daha eski bilgileri içerdiğini ileri sürmüştür. Güvenilirlik konusuna gelince, başvuran ilk olarak IP tabanlı atıf zorlukları iddiasına atıfta bulunmuş ve aynı IP adresinin aşağıdakiler tarafından kullanılabileceğini iddia etmiştir

Ayrıca, bir bilirkişi raporuna dayanarak (bkz. yukarıdaki 131. paragraf), CGNAT verilerinin genel olarak bir bağlantının belirli bir kişi tarafından belirli bir hedef IP adresi ile kurulduğuna dair güvenilir göstergeler olmadığını ileri sürmüştür. Aynı uzman ayrıca, dava dosyasındaki CGNAT verilerinin ve HTS kayıtlarının, ByLock sunucusuna kasıtlı olarak bağlandığını kesin olarak göstermediğini belirtmiştir. Başvuran ayrıca, BTK'nın ağ sağlayıcılarından aldığı orijinal trafik kayıtlarına veri ekleyerek ve bu kayıtlardan veri çıkararak log kayıtlarını uydurduğunu iddia etmiştir. Kanıt olarak, bir servis sağlayıcı tarafından düzenlenen orijinal belgedeki eksik hedef IP numaralarının BTK tarafından bu belgeyi duruşma mahkemesine iletirken doldurulduğu başka bir ceza soruşturmasına ilişkin bazı belgeler sunmuştur.

286. Aleyhindeki delillere gerektiği gibi itiraz edemediği yönündeki iddialarına ilişkin olarak, başvuran, mahkûmiyeti için belirleyici delil olmasına rağmen ve CMK'nın 134 § 4 maddesinden kaynaklanan gerekliliğin aksine, söz konusu uygulamayı kullandığı iddiasına ilişkin ByLock verilerinin bir kopyasının kendisine açıklanmadığını veya yerel mahkemeler tarafından bağımsız bilirkişi incelemesine sunulmadığını ileri sürmüştür. Bu nedenle, ne söz konusu verilerin güvenilirliğini doğrulayabilir ve MİT tarafından ileri sürülen iddiaları çürütebilir, ne de bu verileri potansiyel olarak aklayıcı bilgileri ortaya çıkarmak ve "münhasır kullanım" argümanının doğruluğuna itiraz etmek için kullanabilirdi. Bunun yerine kendisine sunulan ByLock raporları, rütbeleri veya görevleri belirtilmemiş yetkililer tarafından bir araya getirilmiş çok genel, dolaylı ve doğrulanabilir olmayan bilgiler içeriyordu. Dahası, bu raporlar son derece şifreliydi ve ilgili bilgilerin teknik açıdan nasıl bir araya getirildiğini açıklamıyordu, bu da uygulamada itiraz edilmelerini imkansız hale getiriyordu. Başvuran ayrıca, Ankara Bölge Adliye Mahkemesi tarafından hazırlatılan ek bilirkişi raporunun, herhangi bir katma değer olmaksızın, dava dosyasında zaten mevcut olan bulguları özetlemekten ibaret olduğunu ve ham verilerin bağımsız bir şekilde incelenmesi talebinin reddedildiğini ileri sürmüştür. Başvuran, bu koşullar altında, iddia makamına *karşı* önemli bir dezavantaja sahip olduğu için, Sözleşme'nin 6. maddesi ile güvence altına alınan çekişmeli yargılama ve silahların eşitliği hakkının ihlal edildiğini iddia etmiştir. Başvuran, davasının koşullarının, savcılığın elindeki verilerin tam olarak ifşa edilmemesinin 6 § 1 maddesi kapsamındaki adil yargılanma gerekliliklerini ihlal etmediğinin tespit edildiği *Rook / Almanya* (no. 1586/15, 25 Temmuz 2019) gibi, benzer şekilde büyük miktarda elektronik veri içeren diğer davalardan ayırt edilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Bu davadan farklı olarak, kendisine karşı kullanılan delillerin bağımsız denetime tabi bir adli prosedür çerçevesinde toplanmadığını ve bu nedenle doğası gereği güvenilmez olduğunu iddia etmiştir.

287. Başvuran ayrıca, hem Ankara Bölge Adliye Mahkemesi'nin hem de Yargıtay'ın, karar için belirleyici olan konulara ilişkin itirazlarını ele almadan temyiz başvurularını reddetmesinden şikayetçi olmuştur.

ByLock delillerinin yasallığı ve kabul edilebilirliği ile ByLock uygulamasının örgütsel niteliği de dâhil olmak üzere, yargılamaların sonucu. Başvuran, ByLock'un münhasıran Gülen hareketi tarafından kullanıldığına ilişkin bulgunun, mahkûmiyetinde bu karinenin merkezi bir rol oynamasına rağmen, tatmin edici bir gerekçeye dayanmadığını ve yerel mahkemelerin, kendisine isnat edilen ağır suçla zihinsel ve maddi bağlantısını gerektiği gibi tespit edemediğini vurgulamıştır. Başvuran, gerekli bağlantıyı ortaya koyan herhangi bir somut delil olmamasına rağmen, ByLock kullandıkları iddiası Yargıtay'ın dönüm noktası niteliğindeki kararlarında bu suçun kesin delili olarak kabul edildiği için, kendisiyle birlikte binlerce kişinin silahlı terör örgütüne üyelikten mahkûm edildiğini ileri sürmüştür. Başvurana göre, yerel mahkemelerin yalnızca kabul edilemez değil, aynı zamanda tamamen ilgisiz kanıtlara ve varsayımsal bulgulara dayanan bu tür sınırsız keyfiliği, temel hak ve özgürlüklerin açık bir ihlali anlamına gelmektedir.

288. Başvuran, bu bağlamda, muhatap olduğu banka ile üyesi olduğu sendika ve derneğin, söz konusu dönemde Devletin izni ve kontrolü altında faaliyet gösterdiğini ve bu durumun yerel mahkemeler tarafından da göz ardı edildiğini vurgulamıştır.

(b) Hükümet tarafından sunulan görüşler

289. Hükümet, başlangıçta, Sözleşme sisteminin temelini oluşturan ikincillik ilkesine göre, mevcut delilleri değerlendirmenin öncelikle yerel mahkemelerin görevi olduğunu ve Mahkeme'nin, yerel mahkemeler tarafından varılan sonuçları sorgulayarak veya kendi görüşlerini onların bulgularının yerine koyarak "dördüncü derece" mahkemesi olarak hareket etmesinin söz konusu olmadığını hatırlatmıştır. Başvuranın 6. madde kapsamındaki şikayetlerinin esas olarak ByLock kullandığını gösteren delillerin kabul edilebilirliği ve bu uygulamanın kullanımının delil değerinin değerlendirilmesiyle ilgili olduğunu kaydeden Hükümet, bu konuların yerel mahkemeler tarafından kapsamlı bir şekilde usulüne uygun olarak incelendiğini savunmuştur. Ayrıca, başvuran aleyhindeki yargılamanın genel olarak adil olduğunu ve silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama ilkelerine uygun olarak yürütüldüğünü ve başvuranın yasal ve objektif delillere dayanılarak mahkum edildiğini iddia etmişlerdir. Hükümet daha sonra bu başlık altında başvuran tarafından ileri sürülen spesifik iddialara değinmiştir.

290. Başvuranın iddialarının aksine, MİT'in İstihbarat Hizmetleri Kanunu'nun 4 (1) (a) ve (i) maddeleri ile 6 (1) (d) ve (g) maddeleri uyarınca ByLock verilerini toplamakla görevli ve yetkili olduğunu belirtmişlerdir (bkz. yukarıdaki 143. ve 144. paragraflar). MİT tarafından bu bağlamda yürütülen çalışma, ceza davalarında kullanılmak üzere delil toplamak için bir kolluk kuvveti veya adli soruşturma eylemi değil, demokratik toplumlarda önemli bir ihtiyaç olan ve adli soruşturma gerektirmeyen terör tehditlerini gerçekleşmeden önce tespit etmek için yürütülen istihbarat çalışmasıydı.

Gözetim. Asıl yargı sürecinin Aralık 2016'da MİT'in ilgili dijital verileri adli makamlara teslim etmesinin ardından başladığını, adli makamların bu verileri CMK'nın 134. Maddesi uyarınca işlediğini ve yargı denetimi sağladığını belirtmişlerdir.

291. Hükümet, başvuranın ilgili verilerin neden güvenilir olarak kabul edilemeyeceğine dair somut bir argüman ortaya koymadığını ve bu nedenle, soyut olarak güvenilirliklerini savunmak zorunda olmamaları gerektiğini savunmuştur. Bununla birlikte, Mahkeme'ye, ByLock verilerinin güvenilirliğini ve gerçekliğini sağlamak için alınan önlemler hakkında bilgi vermişlerdir.

292. Bu bağlamda Hükümet, MİT'in ByLock sunucusundan ham verileri, herhangi bir insan müdahalesi olmaksızın açık kaynaklı bir ilişkisel veritabanı yönetim sistemi olan MySQL yazılımı tarafından otomatik olarak oluşturulan bir dosya olarak elde ettiğini açıklamıştır. Veri bütünlüğünü sağlamak için dosyanın hash değeri adli makamlara teslim edilmeden önce hesaplanmıştır. Ham ByLock verilerini içeren sabit disk, adli makamlar tarafından teslim alındıktan sonra CMK'nın 134. maddesi uyarınca incelemeye tabi tutulmuştur. Buna göre, görevlendirilen iki uzman tarafından adli bilişim standartlarına uygun olarak, hâkim huzurunda ve kamera ile kayıt altına alınarak kopyalanmış ve bir kopyası KOM'a gönderilmiş, diğeri ise güvenli bir yerde muhafaza altına alınmıştır. Dolayısıyla ByLock verilerinin bütünlüğünü ve güvenilirliğini sağlamak için yeterli önlemler alınmıştır. Dahası, adli makamlar ellerindeki verileri test etme ve bunların gerçekliğini ve güvenilirliğini değerlendirme yetkisine sahipti.

293. Hükümet ayrıca, MİT ve daha sonra KOM tarafından gerçekleştirilen eylemin, MySQL tarafından otomatik olarak oluşturulan ham veri dosyası bir arayüz programı yardımıyla daha fazla işlenmeden okunabilir olmadığından, bunlardan anlamlı bilgiler çıkarabilmek için ham verileri anlaşılır hale getirmekle sınırlı olduğunu ve içeriklerinde herhangi bir değişiklik içermediğini açıklamıştır. MİT tarafından bu bağlamda yapılan analiz, istihbarat faaliyetlerinin alanı içinde kaldığı için herhangi bir adli izne veya denetime tabi değildi. Ancak, MİT ve KOM tarafından ayrı ayrı elde edilen nihai ürünün birbiriyle eşleşmesi, ham veriler üzerinde herhangi bir manipülasyon yapılmadığının kanıtıdır. Daha sonra yürütülen birçok soruşturmada sanıkların kullanıcı adı, şifre ve işleme bilgilerine ilişkin verdikleri ifadelerin MİT ve adli makamlarca alınan ByLock verileriyle örtüştüğü görülmüştür.

294. Bununla birlikte, Hükümet'e göre, ham ByLock verilerinin bütünlüğüne ilişkin en önemli gösterge, temyiz mahkemesi aşamasında başvuranın dava dosyasında yer alan CGNAT verilerinin - ByLock sunucusunun hedef IP adresine hangi tarihte, kaç kez ve hangi adresten bağlantı yapıldığı hakkında bilgi veren - ByLock verileriyle uyuşmasıydı. Hükümet, ByLock verilerinin

CGNAT verilerinin kendi *başına* güvenilirliğine ilişkin olarak, bu verilerin trafik akışının oluşturulmasının ardından ve hash değerinin hesaplanmasından sonra servis sağlayıcıların sistemleri tarafından üretilen veriler olduğu ve dolayısıyla bozulabilir olmadıkları belirtilmiştir. Dahası, temyiz mahkemesi CGNAT verilerini, *diğerlerinin yanı sıra*, arama geçmişini ve yapılan aramaların zaman ve sürelerini gösteren HTS kayıtlarıyla karşılaştırarak doğrulamış ve ayrıca mevcut tüm verileri incelemek üzere bağımsız bir dijital adli tıp uzmanı atamıştır. Hükümet, başvuranın CMK'nın 68. maddesi uyarınca bu uzmanın duruşmada dinlenmesini talep etme hakkına sahip olduğunu, ancak bu hakkını kullanmadığını belirtmiştir. Ayrıca, neden bu uzmana itiraz ettiğini ve bunun yerine delillerin üç uzmandan oluşan bir heyet tarafından yeniden incelenmesini talep ettiğini de açıklamamıştır.

295. Hükümet ayrıca, başvuranın aleyhindeki delillere gerektiği gibi itiraz edemediği iddiasına karşı çıkmıştır. Başvuranın ByLock kullandığının polis, BTK ve yukarıda bahsedilen bağımsız uzman tarafından hazırlanan çeşitli raporlar temelinde tespit edildiğini ve tüm bu raporların silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama ilkelerine uygun olarak kendisine sunulduğunu savunmuşlardır. Başvuranın soruşturma dosyasına erişiminin hiçbir şekilde kısıtlanmadığını vurgulamışlardır. Ayrıca, başvuranın ByLock'un FETÖ/PDY üyeleri tarafından "münhasıran kullanıldığına" ilişkin Yargıtay'ın dönüm noktası niteliğindeki kararlarındaki bulguya da itiraz edebileceğini, ancak bunu yapmadığını eklemiştir.

296. Başvuranın orijinal veya ham ByLock verilerinin bir kopyasını elde edemediği iddiasına ilişkin olarak, Hükümet, dijital materyallere el konulması için CMK'nın 134. maddesinde öngörülen prosedürün, el konulan materyallerin kopyalarının şüpheliyle paylaşılmasını gerektirmesine rağmen, bu gerekliliğin yalnızca şüphelinin verilerin ele geçirildiği bilgisayarın, bilgisayar programının veya logun sahibi olduğu durumlarda geçerli olduğunu savunmuştur. Ancak mevcut davada söz konusu olan veriler başvurana ait olmayıp ByLock sunucusundan elde edilmiştir. Hükümet, MİT tarafından elde edilen ByLock verilerinin yüz binden fazla kullanıcıya ilişkin milyonlarca veri ögesi içerdiğini vurgulamıştır. Dahası, bu veriler toplandıkları haliyle anlaşılabilir değildi. Bir kullanıcıya ait bilgilerin tek bir yerde bulunmayıp farklı tablolara dağılmış olması, tek tek kullanıcılara ait ham verilerin çıkarılmasını imkansız hale getirmiş ve bu nedenle yetkililer, verileri her bir kullanıcı için anlamlı hale getirmek üzere bir arayüz programı geliştirmek zorunda kalmıştır. Bu koşullar altında, ham verilerin tamamının başvurana ifşa edilmesi, tüm kullanıcılara ilişkin verilerin paylaşılmasını gerektirecek, dolayısıyla güvenlik riski yaratacak ve diğer kullanıcıların gizlilik haklarına müdahale teşkil etmesi bir yana, soruşturmalara potansiyel olarak hanel getirecektir. Ayrıca, ham verilerin anlamlı hale getirilmesi için özel bir yazılım kullanılması gerekmektedir. Hükümet, her halükarda, başvuranın, verilerin bir kopyasını nasıl elde edemediğini açıklayamadığını kaydetmiştir.

Ham verilerin bütünüyle kendisini dezavantajlı duruma düşürdüğünü ve bu verilerin kendi açısından verilecek kararı nasıl etkileyeceğini belirtmiştir.

297. Hükümet son olarak, yerel mahkemelerin ByLock'un teknik ve örgütsel yönlerine ilişkin kapsamlı değerlendirmeler içeren ByLock kanıtlarının delil değerine ilişkin yorum ve sonuçlarının herhangi bir açık hata veya keyfilik içermediğini ve kararlarını usulüne uygun olarak gerekçelendirdiklerini ileri sürmüştür. Bu bağlamda, mevcut davadaki yerel kararların, ByLock'un münhasıran FETÖ/PDY tarafından kullanıldığını tespit eden olgu tespitlerine ve Yargıtay'ın ilgili içtihadına dayandığını iddia etmişlerdir. Anayasa Mahkemesi'nin *Aydın Yavuz ve Diğerleri kararında* belirttiği üzere (yukarıda anılan *Baş*, § 93'te belirtildiği üzere), söz konusu dönemde yargı sisteminin içinde bulunduğu kısıtlamalar ve yürürlükteki derogasyon göz önünde bulundurulduğunda, yerel mahkemelerin, sanığın bu bulgulara itiraz etmesine açık olmak kaydıyla, konuyu yeni bir incelemeye tabi tutmadan bu şekilde daha önceki içtihatlarla dayanması 6. maddeyle tutarlıydı ve Sözleşme'nin 15. maddesi anlamında kesinlikle gerekliydi.

298. Buna göre, Ankara Bölge Adliye Mahkemesi ilk derece mahkemesinde başvurunun mahkumiyetine yol açan delilleri, yani ham verilere dayanarak hazırlanan ByLock kullanıcı raporlarını yetersiz bulduğunda, BTK'dan başvurunun CGNAT verileri ve HTS kayıtlarına ilişkin tamamlayıcı raporlar talep etmiş ve böylece başvurunun ByLock kullanımına ilişkin bulguyu Yargıtay içtihadıyla tutarlı bir şekilde doğrulamıştır. Temyiz mahkemesi ayrıca, başvuranın söz konusu delillerin hukuka aykırılığına ilişkin iddialarına cevap vermiş ve silahlı terör örgütü üyeliği suçunun unsurlarına ilişkin ayrıntılı bir değerlendirme yapmış ve ByLock kullanımının neden bu örgüte üyeliği kanıtlamak için yeterli görüldüğünü tartışmıştır. Dahası, bu bulgu diğer destekleyici delillerle de desteklenmiştir. Yargıtay da temyiz mahkemesinin usulüne uygun gerekçeli kararını onaylamıştır ki Mahkeme'nin içtihadı uyarınca temyiz mahkemelerinin bunu yapmasına izin verilmektedir (bkz. *García Ruiz/İspanya [BD]*, no. 30544/96, § 26, AİHM 1999-I).

299. Başvuranın söz konusu delillerin mahkumiyet için yetersiz olduğundan şikayet etmesi üzerine Hükümet, Mahkeme'nin başvuranın delillerin yeterliliğine ilişkin sorunları dile getirebileceği bir dördüncü derece mahkemesi olmadığını yinelemiştir. CMK'nın 217. maddesi uyarınca, isnat edilen bir suçun, ikinci dereceden deliller de dahil olmak üzere, hukuka uygun olarak elde edilen her türlü delille kanıtlanabileceğini ve ceza yargılaması bağlamında delilleri değerlendirmenin ve gerekli sonuçlara ulaşmanın öncelikle yerel mahkemelerin görevi olduğunu vurgulamışlardır.

2. *Mahkeme'nin değerlendirmesi*

(a) **Ön açıklamalar**

300. Mahkeme yukarıda, Sözleşme'nin 7. maddesi uyarınca, başvuranın silahlı terör örgütüne üyelikten mahkûmiyetinin ilgili iç hukukun geniş ve öngörülemez bir yorumuna dayandığını tespit etmiştir. Yerel mahkemelerin ByLock kullanıcılarına etkili bir şekilde objektif sorumluluk yüklediği bu yorumun, ilgili iç hukuk ve uygulamada belirtildiği gibi söz konusu suçun kurucu unsurlarını tespit etmek yerine varsayma etkisine sahip olduğunu tespit etmiştir. Bu nedenle, bu hükmün keyfi kovuşturma, mahkûmiyet ve cezalandırmaya karşı etkili güvenceler sağlama amaç ve hedefine aykırıdır.

301. Bununla birlikte, başvuranın ByLock kullandığı iddiasıyla mahkûm edilmesine ilişkin şikâyetleri, bu mahkûmiyetin Sözleşme'nin 7. maddesinde yer alan ilkelere uygunluğu sorunuyla sınırlı değildir. Yukarıda 273. paragrafta belirtildiği üzere, başvuran ayrıca 6 § 1 maddesi kapsamında ByLock verilerinin toplanması ve delil olarak kabul edilmesinde iddia edilen usulsüzlüklerden, bunlara itiraz etmede karşılaştığı zorluklardan ve mahkemelerin bu delillere *ilişkin* kararlarındaki gerekçelerin yetersizliğinden ve keyfi bir sonuç doğurduğundan şikâyetçi olmuştur. Başvuranın şikâyetleri, ByLock kullandığı iddiası temelinde silahlı terör örgütüne üye olma suçunun maddi ve manevi unsurlarının tespitine ilişkin ulusal yargılamalardaki eksikliklerle ilgili olduğu ölçüde, bu konu 7. madde kapsamında zaten ele alınmıştır ve 6 § 1 maddesi kapsamında ayrı bir sorun ortaya çıkmamaktadır. Bununla birlikte, başvuran, özellikle usuli nitelikte olan ve 7. madde kapsamında ele alınması gerekmeyen bazı farklı adil yargılama sorunlarını gündeme getirmiştir. Bu nedenle Mahkeme, 6 § 1 maddesi uyarınca, iddia edilen çeşitli eksiklikler nedeniyle başvuranın savunma haklarına zarar verilip verilmediğini belirlemeye davet edilmektedir.

(b) **Genel ilkeler**

302. Sözleşme tarafından korunan hak ve özgürlükleri ihlal etmedikleri sürece, ulusal mahkemeler tarafından işlendiği iddia edilen hukuk veya olgu hatalarıyla ilgilenmek Mahkeme'nin görevi değildir (bkz. diğerleri arasında, *García Ruiz*, yukarıda anılan, § 28, ve *Perez / Fransa* [BD], no. 47287/99, § 82, AİHM 2004-I), örneğin, istisnai olarak, Sözleşme'nin 6. maddesiyle bağdaşmayan "adaletsizlik" teşkil ettiklerinin söylenebileceği durumlarda. Bu hüküm adil yargılanma hakkını güvence altına almakla birlikte, delillerin kabul edilebilirliğine veya delillerin nasıl değerlendirilmesi gerektiğine ilişkin herhangi bir kural koymamaktadır; bunlar esasen ulusal hukuk ve ulusal mahkemeler tarafından düzenlenmesi gereken hususlardır (bkz. *Moreira Ferreira*

v. Portekiz (no. 2) [GC], no. 19867/12, § 83, 11 Temmuz 2017).

303. Bu nedenle, belirli delil türlerinin - örneğin, iç hukuk açısından hukuka aykırı olarak elde edilen delillerin - kabul edilebilir olup olmadığını veya başvuranın suçlu olup olmadığını belirlemek, ilke olarak Mahkeme'nin görevi değildir. Cevaplanması gereken soru, delillerin elde edilme şekli de dâhil olmak üzere yargılamanın bir bütün olarak adil olup olmadığıdır (bkz. *Bykov/Rusya* [BD], no. 4378/02,

§ 89, 10 Mart 2009, ve orada atıfta bulunulan davalar). *Diğer hususların yanı sıra*, başvurana delillere itiraz etme ve delillerin kullanılmasına karşı çıkma fırsatı verilip verilmediği incelenmelidir. Savunma hakları açısından, 6. madde kapsamındaki meseleler, sanığın lehine veya aleyhine sunulan delillerin adil bir yargılama sağlayacak şekilde sunulup sunulmadığı açısından ortaya çıkabilir (bkz. *Erkapić/Hrvatistan*, no. 51198/08, § 73, 25 Nisan 2013), çünkü adil bir yargılama çekişmeli yargılamayı ve silahların eşitliğini gerektirir; dolayısıyla, delillerin toplanması sürecindeki olası kusurlar 6 § 1 maddesi kapsamında incelenebilir (bkz. *Mirilashvili/Rusya*, no. 6293/04, § 157, 11 Aralık 2008). Ayrıca, elde edildiği koşulların güvenilirliği veya doğruluğu konusunda şüphe uyandırıp uyandırmadığı da dahil olmak üzere, delilin kalitesi de dikkate alınmalıdır (bkz,

§ 90). Elde edilen delilin başka materyallerle desteklenmediği durumlarda, mutlaka bir adalet sorunu ortaya çıkmamakla birlikte, delilin çok güçlü olduğu ve güvenilmez olma riskinin bulunmadığı durumlarda, destekleyici delile duyulan ihtiyacın da buna paralel olarak daha zayıf olduğu belirtilebilir (ibid.). Bu incelemeyi yaparken Mahkeme, dava dosyasındaki diğer delillerin durumunu da dikkate alır ve söz konusu delilin yargılamanın sonucu açısından belirleyici olup olmadığına önem verir (bkz. a.g.e. *ve Gäfgen/Almanya* [BD], no. 22978/05, § 164, AİHM 2010).

304. Ulusal mahkemeler tarafından belirli delillere veya değerlendirilmek üzere kendilerine sunulan bulgulara veya değerlendirmelere verilen ağırlık gibi konular Mahkeme'nin inceleme yetkisinde değildir. Mahkeme dördüncü derece mercii olarak hareket etmemelidir ve bu nedenle, bulguları keyfi veya açıkça mantıksız olarak değerlendirilmedikçe, ulusal mahkemelerin değerlendirmelerini 6 § 1 maddesi kapsamında sorgulamayacaktır (bkz. *Bochan / Ukrayna (no. 2)* [BD], no. 22251/08, § 61 ve 62, AİHM 2015; ayrıca bkz: *Dulaurans / Fransa*, no. 34553/97, §§ 33-34 ve 38, 21 Mart 2000; *Khamidov/Rusya*, no. 72118/01, §§ 170-75, 15 Kasım 2007; ve *Andelković/Sırbistan*, no. 1401/08, §§ 24-29, 9 Nisan 2013; ayrıca bu içtihadın daha yakın tarihli kararlarda uygulanması: *Moreira Ferreira*, yukarıda anılan, §§ 83-100; *Pavlović ve Diğerleri / Hırvatistan*, no. 13274/11, § 49, 2 Nisan 2015; *Tsanova-Gecheva / Bulgaristan*, no. 43800/12, § 91, 15 Eylül 2015; *Navalnyy ve Ofitserov/Rusya*, no. 46632/13 ve 28671/14, §§ 103-20, 23 Şubat 2016; *Navalnyy*, yukarıda anılan, §§ 81-84; ve *Balıktaş Bingöllü/Türkiye*, no. 76730/12, §§ 78-84, 22 Haziran 2021). Bu içtihadtan, yerel bir yargı kararının, yargılamaların adilliğine halel getirecek derecede keyfi olarak nitelendirilemeyeceği ortaya çıkmaktadır

hiçbir gerekçe gösterilmediği veya gösterilen gerekçelerin yerel mahkeme tarafından işlenen ve "adaletin inkârına" yol açan açık bir olgusal veya hukuki hataya dayanmadığı sürece (bkz. *Moreira Ferreira*, yukarıda anılan, § 85).

305. Mahkeme bu bağlamda, adaletin düzgün idaresiyle bağlantılı bir ilkeyi yansıtan yerleşik içtihadına göre, mahkemelerin ve hakemlerin kararlarının dayandıkları gerekçeleri yeterince belirtmeleri gerektiğini yineler. Bu gerekçe gösterme yükümlülüğünün ne ölçüde uygulanacağı, kararın niteliğine göre değişebilir ve davanın koşulları ışığında belirlenmelidir (bkz. *García Ruiz*, yukarıda anılan, § 26). Şikâyetçi tarafından ileri sürülen her argümana ayrıntılı bir cevap verilmesini gerektirmeyen bu yükümlülük, adli işlemlerin taraflarının, bu işlemlerin sonucu için belirleyici olan argümanlara belirli ve açık bir cevap almayı bekleyebileceklerini varsaymaktadır (bkz. diğer makamların yanı sıra, *Moreira Ferreira*, yukarıda anılan, § 84, ve orada anılan davalar). Karardan, davanın temel meselelerinin ele alındığı açıkça anlaşılmalıdır (bkz. *Taxquet/Belçika* [BD], no. 926/05, § 91, AİHM 2010). Sözleşme'nin teorik veya hayali hakları değil, pratik ve etkili hakları güvence altına almayı amaçladığı ilkesi göz önünde bulundurulduğunda, tarafların talep ve gözlemleri gerçekten "dinlenmedikçe", yani mahkeme tarafından gerektiği gibi incelenmedikçe, adil yargılanma hakkının etkili olduğu söylenemez (bkz. *Azerbaycan (no. 2)*, no. 919/15, § 206, 16 Kasım 2017; *Carmel Saliba/Malta*, no. 24221/13, § 65, 29 Kasım 2016, buradaki diğer referanslarla birlikte; *Ayetullah Ay/Türkiye*, no. 29084/07 ve 1191/08, § 127 ve 195, 27 Ekim 2020; ve *Pişkin*, yukarıda anılan, §§ 147, 149 ve 151).

306. Ayrıca, adil yargılanma hakkının temel bir yönünün, ceza yargılamalarının, bu yargılamaların usule ilişkin unsurları da dahil olmak üzere, çekişmeli olması ve iddia makamı ile savunma makamı arasında silahların eşitliği olması gerektiği yinelenmektedir. Çekişmeli yargılama hakkı, bir ceza davasında, hem iddia makamına hem de savunmaya, diğer tarafça sunulan görüşler ve ileri sürülen deliller hakkında bilgi sahibi olma ve yorum yapma fırsatı verilmesi gerektiği anlamına gelmektedir (bkz. örneğin, *Murtazaliyeva/Rusya* [BD], no. 36658/05, § 91, 18 Aralık 2018). Sanık, savunmasını uygun bir şekilde ve ilgili tüm savunma argümanlarını duruşma mahkemesine sunma ve böylece yargılamanın sonucunu etkileme imkânına ilişkin herhangi bir kısıtlama olmaksızın düzenleme fırsatına sahip olmalıdır (bkz. *Rook*, yukarıda anılan, § 56). Cezai bir suçla itham edilen herkesin yararlanması gereken olanaklar arasında, savunmasını hazırlamak amacıyla, yargılama süresince yürütülen soruşturmanın sonuçlarından haberdar olma fırsatı da yer almaktadır (ibid., § 57).

307. Çekişmeli yargılanma hakkı, bir ceza davasında, iddia makamlarının sanık lehine veya aleyhine ellerinde bulunan tüm maddi delilleri savunmaya açıklamasını da gerektirir (bkz. *Rowe ve Davis/Birleşik Krallık*

Krallık [GC], no. 28901/95, § 60, AİHM 2000-II). "Maddi delil" terimi, savcılık tarafından ilgili olduğu düşünülen delillerle sınırlandırılmayacağı anlamında dar bir şekilde yorumlanamaz. Daha ziyade, hiç dikkate alınmamış veya ilgili olarak değerlendirilmemiş olsa bile, yetkili makamların elinde bulunan ve potansiyel olarak ilgili olan tüm materyalleri kapsar (bkz. *Rook*, yukarıda anılan, § 58). Sanığın kendisini temize çıkarmasını veya cezasının indirilmesini sağlayabilecek türden ayrıntılar içeren maddi delillerin savunmaya açıklanmaması, savunmanın hazırlanması için gerekli kolaylıkların reddedilmesi anlamına gelecektir (bkz. *Natunen / Finlandiya*, no. 21022/04, § 43, 31 Mart 2009, ve *Matanović / Hırvatistan*, no. 2742/12, § 157, 4 Nisan 2017).

308. Ancak, ilgili delillerin açıklanması hakkı mutlak bir hak değildir. Herhangi bir ceza davasında, ulusal güvenlik veya polisin suç soruşturma yöntemlerini gizli tutma ihtiyacı gibi, sanığın haklarına karşı tartışılması gereken rakip menfaatler olabilir (bkz. ilgili ilkeler için, *Jasper/Birleşik Krallık* [BD], no. 27052/95, § 52, 16 Şubat 2000). Bazı durumlarda, başka bir bireyin temel haklarını korumak veya önemli bir kamu menfaatinin korunması için bazı delillerin savunmadan saklanması gerekli olabilir. Bununla birlikte, ilke olarak, sadece kesinlikle gerekli olan savunma haklarını kısıtlayıcı tedbirlere 6/1. madde uyarınca izin verilebilir. Ayrıca, sanığın adil bir şekilde yargılanmasını sağlamak için, savunma haklarına getirilen bir kısıtlamanın yol açtığı her türlü zorluk, adli makamlar tarafından izlenen usullerle yeterince dengelenmelidir (ibid., daha fazla referansla). Mahkeme, ilgili usul güvencelerini değerlendirirken, ifşa edilmemiş materyalin önemini ve yargılamada kullanımını göz önünde bulundurmalıdır (bkz. *Matanović*, yukarıda anılan, § 155). Bununla birlikte, sanıktan talebi için özel gerekçeler sunması beklenebilir ve yerel mahkemeler bu gerekçelerin geçerliliğini inceleme hakkına sahiptir (a.g.e., § 157, ve *Rook*, yukarıda anılan, § 59).

(c) Genel ilkelerin mevcut davaya uygulanması

(i) Başvuru sahibinin ByLock kullandığı iddiasına ilişkin kanıtlar

309. Başvuranın bu başlık altındaki şikâyetinin özü, MİT tarafından hukuka aykırı olarak temin edilmeleri nedeniyle delil olarak kabul edilemez olmalarına rağmen, ByLock kullandığı iddiasına ilişkin verilerin, bütünlükleri ve delil değerlerine ilişkin endişeleri gerektiği gibi ele alınmaksızın ve silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama ilkeleri göz ardı edilerek, yerel mahkemeler tarafından mahkûmiyetini sağlamak için belirleyici unsur olarak dayanılmasıdır.

310. Mahkeme, başlangıçta, bir delilin kabul edilebilirliğini belirleme veya ulusal mahkemeler tarafından değerlendirilmesini gözden geçirme konusundaki sınırlı rolünü göz önünde bulundurarak, kendi amaçları doğrultusunda

Madde 6 kapsamındaki mevcut inceleme, itiraz edilen delilin iç hukuk açısından gerçekten yasal olarak elde edilip edilmediğini ve kabul edilebilir olup olmadığını veya yerel mahkemelerin ilgili delili değerlendirirken herhangi bir maddi hata yapıp yapmadığını belirlemek içindir. AİHM'nin 6 § 1 maddesi kapsamındaki görevi, daha ziyade, delillerin elde edilme ve kullanılma şekli ve delillere ilişkin itirazların ele alınma şekli de dâhil olmak üzere, davanın kendine özgü niteliği ve koşullarını dikkate alarak, yargılamanın bir bütün olarak adillliğini değerlendirmektir (bkz. yukarıda anılan *Bykov*, §§ 88-90; *Huseyn ve Diğerleri/Azerbaycan*, no. 35485/05 ve 3 Diğerleri, §§ 199, 200 ve 211, 26 Temmuz 2011; *SA-Capital Oy/Finlandiya*, no. 5556/10, § 78,

14 Şubat 2019; *Kobiashvili/Gürcistan*, no. 36416/06, § 56, 14 Mart 2019; ve *Ayetullah Ay*, yukarıda anılan, §§ 124 ve 125). Mahkeme bu bağlamda, delillerin kabul edilebilirliği - yani hangi ispat unsurlarının ilgili mahkemenin değerlendirmesine sunulabileceği sorusu - ile aslında mahkemeye sunulmuş olan delillere ilişkin savunma hakları arasında bir ayırım olduğunu belirtmektedir (bkz. yukarıda anılan *SA-Capital Oy*, § 74 ve buradaki atıflar ve yukarıda anılan *Ayetullah Ay*,

§ 125). Yargılamanın genel olarak adil olup olmadığı değerlendirilirken, davanın ilgili tüm unsurları ışığında, savunma haklarına 6. maddeyle uyumlu bir şekilde saygı gösterilip gösterilmediği özellikle dikkate alınmalıdır (bkz. yukarıda anılan *Bykov*, § 90, ve yukarıda anılan *SA-Capital Oy*, § 78; ayrıca bkz. yukarıda 303. paragrafta hatırlatılan ilkeler).

311. Mevcut davanın olaylarına dönecek olursak, 7. madde kapsamında yürütülen inceleme bağlamında, başvuranın silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkumiyetinin, kesin olarak ByLock uygulamasını kullandığı tespitine dayandığı ve bu tespitin esas olarak MİT tarafından elde edilen verilere dayandığı, geri kalan kanıtların yalnızca bir doğrulama kaynağı olarak hizmet ettiği zaten tespit edilmiştir. Bu koşullar altında, söz konusu delillerin niteliği ve başvuranın 6 § 1 maddesinin güvencelerine uygun yargılamalarda bu delillere etkili bir şekilde itiraz edebilmesi daha da önem kazanmaktadır. Dolayısıyla bu hususlar sırayla incelenecektir. Ancak, bu incelemeye geçmeden önce, Mahkeme, söz konusu delilin özel niteliğinin, yani internet tabanlı bir iletişim uygulamasının sunucusunda depolanan şifrelenmiş elektronik verilerin, 6 § 1 maddesi kapsamındaki ilgili güvencelerin uygulanmasını herhangi bir şekilde uyarlamasını gerektirip gerektirmediğini açıklığa kavuşturmak istemektedir.

312. Mahkeme, hayatın her alanında dijitalleşmenin artmasıyla birlikte elektronik delillerin ceza yargılamalarında her yerde bulunur hale geldiğini kabul etmektedir. Mahkeme, daha yerinde olarak ve mevcut davadaki müteakip incelemesine hanel getirmeksizin, bir bireyin, bir suç örgütü için özel olarak tasarlanmış ve münhasıran bu örgütün iç haberleşmesinde kullanılan şifreli bir mesajlaşma sistemini kullandığını gösteren elektronik delillere başvurmanın, organize suçla mücadelede çok önemli olabileceğini belirtmektedir (bkz,

no. 19699/18, § 167, 20 Temmuz 2021). Ayrıca, elektronik delillerin, doğası ve toplanması, güvence altına alınması, işlenmesi ve analizi için gereken özel teknolojiler de dahil olmak üzere, geleneksel delil türlerinden birçok açıdan farklı olduğunu belirtmektedir. En önemlisi, doğası gereği tahribata, hasara, değiştirilmeye veya manipüle edilmeye daha yatkın olduğu için farklı güvenilirlik sorunları ortaya çıkarmaktadır. Mahkeme ayrıca, ceza yargılamalarında test edilmemiş elektronik delillerin kullanılmasının, bu tür delillerin toplanmasında uygulanan prosedür ve teknolojinin doğası gereği karmaşık olması ve bu nedenle ulusal hakimlerin bu delillerin gerçekliğini, doğruluğunu ve bütünlüğünü tespit etme kabiliyetini azaltması nedeniyle yargı için özel zorluklar içerebileceğini yinelemektedir (a.g.e.). Ayrıca, özellikle şifrelenmiş ve/veya hacim ya da kapsam bakımından çok büyük veriler söz konusu olduğunda, elektronik delillerin ele alınması, kolluk kuvvetleri ve adli makamları hem soruşturma hem de yargılama aşamalarında ciddi pratik ve usuli zorluklarla karşı karşıya bırakabilir.

313. Bununla birlikte, bu faktörler, soyut olarak, 6 § 1 maddesi kapsamındaki güvencelerin, daha katı veya daha yumuşak bir şekilde, farklı bir şekilde uygulanmasını gerektirmez. Mahkeme'nin temel kaygısı, bir kez daha, Sözleşme'nin 6. maddesinde yer alan usuli ve kurumsal güvenceler ve adil yargılamaya ilişkin temel ilkeler ışığında yargılamanın genel olarak adil olup olmadığını değerlendirmektir (bkz. *Al-Khawaja ve Tahery v. Birleşik Krallık [BD]*, no. 26766/05 ve 22228/06, § 118, AİHM 2011, ve *Ayetullah Ay*, yukarıda anılan, § 194).

(α) Kanıtların kalitesi

314. Başvurana göre, elektronik verilerin toplanmasına ilişkin olarak CMK'nın 134. ve 135. maddelerinde (bkz. yukarıdaki 142. paragraf) belirtilen ayrıntılı gereklilikler, kötüye kullanıma karşı koruma ve bu verilerin gerçekliğini ve bütünlüğünü sağlama amacını taşımaktadır. Bu temelde, Devlet istihbarat servisinin ilgili ByLock verilerini tam bir gizlilik içinde ve herhangi bir yargı denetimi veya CMK'da öngörülen diğer usul güvenceleri olmaksızın elde etmiş ve işlemiş olmasının, verilerin güvenilirliğini sorgulanır hale getirdiğini iddia etmiştir.

315. Mahkeme, istihbarat servisleri tarafından toplanan elektronik veya diğer verilerin, ki bu konudaki faaliyetleri delillerin toplanmasında uygulanan standart usul kurallarına tabi olabilir veya olmayabilir, ceza yargılamalarında doğrudan veya dolaylı delil olarak giderek daha fazla başvurulabileceğine dikkat çekmektedir. Venedik Komisyonu tarafından belirtildiği üzere, "ulusal güvenliğine yönelik tehditleri öngörmek, önlemek veya bunlara karşı kendini korumak için bir Devletin etkili istihbarat ve güvenlik hizmetlerine ihtiyacı vardır" ve istihbarat "Devletin terörle mücadelede sahip olduğu ana silahlardan birini" teşkil etmektedir (bkz. yukarıdaki 200. paragraf). Mahkeme ayrıca, günümüz terörizminin aldığı biçimlerin doğal bir sonucu olarak hükümetlerin aşağıdaki yöntemlere başvurduğunu belirtmektedir

Bu tür saldırıların önlenmesinde en son teknolojiler (bkz. *Szabó ve Vissy/Macaristan*, no. 37138/14, § 62, 12 Ocak 2016).

316. İstihbarat bilgilerinin ceza yargılamalarında delil olarak kabul edilip edilmeyeceği ve hangi koşullarda ve biçimde kabul edileceği konusunda görüş bildirmek Mahkeme'nin görevi değildir. Bu bağlamda Mahkeme, delillerin kabul edilebilirliği ve değerlendirilmesiyle ilgili olarak Mahkeme'nin yetkisinin sınırlarına ilişkin yukarıdaki gözlemlere atıfta bulunur; bu, esasen ulusal mahkemelerin ve diğer yetkili makamların takdirine kalan bir konudur (bkz. yukarıdaki 303, 304 ve 310. paragraflar). Bununla birlikte Mahkeme, bu tür bilgilerin toplanması veya işlenmesinin önceden bağımsız bir izne veya denetime ya da olay *sonrası* adli incelemeye tabi olmadığı veya başka usuli güvencelerin eşlik etmediği veya başka delillerle desteklenmediği durumlarda, güvenilirliğinin sorgulanmasının daha muhtemel olabileceğini kabul etmektedir.

317. Mahkeme, önündeki olayların incelenmesine dönerek, Sözleşme'nin tüm yapısının Sözleşmeciler Devletlerdeki kamu makamlarının iyi niyetle hareket ettikleri genel varsayımına dayandığını kaydeder (bkz. örneğin, *Kavala/Türkiye* (ihlal davası) [BD], no. 28749/18, § 169, 11 Temmuz 2022, ve *Khodorkovskiy/Rusya*, no. 5829/04, § 255, 31 Mayıs 2011). MİT'in veya diğer kamu makamlarının ByLock verileriyle ilgili olarak iyi niyetle hareket ettiğinden şüphe etmek için önünde hiçbir nesnel gösterge bulunmamaktadır. Bununla birlikte, dava dosyasındaki bilgilerden, yerel mahkemeler ve Hükümet tarafından MİT'in davranışının yasal dayanağı olarak ileri sürülen İstihbarat Hizmetleri Kanunu'nun 4 (1) ve 6 (1) maddelerinin, bağımsız yetkilendirme veya gözetim de dahil olmak üzere, elektronik delillerin toplanmasıyla ilgili olarak CMK'nın 134. maddesinde belirtilenlere benzer usuli güvenceler öngörmediği anlaşılmaktadır. Ayrıca, dava dosyasındaki hiçbir şey, Ankara Dördüncü Sulh Ceza Mahkemesi'nin ByLock verilerinin CMK'nın 134. maddesi uyarınca incelenmesine yönelik müteakip kararının, MİT'in veri toplama faaliyetinin *post factum* yargısal denetimini gerektirdiğini göstermemektedir. Bu temelde ve MİT'in ilgili verileri adli makamlara sunmadan önce aylarca sakladığı göz önüne alındığında, Mahkeme, başvuranın ByLock verilerinin güvenilirliğine ilişkin şüphelerinin soyut veya temelsiz olarak kolayca göz ardı edilebileceği konusunda Hükümet ile aynı fikirde değildir ve MİT veya adli makamlar tarafından bu şüpheleri gidermek için herhangi bir önlem alınıp alınmadığını inceleyecektir.

318. Mahkeme bu bağlamda, yukarıda 292. ve 293. paragraflarda açıklandığı üzere, ilgili verilerin bütünlüğünü ve güvenilirliğini sağlamak için MİT ve soruşturma makamları tarafından alınan adli önlemlere ilişkin Hükümet'in açıklamalarına atıfta bulunmaktadır. Özellikle yerel mahkemelerin böyle bir değerlendirme yapmadığı göz önüne alındığında, bu önlemlerin bütünlük ve güvenilirlik açısından yeterli güvence sağlayıp sağlamadığını değerlendirecek konumda olmadığını düşünmektedir.

319. Bununla birlikte Mahkeme, MİT tarafından elde edilen ByLock verilerinin doğruluğunun, en azından başvuranla ilgili olduğu ölçüde, Hükümet tarafından belirtildiği gibi başka yollarla test edildiğini de not etmektedir (bkz. yukarıdaki 294. paragraf). Bu bağlamda, başvuranla ilgili olarak verilen ilk derece mahkemesi kararı yalnızca MİT tarafından teslim edilen verilerden elde edilen raporlara dayanırken, temyiz aşamasında Ankara Bölge Adliye Mahkemesi BTK'dan, MİT tarafından elde edilen ham verilere dayanarak kullanıcı kimliği tespit edilen başvuranın telefonundan ByLock hedef IP adresine gerçekten bağlandığını doğrulamak için CGNAT verilerini ve HTS kayıtlarını sağlamasını talep etmiştir. BTK tarafından servis sağlayıcılardan elde edilen ve bir uzman tarafından da teyit edilen bu meta veriler, başvuranın gerçekten de bu uygulamaya bağlandığını gösteriyordu. Bölge Adliye Mahkemesi'nin bu yöndeki tespiti Yargıtay tarafından da onanmıştır.

320. Bu tamamlayıcı CGNAT verilerinin ve HTS kayıtlarının yasallığı, doğruluğu ve güvenilirliği, yukarıdaki 92. ve 285. paragraflarda belirtildiği üzere, başvuran tarafından hem yerel mahkemeler hem de Mahkeme önünde itiraz edilmiştir. Ancak Mahkeme, aşağıda belirtilen nedenlerden dolayı, bu argümanları, yerel mahkemeler tarafından yapılan değerlendirmenin sorgulanması için yeterli görmemektedir.

321. İlk olarak, CGNAT verilerinin ve HTS kayıtlarının gerçekten de iddia edildiği gibi yasal süre sınırı dışında elde edildiği varsayılsa bile, başvuran tarafından aksi yönde herhangi bir argüman sunulmadığı sürece, bu durumun söz konusu kayıtların teknik doğruluğu üzerinde herhangi bir etkisi olmayacaktır.

322. İkinci olarak, CGNAT verilerinin güvenilirliğine ilişkin iddialarla ilgili olarak, Mahkeme, başvuranın yerel mahkemeler veya Mahkeme önünde, incelemesi için dava dosyasında mevcut olan bireysel kayıtlarına ilişkin herhangi bir manipülasyon iddiasında bulunmadığını kaydeder. Ayrıca, aynı IP adresinin birden fazla kullanıcıya tahsis edilebileceğine ilişkin bazı genel endişeleri dile getirmek dışında, başvuran, yerel mahkemeler önünde, telefonundan ByLock IP adreslerine bağlantıyı gösteren kişisel CGNAT verilerini sorgulayacak herhangi bir somut iddia ileri sürmemiştir. Daha sonra Mahkeme'ye sunduğu bilirkişi raporu (bkz. 131. paragraf), bu kayıtların kesin olmayan niteliğine işaret etmiştir. Mahkeme, CGNAT verilerinin yanıltıcı olabileceğini gösteren *Mor Beyin* olayının (bkz. yukarıdaki 119 ve 167. paragraflar), ByLock sunucusuna yanlışlıkla bağlantı olasılığına ilişkin haklı şüpheler uyandırdığını kabul etmektedir. Bununla birlikte, Yargıtay'ın, ByLock sunucusuna bağlantıları gösteren CGNAT verilerine ek olarak, ByLock sunucusundan elde edilen bilgilere dayanarak bir kişinin ByLock kullanıcı kimliğinin tespit edildiği durumlarda böyle bir riskin mevcut olmadığı yönündeki tespitini de not etmektedir (bkz. özellikle yukarıdaki 167 ve 168. paragraflarda belirtilen Yargıtay kararları).

323. Bu nedenle, başvuranın davasında yerel mahkemelerin CGNAT verilerini tek başına değil, ByLock sunucusundan elde edilen veriler ve HTS kayıtları ile birlikte değerlendirdiği ve bu ayrı veri setlerinin birlikte incelendiğinde başvuranın ByLock uygulamasını kullandığını ortaya koyduğu sonucuna vardığı anlaşılmaktadır. Buna göre, ByLock verilerinin MİT tarafından alındığı koşulların, adli makamlara teslim edilene kadar bütünlüklerini sağlamaya yönelik özel usuli güvencelerin yokluğunda "kaliteleri" konusunda *ilk bakışta* şüphe uyandırdığı kabul edilse de, Mahkeme bu verilerin doğruluğunu - en azından başvuranın ByLock uygulamasını kullandığını tespit ettikleri ölçüde - sorgulayacak yeterli unsura sahip değildir.

(β) Başvuranın, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesindeki güvencelere uygun yargılamalarda delillere itiraz edebilmesi

324. Mahkeme, yargılamaların genel olarak adil olup olmadığına ilişkin bir incelemenin, çekişmeli yargılama ve iddia makamı ile savunma arasında silahların eşitliği ilkelerine saygı gösterildiği koşullarda, başvurana delillere itiraz etme ve delillerin kullanılmasına karşı çıkma fırsatı verilip verilmediğine ilişkin bir değerlendirmeyi de içermesi gerektiğini yineler (bkz. *Kobiashvili*, yukarıda anılan, § 56). Başvuranın delillere yönelik itirazlarının yerel mahkemeler tarafından gerektiği gibi incelenip incelenmediği, yani başvuranın gerçekten "dinlenip dinlenmediği" ve mahkemelerin kararlarını ilgili ve yeterli gerekçelerle destekleyip desteklemediği hususlarının da bu değerlendirmenin yapılmasında dikkate alınması gereken faktörler olduğu vurgulanmaktadır (bkz. *mutatis mutandis*, *Taxquet*, yukarıda anılan, § 91, ve *Ilgar Mammadov (no. 2)*, yukarıda anılan, § 206). Bu bağlamda, mahkemelerin ileri sürülen her iddiaya ayrıntılı bir cevap vermek zorunda olmamakla birlikte, davanın temel meselelerinin ele alındığının karardan açıkça anlaşılması gerektiği yinelenmelidir (bkz. *Taxquet*, yukarıda anılan, § 91).

325. Başvuran esas olarak, MİT tarafından ByLock sunucusundan toplanan verilerin kendisiyle paylaşılmaması veya silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama ilkelerine uygun olarak ve CMK'nın 134 § 4 maddesi uyarınca bağımsız incelemeye sunulmaması nedeniyle ByLock delillerine gerektiği gibi itiraz edemediğinden şikayetçi olmuştur. Başvuran, güvenilirliklerini ve bütünlüklerini doğrulamak, potansiyel olarak kendisini temize çıkaracak bilgilere erişmek ve yerel mahkemeler tarafından mahkûmiyetini desteklemek için dayanılan "münhasır" ve "örgütsel" kullanıma ilişkin argümanların doğruluğuna itiraz etmek için bu verilere erişiminin gerekli olduğunu iddia etmiştir (bkz. yukarıdaki 97, 100 ve 286. paragraflar).

326. Mahkeme, Hükümet tarafından da belirtildiği üzere, başvuranın, ceza yargılamasında yerel mahkemeler tarafından dayanılan tüm ByLock raporlarına sahip olduğunu ve kendisiyle ilgili ByLock verilerinin doğruluğunun başka kaynaklardan elde edilen veriler temelinde doğrulandığını kaydeder. Mahkeme ayrıca, hazırlanan bir teknik raporun

2020'de, ham verileri önce işlemeden kullanıcı kimliği bazında sıralamanın mümkün olmadığını açıklamıştır (bkz. yukarıdaki 121. paragraf). Mahkeme, bu faktörlerin önemini göz ardı etmemekle birlikte, mevcut davada başvuranın ByLock delillerine ilişkin savunma haklarına usulüne uygun olarak saygı gösterilip gösterilmediği sorusu *üzerinde* belirleyici olmadıkları kanaatindedir.

327. Bu bağlamda Mahkeme, çekişmeli yargılama hakkının bir unsuru olan sanık lehine veya aleyhine olan "tüm maddi delillerin" savunmaya açıklanması gerekliliğinin (bkz. *Rowe ve Davis*, yukarıda anılan, § 60), savcılık tarafından ilgili olduğu düşünülen delillerle sınırlandırılmayacağı anlamında dar bir şekilde yorumlanamayacağını yineler. Aksine, savcılık makamları tarafından hiç dikkate alınmamış veya ilgili olarak değerlendirilmemiş olsa bile, yetkililerin elinde bulunan ve savunma ile ilgili olabilecek tüm materyalleri kapsamaktadır (bkz. *Rook*, yukarıda anılan, § 58). Buna göre, başvuranın dava dosyasında yer alan tüm ByLock raporlarına erişiminin olması, bu raporların oluşturulduğu verilere erişim talep etme hakkı veya menfaati olmadığı anlamına gelmez.

328. Benzer şekilde, yerel mahkemelerin başvurana ait ByLock verilerinin bir uzman tarafından doğrulanan başka bir veri setiyle uyumlu olduğunu tespit etmesi (bkz. yukarıdaki 80. paragraf), başvuranın bu eski verilere ilişkin usuli haklarını ortadan kaldırmamıştır. Bu bağlamda, söz konusu ByLock verilerinin başvuranın davasında kritik öneme sahip olduğu, zira bu verilerin başvuran aleyhindeki cezai takibatı tetiklediği vurgulanmaktadır. Esasen, bu veriler yalnızca başvuranın ByLock kullandığı iddiasına ilişkin bireyselleştirilmiş bilgilerin toplanmasına hizmet etmekle kalmamış, aynı zamanda ByLock'un münhasıran örgütsel bir iletişim aracı olarak nitelendirilmesi için temel oluşturmuş (bkz. yukarıda 115. paragrafta belirtilen MİT raporundaki bulgular) ve böylece doğrudan başvuranın mahkûmiyetine yol açmıştır. Ayrıca, ByLock materyalinin potansiyel olarak başvuranın kendisini temize çıkarmasına veya bu materyalin kabul edilebilirliğine, güvenilirliğine, eksiksizliğine veya delil değerine itiraz etmesine olanak tanıyabilecek unsurlar içerdiği de göz ardı edilemez (bkz. *Matanović*, yukarıda anılan, § 161).

329. Bununla birlikte Mahkeme, delillerin açıklanması hakkının mutlak bir hak olmadığını vurgulamalıdır. Yukarıdaki 308. paragrafta belirtildiği üzere, ulusal güvenlikle ilgili kaygılar veya başkalarının temel haklarının korunması da dahil olmak üzere, delillerin savunmadan saklanmasını gerektirebilecek çeşitli nedenler olabilir. Ayrıca, savcılığın elindeki delillerin büyük bir elektronik bilgi yığına ilişkin olduğu durumlarda, bu bilgilerin savunmaya bütünüyle açıklanması mümkün olmayabilir, hatta gerekli de olmayabilir. Başvuranın ifşa hakkı, tüm bu materyallere erişim hakkı ile karıştırılmamalıdır (bkz. örneğin, *Sigurður Einarsson ve Diğerleri / İzlanda*, no. 39757/15, §§ 87-93 4 Haziran 2019). Dolayısıyla Mahkeme, ham verilerin başvuranla paylaşılmamasının meşru sebepleri olabileceğini kabul edebilmektedir.

mevcut dava. Ayrıca, delillerin kamu yararı gerekçesiyle savunmadan saklandığı davalarda, bu tür bir ifşa etmemenin kesinlikle gerekli olup olmadığına karar vermenin bu Mahkeme'nin görevi olmadığı, çünkü genel bir kural olarak, önlerindeki delilleri değerlendirmenin ulusal mahkemelere ait olduğu yinelenmektedir (bkz. *Rowe ve Davis*, yukarıda anılan, § 62).

330. Bununla birlikte, bu koşullarda bile, Mahkeme, ilgili ByLock verilerinin ifşa edilmemesi nedeniyle başvuranın maruz kaldığı herhangi bir önyargının, yeterli usuli güvencelerle dengelenip dengelenmediğini ve Sözleşme'nin 6. maddesinin gerektirdiği şekilde savunmasını hazırlamak için uygun bir fırsat verilip verilmediğini incelemelidir (bkz. *Matanović*, yukarıda anılan, §§ 153 ve 165). Gerekli güvencelerin niteliği ve yeterliliği, mevcut davada, başvuranın söz konusu delillerin doğruluğunu ilk elden teyit edememesi ve bu delillere atfedilen anlam ve öneme itiraz edememesinden ibaret olan, ifşa edilmeme nedeniyle maruz kaldığı iddia edilen önyargıya bağlı olacaktır. Mahkeme şimdi, başvuranın aleyhindeki delillere itiraz ederken yaşadığı iddia edilen bu zorlukların, ceza yargılaması sırasında başka bir şekilde telafi edilip edilmediğini veya daha da kötüleşip kötüleşmediğini inceleyecektir.

331. Mahkeme ilk olarak, dava dosyasındaki bilgilere göre, Hükümet'in Mahkeme önünde (yukarıdaki 296. paragrafta) ilgili verilerin başvurana açıklanmamasını haklı göstermek için öne sürdüğü gerekçelerin, ne kendi davasında ne de Yargıtay'ın daha önceki kararlarında yerel mahkemelerin kararlarında hiçbir zaman ele alınmadığını; başvuranın verilerin dava dosyasına girmesi yönündeki talebinin cevapsız kaldığını kaydeder. Hükümet tarafından Mahkeme'ye sunulan ve ByLock kullanıcı listelerinin nasıl oluşturulduğu ve bireysel ByLock kullanıcılarına ilişkin ham verilerin neden izole edilemediği ve ilgili kullanıcılarla paylaşmadığı hakkında daha fazla bilgi sağlayan tamamlayıcı analiz raporu, benzer şekilde, aleyhindeki ceza yargılamaları sırasında başvurana sunulmamıştır (bkz. yukarıdaki 119 ve 121. paragraflar). Buna göre, Mahkeme, ilgili verilerin başvurana paylaşılıp paylaşılmayacağını, ne şekilde ve ne ölçüde paylaşılması gerektiğini belirleyecek konumda olmadığını kabul etmekle birlikte, başvurana yerel mahkemeler tarafından ham verilerin - özellikle de kendisini ilgilendirdiği ölçüde - neden ve kimin kararıyla kendisinden saklandığına dair hiçbir açıklama yapılmadığını not etmekten başka bir şey yapamaz. Dolayısıyla başvuran, bu gerekçelerin geçerliliğine itiraz etmek ya da çatışan menfaatler arasında adil bir denge kurmak ve savunma haklarını güvence altına almak için her türlü çabanın gösterildiğine itiraz etmek gibi herhangi bir karşı argüman sunma fırsatından mahrum bırakılmıştır. Mahkeme, yetkili mahkemenin değerlendirmesi kapsamında ifşa ihtiyacının sürdürülmesinin, savunmanın gerektiği şekilde bilgilendirilmesinin ve sanığın beyanda bulunmasına ve karar alma sürecine mümkün olduğunca katılmasına izin verilmesinin bu bağlamda önemli güvenceler olduğunu yineler (bkz. *Matanović*, yukarıda anılan, § 183).

332. İkinci olarak, başvuranın ham verilerin içeriğinin ve bütünlüğünün doğrulanması için bağımsız bir incelemeye sunulması talebi de yerel mahkemeler tarafından dikkate alınmamıştır. Mahkeme, 6. maddenin yerel mahkemelere, sadece bir tarafça talep edildiği için bir uzman görüşünün oluşturulmasını veya başka bir soruşturma tedbirinin alınmasını emretme yükümlülüğü getirmediğini ve talep edilen tedbirin bir davanın karara bağlanması için ilgili ve gerekli olup olmadığına karar vermenin öncelikle ulusal mahkemenin görevi olduğunu kabul etmektedir (bkz. *Mirilashvili*, yukarıda anılan, § 189). Mevcut olaylarda, yerel mahkemelerin, ham verileri doğrudan incelemeye sunmadan, başvuranın suçluluğuna karar verirken MİT ve KOM tarafından sağlanan bilgi ve raporlara münhasıran güvenmeleri, özellikle ByLock verilerini ham haliyle incelemek için gereken teknik yeterlilikler göz önüne alındığında, yargılamaları adil olmayan hale getirmek için tek başına yeterli değildir.

333. Bununla birlikte, özellikle dava dosyasında, söz konusu verilerin Aralık 2016'da adli makamlara sunulduğu sırada veya daha sonra herhangi bir noktada bütünlüklerinin doğrulanması için incelemeye tabi tutulduğunu gösteren somut bir bilgi bulunmadığı göz önüne alındığında, Mahkeme, başvuranın bağımsız uzmanlar tarafından incelenmesini istemekte meşru bir menfaati olduğunu ve mahkemelerin kendisine uygun şekilde yanıt verme görevi olduğunu düşünmektedir. Bu bağlamda, Hükümet'in MİT'ten verileri aldıktan sonra adli makamlar tarafından alınan önlemlere ilişkin açıklamaları (bkz. yukarıdaki 292. paragraf), başvuranın endişesinin özü olan devir teslimden önce bütünlüklerinin bozulup bozulmadığına ilişkin bir değerlendirmeyi içermekten ziyade, verilerin alındığı günkü bütünlüğünü korumayı amaçladıklarını göstermektedir. Bu koşullar altında ve ham ByLock verilerinin, başvuranın söz konusu uygulamayı kişisel olarak kullanması sorununun ötesinde (yukarıdaki 328. paragrafta tartışıldığı üzere), başvuranın davası açısından taşıdığı kritik önemi bir kez daha hatırlatarak, yerel mahkemelerin, başvuranın bu tür bir bağımsız inceleme talebine cevap vermemesi - sadece neden böyle bir bağımsız incelemenin gerekli görülmediğini açıklamak için bile olsa - sorunludur (bkz. *mutatis mutandis, Vidal / Belçika*, 22 Nisan 1992, § 34, Seri A no. 235-B). AİHM, Hükümet'in, başvuranın, Ankara Bölge Adliye Mahkemesi tarafından görevlendirilen bilirkişiyi sorgulamak için CMK'nın 68. maddesinde öngörülen hakkını kullanmadığı yönündeki iddiasını not etmektedir (bkz. yukarıdaki 294. paragraf). Bununla birlikte, söz konusu bilirkişi tarafından yapılan incelemenin, başvuranın talep ettiği gibi MİT tarafından elde edilen ham verilerin incelenmesini içermediğini, kapsamının dava dosyasında halihazırda mevcut olan çeşitli rapor ve kayıtların değerlendirilmesiyle sınırlı olduğunu vurgulamaktadır (bkz. yukarıdaki 80. paragraf).

334. Üçüncü olarak, başvuran tarafından ByLock kanıtlarının güvenilirliğine ilişkin endişelerine işaret etmek için ileri sürülen bir dizi diğer argüman - MİT tarafından yayınlanan farklı ByLock kullanıcı listeleri arasındaki tutarsızlığın yanı sıra tespit edilen ve nihayetinde kovuşturulan kullanıcı sayısı ile indirme sayısı arasındaki tutarsızlık gibi - benzer şekilde yerel makamlar tarafından cevapsız bırakılmıştır

Mahkemeler. Mahkeme, ilke olarak, savunmanın delillere doğrudan erişememesi ve bu delillerin doğruluğunu ve güvenilirliğini ilk elden test edememesinin, yerel mahkemelere bu konuları en kapsamlı incelemeye tabi tutma konusunda daha fazla sorumluluk yüklediğini düşünmektedir. Bu bağlamda, başvuran yerel mahkemeler önünde sürekli olarak ByLock verilerinin, verilerin doğruluğunu ve bütünlüğünü sağlamak için çeşitli güvenceler öngören CMK'nın 134. maddesine uygun olarak toplanmadığını veya kendisiyle paylaşılmadığını ileri sürmüş ve böylece bu delilin yalnızca yasallığına değil aynı zamanda güvenilirliğine de itiraz etmiştir (bkz. yukarıdaki 58, 73, 91 ve 92. paragraflar). Ancak Mahkeme, yerel mahkemelerin, veri toplama prosedürünün yasallığını teyit etmek ve başvuranın ByLock sunucusuyla bağlantı kurduğunu doğrulamak dışında, sunucudan elde edilen verilerin bütünlüğünün, özellikle 9 Aralık 2016 tarihinde adli makamlara iletilmesinden önceki dönemde, her açıdan - yani başvuranın bireysel kullanımı meselesinin ötesinde - nasıl sağlandığı konusuna değinmediklerini belirtmektedir. Bu konunun ele alındığı başka herhangi bir karara veya prosedüre de atıfta bulunmamışlardır. Daha spesifik olarak, ByLock verilerinin MİT tarafından toplanması ile sulh ceza mahkemesinin bunların incelenmesine yönelik müteakip kararı arasında, ByLock verilerinin zaten işlenmiş olduğu ve yalnızca istihbarat amacıyla değil, aynı zamanda başvuran da dahil olmak üzere şüphelilerin soruşturulması ve tutuklanması için suç delili olarak kullanıldığı gerçeğini hesaba katmamışlardır. MİT'in ceza davalarında delil olarak kullanılmak üzere veri toplama yetkisinin bulunmadığı ve 9 Aralık 2016 tarihinde verilen mahkeme kararının geriye dönük olarak bu şekilde toplanan delilleri "hukuka uygun" ve güvenilir kılamayacağı iddiaları ne Ankara Bölge Adliye Mahkemesi ne de Yargıtay tarafından incelenmiştir (bkz. yukarıdaki 91 ve 92. paragraflar).

335. Dördüncü olarak, ham verilerin başvuranla paylaşılması mümkün olmasa da, taraflar arasındaki "adil denge" gerekliliği, en azından yargılamanın, başvuranın, özellikle bu uygulama üzerindeki faaliyetlerinin niteliği ve içeriği de dahil olmak üzere, kendisiyle ilgili deşifre edilen materyalin tamamı hakkında yorum yapmasına olanak tanıyacak şekilde yürütülmesini gerektirecektir. Bu bağlamda Mahkeme, Ankara Bölge Adliye Mahkemesi'nin KOM'dan başvuranın ByLock üzerinden yaptığı yazışmaların içeriğinin yanı sıra iletişim kurduğu kişilerle ilgili bilgi vermesini talep ettiğini not etmektedir. Ancak daha sonra, başvuranın mahkûmiyetinin kesinleşmesinden sonra dosyaya dahil edilen bu verilerin sunulmasını beklemeden kararını vermiştir. Başvuranın bu verilerin yokluğuna ilişkin itirazları da Yargıtay tarafından reddedilmiş ve temyiz kararının ayrıntılı ByLock bulguları ve değerlendirme raporunun sunulması beklenmeden verilmesinin sonucu etkilemediğine hükmedilmiştir (bkz. yukarıdaki 98. paragraf).

336. Mahkeme, Yargıtay'ın bu tespiti yaparken sadece davanın sonucuyla ilgilenmiş görüldüğünü gözlemlemektedir

ceza yargılaması, bu yargılamaya yol açan usulün adilliğinin incelenmesi pahasına (bkz. *mutatis mutandis, Pullicino/Malta*, (dec.), no. 45441/99, ECHR 2000-II). Başvuranın kendisiyle ilgili ByLock materyallerine - özellikle de mesajlarının ve bağlantılarının içeriğine - tam erişiminin sonucu etkileyip etkilemediğini belirlemek Mahkeme'nin görevi olmasa da, ByLock uygulamasının kullanımından çıkarılan çıkarımların geçerliliğine itiraz etmek de dahil olmak üzere savunma argümanlarını esaslı bir şekilde güçlendirmeye hizmet etmiş olabileceği göz ardı edilemez. Dolayısıyla Mahkeme, başvurana şifresi çözülmüş ByLock materyalleri hakkında bilgi edinme fırsatı verilmesinin, savunma haklarının korunması bakımından önemli bir adım teşkil edeceği görüşündedir. Bir kez daha, ByLock delillerinin başvuranın mahkumiyetine yol açan ağırlığı göz önünde bulundurulduğunda, bu durum daha da önem kazanmaktadır.

337. Beşinci olarak, Mahkeme, yukarıda belirtilen eksiklikler temelinde savunmanın maruz kaldığı önyargının, yerel mahkemelerin ByLock delillerine ilişkin gerekçelerindeki eksikliklerle daha da arttığı kanaatinde. Yukarıda belirtildiği üzere, başvuran, kendisi hakkında ortaya atılan iddiaların doğruluğuna itiraz edebilmek, özellikle de ByLock uygulamasının "münhasıran" FETÖ/PDY üyeleri tarafından kullanıldığı veya "örgütsel" amaçlarla kullanıldığı iddiasını çürütmek için tüm ByLock materyallerine erişmenin önemli olduğunu düşünmüştür. Bu koşullarda ve başvuranın, savcılığın elindeki ByLock verilerine dayanarak bu iddialara doğrudan itiraz edemediği ölçüde, yerel mahkemelerin bunları yeterli ve ilgili gerekçelerle desteklemesi ve başvuranın bunların doğruluğuna ilişkin itirazlarını ele alması birincil öneme sahipti, ki bunu yapmadılar.

338. Bu bağlamda, başvuranın ByLock uygulamasını örgütsel amaçlarla kullandığı iddiası, suçlayıcı ByLock içeriğinin veya hiyerarşik bir bağlantıya işaret eden diğer bilgilerin bulunması gibi, bu konuda yapılan herhangi bir spesifik olgusal bulguya dayanmamakta, ancak başlangıçta MİT tarafından yapılan ve Yargıtay'ın dönüm noktası niteliğindeki kararlarında kabul edilen ByLock'un FETÖ/PDY üyeleri tarafından "münhasıran" kullanıldığı argümanı altında yer almaktadır. Başvuranın, Hükümetin iddiasının aksine (bkz. yukarıdaki 74, 90, 91 ve 99. paragraflar) karşı çıktığı bu münhasırlık argümanının, esas olarak uygulamanın teknik özellikleri - şifreli yapısı, diğer kullanıcılarla iletişime geçmek için gereken özel düzenlemeler, VPN kullanma zorunluluğu ve içeriğin otomatik olarak silinmesi gibi - ve deşifre edilmiş kullanıcı profilleri ve içerik tarafından desteklendiği görülmektedir (bkz. yukarıdaki 115-116 ve 158-160. paragraflar). Bununla birlikte, Mahkeme, başvuranın yerel yargılamalar sırasında ByLock uygulamasının 2016 yılının başlarına kadar - yani yaklaşık iki yıl boyunca - herhangi bir kontrol mekanizması olmaksızın halka açık uygulama mağazalarından veya sitelerinden indirilebildiğine dikkat çektiğini not etmekten başka bir şey yapamaz.

münhasırlık argümanını zayıflattığını ve iddia edildiği gibi "örgütsel amaçlar" için kullanılıp kullanılmadığını doğrulamak için iddia edilen her bir kullanıcı için bu uygulama üzerinden gerçekleştirilen belirli faaliyetlerin incelenmesini gerektirdiğini iddia etmiştir (bkz. yukarıdaki 74, 90 ve 99. paragraflar).

339. Mahkeme, MİT teknik analiz raporunda ByLock uygulamasının Google Play mağazasından 100.000'den fazla kez ve APK indirme sitelerinden 500.000 ila 1 milyon kez indirildiğine dair bulguları not etmektedir (bkz. yukarıdaki 115. paragraf). Yukarıda belirtildiği gibi, teknik analiz, bu rakamların doğruluğunu teyit etmek mümkün olmasa da, *diğerlerinin yanı sıra*, birden fazla cihaza indirmiş veya silip yeniden indirmiş olabilecek kişi sayısı göz önüne alındığında, ByLock sunucularında 215.092 kullanıcı olmasıyla tutarsız görünmediğini belirtmiştir (ibid.). Ayrıca, başvuran tarafından sunulan ve Hükümet tarafından reddedilmeyen bilirkişi raporundan (bkz. yukarıdaki 134. paragraf), indirmenin ardından diğer kullanıcılarla iletişim kurmak için gereken yapılandırmaların ve münhasırlık argümanını desteklemek için dayanılan diğer birçok teknik özelliğin, kullanımı yalnızca belirli bir grupla sınırlandırılacak nitelikte olmadığını, aslında başvuranın yerel mahkemeler önünde de dile getirdiği bir nokta olan yaygın olarak bulunan birçok uygulamada bulunduğunu gözlemlemektedir (bkz. yukarıdaki 90. paragraf). Ayrıca, Anayasa Mahkemesi'nin *Ferhat Kara* kararında atıfta bulunulan bazı FETÖ/PDY şüphelilerinin, ByLock'u "*cemaatten* arkadaşlarından" duyduktan sonra bir uygulama mağazasından nasıl indirdiklerini ve kullanımının bir noktada *cemaat* genelinde nasıl yayıldığını açıklayan ifadelerine atıfta bulunarak (bkz. yukarıdaki 176. paragraf), uygulamanın katı bir örgütsel hiyerarşi dışında da indirilmiş ve kullanılmış olabileceğini öne sürmektedir. Bu bağlamda, dönüm noktası niteliğindeki Yargıtay kararlarında ortaya konan orijinal testin, bir kişinin "örgütün talimatıyla ağa katıldığı" tespit edilmesi halinde ByLock kullanımının FETÖ/PDY ile bağlantıya kanıt teşkil edeceğini belirtmesine rağmen (bkz. yukarıdaki 160. paragraf), ne Yargıtay'ın kendisinin ne de başvuranın özel davasındaki mahkemelerin daha sonra bu yönde ayrı bir değerlendirme yapmadıklarını vurgulamak önemlidir. Ayrıca, bu değerlendirmenin neden gerekli görülmediğine dair herhangi bir açıklama da yapılmamıştır.

340. Mahkeme'nin niyeti bu olgusal iddialardan esaslı bir sonuç çıkarmak olmasa da, bu iddialar "münhasırlık" ve "örgütsel kullanım" argümanında, ByLock'un münhasır olmadığına nasıl tespit edildiğine dair yerel mahkemeler tarafından daha fazla açıklama yapılmasını gerektiren bazı bariz boşluklara işaret etmektedir, Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi anlamında FETÖ/PDY'nin "üyesi" olmayan hiç kimse tarafından kullanılmamıştır ve kullanılmazdı (bkz. benzer bir tespit için, Sözleşme'nin 5 § 1 maddesi bağlamında, *Akgün*, yukarıda anılan, § 173). Bu durum, özellikle, yukarıda 266. paragrafta belirtildiği üzere, bir kez daha, örgütün görünüşte katmanlı yapısı göz önünde bulundurulduğunda geçerlidir. Mahkeme, yerel mahkemelerin

Yargıtay da dahil olmak üzere, dönüm noktası niteliğindeki kararlarında, ByLock'un münhasır ve örgütsel olduğu iddiasına ilişkin olarak öncelikle MİT tarafından yargı dışı bir bağlamda yapılan tespitleri kabul etmiş ve bu tespitleri derinlemesine incelememiştir.

341. Mahkeme, yukarıda belirtilenler ışığında, başvuranın aleyhindeki delillere itiraz etmek ve savunmasını etkili bir şekilde ve iddia makamıyla eşit bir şekilde yürütmek için gerçek bir fırsata sahip olmasını sağlamak için yeterli güvencelerin bulunmadığı kanaatindedir (bkz. *Horvatić / Hırvatistan*, no. 36044/09, § 84, 17 Ekim 2013). Ayrıca, yerel mahkemelerin başvuranın özel ve ilgili taleplerine ve itirazlarına cevap vermemesi, savunma argümanlarına karşı duyarsız oldukları ve başvuranın gerçekten "dinlenmediği" konusunda meşru bir şüphe uyandırmıştır. Usulüne uygun olarak gerekçelendirilmiş kararların adaletin düzgün bir şekilde yerine getirilmesi açısından taşıdığı önem göz önünde bulundurulduğunda, yerel mahkemelerin davanın özüne ilişkin hayati konularda sessiz kalması, başvuranın, mahkemelerin bulgularına ve ceza yargılamasının sadece "şekil yönünden" yürütüldüğüne ilişkin haklı endişelerini de beraberinde getirmiştir (bkz. başvuranın yukarıdaki 97. paragrafta yer alan argümanı).

(ii) *Kalan kanıtlar*

342. Yukarıdaki bulguları ve dava dosyasında kalan delillerin sınırlı önemini - yani başvuranın Bank Asya'da hesap kullanması ve ByLock kullanmasının gösterdiği üzere FETÖ/PDY üyesi olduğu bulgusunu güçlendiren dolaylı unsurlar olarak öne sürülen sendika ve dernek üyeliği - göz önünde bulunduran Mahkeme, yerel mahkemelerin başvuranın kalan delillere ilişkin itirazlarını uygun bir şekilde inceleyip incelemediğini daha fazla incelemeye gerek olmadığı kanaatindedir.

343. Bununla birlikte, Mahkeme, yerel mahkemelerin kararlarında, bu eylemlerin, tali bir şekilde bile olsa, nasıl suç teşkil eden bir davranışa delil olabileceğine dair anlamlı bir tartışmanın eksikliğine dikkat çekmektedir. Bu bağlamda, söz konusu eylemlerin, gerçekleştirildikleri tarihte, yasallık karinesinden yararlanan görünüşte yasal eylemler olduğunu (bkz. *Taner Kılıç*, yukarıda anılan, § 105) ve dahası, bir sendikaya ve bir derneğe üyelik söz konusu olduğunda, başvuranın Sözleşme'deki haklarını kullanmasıyla ilgili olduğunu gözlemlemektedir (bkz. aşağıda 385-397. paragraflarda Sözleşme'nin 11. maddesi çerçevesinde yapılan diğer tartışmalar). Dolayısıyla yerel mahkemelerin, bu eylemlerin başvuranın silahlı bir terör örgütüne üye olduğuna ilişkin bulguyu nasıl güçlendirdiğini açıklamaları gerekmiştir. Mahkeme özellikle, başvuranın Bank Asya işlemlerini açıklamak için sunduğu açıklamanın yerel mahkemeler tarafından hiçbir zaman doğrulanmadığını veya başka bir şekilde ele alınmadığını not etmektedir.

(d) Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi uyarınca ön sonuç

344. Mahkeme, bir kişinin, bir terör örgütü tarafından iç haberleşme amacıyla tasarlandığı iddia edilen şifreli bir mesajlaşma sistemini kullandığını gösteren elektronik delillerin, ilke olarak, terörle veya diğer organize suçlarla mücadelede çok önemli olabileceğini yineler (bkz. benzer bir tespit için, *Akgün*, yukarıda anılan, § 167). Ancak, terörle mücadele bu tür delillere başvurulmasını gerektirse de, adaletin düzgün bir şekilde yerine getirilmesi gerekliliğinin çıkarılacağı adil yargılanma hakkı, en basitinden en karmaşığın kadar her türlü cezai suç için geçerlidir. Adaletin adil bir şekilde yerine getirilmesi hakkı, demokratik bir toplumda, çıkar uğruna feda edilemeyecek kadar önemli bir yere sahiptir (bkz. *Ramanauskas/Litvanya* [BD], no. 74420/01, § 53, AİHM 2008) ve elde edilen deliller, elektronik olsun ya da olmasın, yerel mahkemeler tarafından adil yargılamanın temel ilkelerini zedeleyecek şekilde kullanılamaz.

345. Buna göre ve söz konusu ceza yargılamalarının kendine has özelliklerine rağmen - hem yürütüldükleri bağlam hem de binlerce başka kişiyle ilgili yüksek miktarda şifrelenmiş elektronik veri içeren ana delillerin niteliği ve kapsamı açısından - yerel mahkemelerin başvuran aleyhindeki yargılamaların genel olarak adil olmasını sağlamak için yeterli önlemleri almaları gerekiyordu. Yukarıda gösterildiği gibi, bunu yapmamışlardır. Mahkeme'nin görüşüne göre, yerel mahkemelerin, başvuranın söz konusu delile etkili bir şekilde itiraz etmesini sağlamak, davanın özünde yatan önemli konuları ele almak ve kararlarını gerekçelendirmek için söz konusu delile *ilişkin* uygun güvenceleri sağlamaması, başvuranın 6 § 1 maddesi kapsamındaki usul haklarının özünü bağdaştırmamaktadır. Bu eksiklikler, demokratik bir toplumda mahkemelerin kamuoyunda uyandırması gereken güveni zedeleyici ve yargılamanın adillliğini ihlal edici etkilere sahiptir (bkz. *Ayetullah Ay*, yukarıda anılan, § 192).

346. Mahkeme'nin görüşüne göre, yukarıda belirtilen hususlar, başvuran aleyhindeki ceza yargılamasının Sözleşme'nin 6 § 1 maddesini ihlal ederek adil yargılama gerekliliklerini karşılamadığı sonucuna varmak için yeterlidir.

(e) Sözleşme'nin 15. Maddesi kapsamındaki hususlar

347. Mahkeme, Sözleşme'nin 6. maddesi tarafından korunan adil yargılanma hakkının, 15 § 2 maddesinde sayılan sınırlandırılmaz haklar arasında yer almadığını en başta belirtmektedir. Bu nedenle, bu hak sınırlandırılabilir bir haktır. Dolayısıyla, "normal" koşullar altında bu hükmün ihlaline yol açabilecek olan ceza yargılamasındaki bazı usuli güvencelerin ihlali, savaş veya ulusun yaşamını tehdit eden diğer kamusal olağanüstü hallerde, aşağıdaki koşulların sağlanması kaydıyla, yine de bu hükümle uyumlu kabul edilebilir

Madde 15 § 1'de öngörülen koşulların karşılandığını, yani durumun gerekliliklerinin kesinlikle gerektirdiğini ve Devlet'in uluslararası hukuk kapsamındaki diğer yükümlülükleriyle tutarlı olduğunu belirtmiştir.

348. Mahkeme bu bağlamda, "ulusunun yaşamı "ndan sorumlu olan her Sözleşmeci Devletin, bu yaşamın "kamusal bir acil durum" tarafından tehdit edilip edilmediğine ve eğer öyleyse, acil durumun üstesinden gelmek için ne kadar ileri gidilmesi gerektiğine karar vermesi gerektiğini yineler. O anki acil ihtiyaçlarla doğrudan ve sürekli temas halinde olmaları nedeniyle, ulusal makamlar, hem böyle bir acil durumun varlığına hem de bunu önlemek için gerekli derogasyonların niteliğine ve kapsamına karar vermek için ilke olarak uluslararası yargıçtan daha iyi bir konumdadır. Dolayısıyla, bu konuda ulusal makamlara geniş bir takdir yetkisi bırakılmalıdır (bkz. *İrlanda / Birleşik Krallık*, 18 Ocak 1978, § 207, Seri A no. 25).

349. Bununla birlikte, Sözleşmeci Taraflar sınırsız bir takdir yetkisine sahip değildir. Devletlerin Sözleşme'nin 19. Maddesi kapsamındaki taahhütlerine riayet etmelerini sağlamakla yükümlü olan Mahkeme, Devletlerin krizin "zorunluluklarının kesinlikle gerektirdiği ölçünün" ötesine geçip geçmedikleri konusunda karar verme yetkisine sahiptir. Dolayısıyla, ulusal takdir marjına Avrupa denetimi eşlik etmektedir (a.g.e.). Aynı zamanda, Mahkeme denetimini uygularken, istisnadan etkilenen hakların niteliği, acil duruma yol açan koşullar ve acil durumun süresi gibi ilgili faktörlere uygun ağırlığı vermelidir (bkz. 26 Mayıs 1993 tarihli *Brannigan ve McBride/Birleşik Krallık* kararı, § 43, Seri A no. 258-B).

350. Mahkeme, bu çerçevedeki denetiminin öncelikle, Sözleşme'nin tüm maddelerine içkin olan ve Sözleşme'nin Giriş bölümünde açıkça atıfta bulunulan demokratik bir toplumun temel ilkelerinden biri olan hukukun üstünlüğü tarafından yönlendirilmesi gerektiğini düşünmektedir (bkz. 43572/18, § 339, 15 Mart 2022, diğer referanslarla birlikte). Madde 15 kapsamındaki bir derogasyon, kendisini çevreleyen koşullar tarafından haklı gösterilebilse bile, Devletlerin hukukun üstünlüğü ilkesine ve buna bağlı güvencelere saygı gösterme yükümlülüğünden vazgeçme etkisine sahip değildir. Mahkeme'nin daha önce de belirttiği gibi, olağanüstü hal bağlamında dahi, hukukun üstünlüğü temel ilkesi geçerli olmalıdır (bkz. örneğin, *Pişkin, yukarıda anılan*, § 153, ve *Ahmet Hüsrev Altan, yukarıda anılan*, § 165; ayrıca bkz. yukarıda 202. paragrafta belirtilen Venedik Komisyonu görüşü). Benzer şekilde, 15. madde kapsamında geçerli bir derogasyon, Devlet makamlarına bireyler için keyfi sonuçlara yol açabilecek davranışlarda bulunma konusunda *açık çek* vermez. Mahkeme bu bağlamda, Devlet makamlarının keyfililiğinin hukukun üstünlüğünün yadsınması anlamına geldiğini yineler (bkz. *mutatis mutandis*, *Al-Dulimi ve Montana Management Inc. / İsviçre [BD]*, no. 5809/08, § 145, 21 Haziran 2016) ve ister maddi ister usuli haklar bakımından olsun, hoş görülemez (bu yönde Sözleşme'nin 15. maddesiyle ilgili olmayan bir dava için bkz,

15 Ekim 2020). Sıklıkla belirttiği üzere, hukukun üstünlüğü ve keyfi güçten kaçınma, Sözleşme'nin temelinde yatan ilkelerdir ve yargı alanında, tarafsız ve şeffaf bir adalet sistemine halkın güvenini artırmaya hizmet ederler (bkz. *Taxquet*, yukarıda anılan, § 90). Buna göre, Mahkeme, adil yargılanma hakkını ihlal eden istisnai bir tedbirin, durumun zorunluluklarının kesinlikle gerektirmesi nedeniyle tamamen haklı olup olmadığını belirlerken, istismara karşı yeterli güvencelerin sağlanıp sağlanmadığını ve tedbirin hukukun üstünlüğüne zarar verip vermediğini de incelemelidir.

351. Mahkeme ayrıca, 6. maddenin, yetkililerin, yaşam hakkını ve halkın bedensel güvenlik hakkını koruma görevlerini yerine getirirken terörle veya diğer ciddi suçlarla mücadele etmek için etkili tedbirler almalarını orantısız bir şekilde zorlaştıracak şekilde uygulanmaması gerektiğini yineler (bkz. *Ibrahim ve Diğerleri / Birleşik Krallık* [BD], no. 50541/08 ve 3 diğerleri, § 252, 13 Eylül 2016). Bu bağlamda, 7. madde kapsamında, bu tehdidin dinamik doğası ve daha spesifik olarak, darbe girişimi ve FETÖ/PDY'nin iddia edilen alışılmışın dışındaki doğası ve kullandığı yöntemler nedeniyle Türkiye'nin karşı karşıya kaldığı ciddi çıkmaz göz önünde bulundurulduğunda, Devletlerin terörle mücadelede karşılaştıkları zorluklara ilişkin değerlendirmelerine atıfta bulunmaktadır. Mahkeme ayrıca, darbe girişimi sonrasında Türkiye'deki adli makamların karşı karşıya kaldığı ağır yükün de farkındadır. Bu bağlamda, Anayasa Mahkemesi'nin özgürlük ve güvenlik hakkı bağlamında *Aydın Yavuz ve Diğerleri* davasında, yargı ve soruşturma makamlarının, darbe girişiminin getirdiği beklenmedik durum nedeniyle aniden on binlerce şüpheli hakkında soruşturma başlatmak ve yürütmek zorunda kaldıkları göz önüne alındığında, öngörülemez kadar ağır bir iş yüküyle başa çıkmak zorunda kaldıkları yönündeki tespitlerine atıfta bulunmaktadır. Ayrıca, bu örgütle bağlantılı oldukları iddiasıyla binlerce hâkim ve savcı görevden alınmış olup, bunlardan bazılarının Mahkeme önünde derdest başvuruları bulunmaktadır (bkz. *Baş*, yukarıda anılan, §§ 92 ve 93).

352. Mevcut davanın somut olaylarına dönecek olursak, Hükümet, Mahkeme'yi, başvuranın 6. madde kapsamındaki şikayetlerini, derogasyon tebliğini dikkate alarak incelemeye davet etmiş ve genel bir şekilde, olağanüstü hal sırasında çıkarılan tüm kanun hükmünde kararnamelere atıfta bulunmuştur. Ancak, ByLock delilleriyle ilgili olarak başvuran tarafından dile getirilen adil yargılanma sorunlarına ilişkin argümanlarını kanıtlamak söz konusu olduğunda, bu sorunların, dolaylı olarak bile olsa, yukarıda belirtilen kanun hükmünde kararnameler tarafından kabul edilen özel tedbirlerden kaynaklandığını hiçbir şekilde iddia etmemişlerdir (karşılaştırınız *Pişkin*, yukarıda anılan, §§ 121-25 ve 153).

353. Bununla birlikte Hükümet, başvuranın davasında yerel mahkemelerin, bu konuyu yeni bir incelemeye tabi tutmaksızın, "münhasırlık" argümanına ilişkin olarak Yargıtay'ın dönüm noktası niteliğindeki kararlarına dayanmalarının, davanın gereklilikleriyle tutarlı olduğunu belirtmiştir

olağanüstü hal ve yargının söz konusu dönemde faaliyet gösterdiği kısıtlamalar göz önünde bulundurulduğunda, Sözleşme'nin 15. maddesi anlamında kesinlikle gereklidir (bkz. yukarıdaki 297. paragraf). Ancak Mahkeme, 6 § 1 maddesi kapsamında tespit ettiği sorunun, yerel mahkemelerin başvuranın davasını incelerken Yargıtay'ın dönüm noktası niteliğindeki kararlarının yarattığı emsallere dayanması olmadığını belirtmektedir. Daha ziyade, Hükümet'in de ilgili görüşlerinde önemini kabul ettiği üzere, başvuranın bu bulgulara itiraz etmek için yeterli araçlardan mahrum bırakılmış olmasıdır (ibid.). Bu bağlamda, ne Hükümet ne de yerel mahkemeler - Yargıtay'ın dönüm noktası niteliğindeki kararları da dahil olmak üzere - ilgili dönemde savunmanın haklarını kısıtlamak için herhangi bir özel önlem alındığını veya alınması gerektiğini iddia etmemiştir. Dahası, Yargıtay'ın dönüm noktası niteliğindeki kararlarında, söz konusu "münhasırlık" argümanının olağanüstü halin özel koşulları nedeniyle geliştirildiğine dair hiçbir işaret bulunmamaktadır.

354. Bu bağlamda Mahkeme, başvuranın davasına müdahil olan yerel mahkemelerin hiçbirinin ByLock delilleriyle ilgili adil yargılanma sorunlarını Sözleşme'nin 15. maddesi veya benzer şekilde olağanüstü hallerde istisnaları düzenleyen Türk Anayasası'nın 15. maddesi (bkz. yukarıdaki 141. paragraf) açısından incelemeyeceğini veya bu konulara yaklaşımlarını çerçeveleyen bağlamsal bir faktör olarak bile olağanüstü hale yol açan tehditlerden veya zorluklardan bahsetmediğini gözlemlemektedir. Hükümet aksini iddia etmemiştir. Ayrıca, Anayasa Mahkemesi'nin bu konuları özgürlük ve güvenlik hakkı (bkz. yukarıdaki 351. paragraf ve *Baş, yukarıda* anılan, §§ 92 ve 93) ve adli yardım hakkı (bkz. yukarıdaki 209. paragraf) bağlamında yakından incelediği kararlara benzer şekilde, yerel mahkemelerin mevcut davada incelenen adil yargılanma meseleleri için olağanüstü hal ve istisnanın sonuçlarını değerlendirdiği ilgili dönemde verilen başka herhangi bir yargı kararı da sunmamışlardır. Mahkeme ayrıca, Hükümet'in Sözleşme'nin 6 § 3 (c) maddesi kapsamındaki görüşlerinin bir parçası olarak yaptığı "olağanüstü halin yargı makamlarının kararlarında belirleyici olmadığı ve yargısal faaliyetlerin [kendi] ilke ve kurallarına göre yürütüldüğü" yönündeki açıklamasını, başvuranın 21 Mart 2017 tarihinde - yani olağanüstü hal devam ederken - ilk derece mahkemesi tarafından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmasının da kanıtladığı üzere not etmektedir (bkz. yukarıdaki 209. paragraf). Mahkeme, bu ifadenin yapıldığı özel bağlam ve 6. Madde 3 (c) şikâyetinin aşağıda belirtilen nedenlerle mevcut kararda incelenmeyeceği gerçeği göz önüne alındığında, bu ifadenin mevcut incelemenin amaçları açısından sınırlı önemini kabul etmektedir (bkz. 366-367. paragraflar). Bununla birlikte Mahkeme, bu ifadenin, ceza yargılamalarının yerel mahkemeler tarafından usulüne uygun bir şekilde yürütüldüğüne dair ByLock deliliyle ilgili olarak başvuran tarafından dile getirilen adil yargılama sorunlarına ilişkin Hükümet'in gözlemleriyle tutarlı olduğunu düşünmektedir.

Başvuranın usuli hakları (bkz. Hükümet'in yukarıdaki 289-299. paragraflarda yer alan gözlemleri ve özellikle 289. paragraf).

355. Mahkeme, bir yandan terörle etkin bir şekilde mücadele etmek ve diğer yandan bireysel haklara saygı göstermek arasındaki dengeyi kurmakla doğrudan sorumlu olan Devlet makamlarının yerine, acil bir durumla başa çıkmak için hangi tedbirlerin en uygun veya amaca uygun olduğuna ilişkin görüşünü koymanın kendi görevi olmadığını bilincindedir (bkz. *Brannigan ve McBride*, yukarıda anılan, § 59). Mahkeme ayrıca, 15 Temmuz 2016'daki askeri darbe girişiminin ardından Türkiye'nin karşı karşıya kaldığı zorlukların şüphesiz dikkate alınması gereken bağlamsal bir faktör olduğunu kabul etmektedir. Bununla birlikte, Mahkeme, Sözleşme'nin 6 § 3 (c) maddesine ilişkin beyanlarının aksine (bkz. yukarıdaki 209. paragraf), Hükümet'in yukarıda belirtilen adil yargılanma sorunlarının olağanüstü hal sırasında alınan özel tedbirlerden kaynaklanıp kaynaklanmadığına ve eğer öyleyse, olağanüstü hali önlemek için neden gerekli olduklarına veya olağanüstü duruma gerçek ve orantılı bir yanıt olup olmadıklarına ilişkin ayrıntılı gerekçeler sunmadığını da not etmektedir (bkz. *A. ve Diğerleri / Birleşik Krallık* [BD], no. 3455/05, § 184, AİHM 2009, ve *Alparslan Altan*, yukarıda anılan,

§§ 116-18). Bu koşullar altında, Mahkeme, başvuranın adil yargılanma haklarına getirilen sınırlamaların - yukarıda 345. paragrafta belirtildiği üzere, başvuranın 6 § 1 maddesi kapsamındaki usuli haklarının özümüyle bağdaşmayan ve demokratik bir toplumda mahkemelerin kamuoyunda uyandırması gereken güveni sarsıcı etkiye sahip olan - durumun zorunluluklarının kesinlikle gerektirdiği şekilde değerlendirilemeyeceği kanaatindedir. Bu tür koşullarda aksi yönde bir tespit, her zaman hukukun üstünlüğü ışığında yorumlanması gereken Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin sağladığı güvenceleri ortadan kaldıracaktır (bkz. *Nicolae Virgiliu Tănase/Romanya* [BD], no. 41720/13, § 192, 25 Haziran 2019).

(f) Sonuç

356. Mahkeme, yukarıdaki hususlar ışığında, mevcut davada Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği sonucuna varmıştır.

IV. SÖZLEŞME'NİN 6. MADDESİNE İLİŞKİN DİĞER İHLAL İDDİALARI

357. Başvuran ayrıca, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi uyarınca, özellikle son yıllarda hâkimlerin yer değiştiremezliği ilkesini zedelediğini iddia ettiği çeşitli yasal ve fiili gelişmeler nedeniyle, bağımsız ve tarafsız mahkemeler tarafından yargılanmadığından şikâyetçi olmuştur.

358. Ayrıca, Sözleşme'nin 6 § 3 (c) maddesi uyarınca, aşağıdaki hususlar göz önünde bulundurularak, etkili hukuki yardım hakkından mahrum bırakıldığını iddia etmiştir

sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 6. Maddesinin 1 (d) paragrafi ile getirilen kısıtlamalar. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 6. maddesinin 1. fıkrasının (d) bendi uyarınca getirilen kısıtlamalar.

A. Madde 6 § 1 kapsamında yerel mahkemelerin bağımsızlığı ve tarafsızlığına ilişkin iddialar

359. Başvuran, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi uyarınca, kendisini yargılayan mahkemelerin bağımsız ve tarafsız olmadığını ileri sürerek, özellikle darbe girişimi sonrasında meydana gelen bazı yasal ve fiili gelişmeler nedeniyle hâkimlerin yer değiştiremezliği ilkesinin aşındığını iddia etmiştir. Daha spesifik olarak, 6723 sayılı Kanun'un 23 Temmuz 2016 tarihinde yürürlüğe girmesinin ardından (bkz. yukarıdaki 150. paragraf), Yargıtay'ın tüm üyelerinin görev süreleri dolmadan değiştirildiğini ve bunun da bu mahkemenin bağımsızlığını ve tarafsızlığını zedelediğini iddia etmiştir. Ayrıca, 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin 3. maddesi uyarınca 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 3. maddesi uyarınca (bkz. yukarıdaki 151. paragraf), terör örgütlerine veya Milli Güvenlik Kurulu tarafından milli güvenliğe zararlı faaliyetlerde bulunduğu karar verilen diğer örgütlere "aidiyeti, iltisakı veya irtibatı" olduğu değerlendirilen hakim veya savcılar görevden alınabilmektedir. Buna göre, darbe girişiminden kısa bir süre sonra yaklaşık 3.000 hâkim ve savcı görevden alınmış ve tutuklanmış, çok sayıda hâkim ise ByLock delilleri de dâhil olmak üzere FETÖ/PDY lehine verdikleri kararlar nedeniyle farklı görevlere atanmış veya görevden uzaklaştırılmıştır. Başvuran, ilgili tayin ve açığa alma kararlarını veren Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun, birçok uluslararası kurum tarafından da belirtildiği üzere, yapısal bağımsızlık ve tarafsızlıktan yoksun olduğunu iddia etmiştir.

360. Hükümet, başvuranın yerel yargı organlarının bağımsızlığı ve tarafsızlığına ilişkin şikayetlerinin yerel mahkemeler önünde usulüne uygun olarak dile getirilmediğini, davasıyla ilgili olmadığını ve özellikle de hakimlerin yargısal faaliyetleri nedeniyle tayin edilmeleri ve görevden uzaklaştırılmalarına ilişkin iddiaların soyut ve spekülatif olduğunu ileri sürmüştür. Hükümet, hakim ve savcılarla ilgili atama, nakil ve diğer tüm idari konuların, anayasal statüye sahip bağımsız bir organ olan Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun sorumluluğunda olduğunu belirtmiştir. Ayrıca, başvuran tarafından işaret edilen Yargıtay üyeliğindeki değişikliğin, Türk yargısının iki kademeli bir sistemden üç kademeli bir sisteme dönüştürülmesinin bir parçası olarak darbe girişiminden önce yasalaştığını ve ilgili hâkimlerin maaşlarının ve diğer haklarının, yargının bağımsızlığını ve tarafsızlığını ve görev güvencesini güvence altına alan Anayasa kapsamında korunmaya devam ettiğini vurgulamışlardır. Kanun Hükmünde Kararname'nin 3. Maddesi ile getirilen tedbirlere ilişkin olarak 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin

hiçbir demokratik devlette, bir terör örgütüyle bağlantısı olduğu tespit edilen bir yargıcın bu mesleği icra etmesine izin verilemeyeceğini ileri sürmüştür. Ayrıca, görevden alma kararları yargı denetimine tabidir.

361. UAD, üçüncü taraf görüşlerinde, zaten bir süredir tehdit altında olan Türk yargısının bağımsızlığının, özellikle yargı mensuplarının keyfi bir şekilde toplu olarak görevden alınması ve Nisan 2017 anayasa reformunun bir parçası olarak Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nda yapılan yapısal değişiklikler göz önünde bulundurulduğunda, darbe girişiminden sonra daha da kötüleştiğini ileri sürmüştür.

362. Mahkeme, başlangıçta, Hükümet'in iddiasının aksine, başvuranın Türk yargısının bağımsızlığı ve tarafsızlığına ilişkin iddialarını Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi önünde dile getirdiğini kaydeder (bkz. yukarıdaki 96. ve 103. paragraflar).

363. Ayrıca, Türkiye'de son yıllarda yargı teşkilatına ilişkin olarak yapılan yasal değişiklikleri (bkz. yukarıdaki 150-153. paragraflar) ve çeşitli uluslararası organlar tarafından Türk yargısının bağımsızlığında algılanan erozyona ve yürütmenin aşırı müdahalesine ilişkin endişelere ilişkin yapılan tespitleri (bkz. örneğin, *Selahattin Demirtaş / Türkiye (no. Türkiye (no. 2) [GC]*, no. 14305/17, § 434, 22 Aralık 2020, ve *Baş*, yukarıda anılan, §§ 252-54 ve 277). Bununla birlikte, Mahkeme, Türk yargı sistemi hakkında soyut olarak genel tespitlerde bulunmaya veya çeşitli Devlet güçleri arasındaki ilişkilerin ve etkileşimin izin verilebilir sınırları hakkında karar vermeye çağrılmadığını, ancak önündeki somut davanın olaylarına göre, adil yargılanma hakkının gerekliliklerinin yerine getirilip getirilmediğini belirlemeye çağrıldığını vurgulamaktadır (bkz. *mutatis mutandis*, *Kleyn ve Diğerleri / Hollanda [BD]*, *Hollanda [BD]*, no. 39343/98 ve 3 diğerleri, § 193, AİHM 2003 - VI; *Thiam/Fransa*, no. 80018/12, § 62, 18 Ekim 2018; ve *Baş*, yukarıda anılan, § 277).

364. Bu bağlamda, mevcut davada başvuran tarafından ileri sürülen argümanların, ne ulusal yargılamalar sırasında ne de Mahkeme önünde, davasının incelenmesine katılan ve bireysel yargılamasında somut sonuçlar doğuran hakimlerle ilgili herhangi bir spesifik iddia olmaksızın, genel bir yargı eleştirisi içerdiğini gözlemlemektedir (başvuranın bu konudaki argümanları için yukarıdaki 359. paragrafa bakınız). Mahkeme, mevcut davanın temelinde yatan daha acil meselenin, Türk yargısının FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûmiyet kararlarında ByLock delillerine *karşı* benimsediği ve Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1 maddelerinin ihlal edildiğine dair bulgulara yol açan tek tip ve küresel yaklaşım olduğunu düşünmektedir.

365. Dolayısıyla Mahkeme, bu başlık altındaki şikâyetlerin kabul edilebilirlik ve esasa ilişkin ayrı bir inceleme gerektirmediği kanaatindedir.

B. Madde 6 § 3 (c) kapsamında etkili hukuki yardım hakkına ilişkin iddialar

366. Başvuranın, 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 6 § 1 (d) maddesi tarafından getirilen kısıtlamalar nedeniyle avukatıyla özel olarak iletişim kurmadığı yönündeki 6 § 3 (c) maddesi kapsamındaki iddiasına ilişkin olarak (bkz. 667 (bkz. yukarıdaki 154. paragraf) sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin 6 § 1 (d) maddesi ile getirilen kısıtlamalar nedeniyle avukatı ile özel olarak görüşemediği iddiasına ilişkin olarak Mahkeme, bu hüküm ile 6 § 1 maddesi kapsamındaki daha geniş adil yargılanma güvencesi arasındaki karşılıklı ilişkiye dair yerleşik içtihadına atıfta bulunmaktadır. Mahkeme, ceza yargılamalarının genel olarak adil olup olmadığına ilişkin değerlendirmesinde, uygun olduğu ölçüde, adil yargılanma kavramının belirli yönlerini temsil eden 6 § 3 maddesinde sıralanan asgari haklara ne ölçüde riayet edildiğini dikkate alabilir. Ancak, bu özel usuli haklar kendi başlarına amaç değildir: bunların özünde yatan amaç her zaman ceza yargılamasının bir bütün olarak adil olmasını sağlamaya katkıda bulunmaktır (bkz. *mutatis mutandis*, *İbrahim ve Diğerleri*, yukarıda anılan, §§ 250 ve 251, diğer atıflarla birlikte, ve *Correia de Matos/Portekiz* [BD], no. 56402/12, § 120, 4 Nisan 2018).

367. Mahkeme, bu davadaki 6. madde şikâyetinin, öncelikle ve temelde, başvuranın ağır bir ceza gerektiren ciddi bir suçtan mahkûm edilmesine yol açan yargılamaların, yukarıda tespit edildiği üzere (bkz. yukarıdaki 356. paragraf), adil olmamasıyla ilgili olduğunu düşünmektedir. Bu çerçevede, Mahkeme, bu başlık altındaki şikâyetin kabul edilebilirliğini ve esasını ayrı ayrı ele almayı gerekli görmemektedir (bkz. yukarıda anılan *Navalnyy ve Ofitserov*, §§ 120 ve 121).

V. SÖZLEŞME'NİN 8. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

368. Başvuran, Sözleşme'nin 8. maddesi uyarınca aşağıdaki hususlardan şikâyetçi olmuştur

- (i) ByLock verilerinin MİT tarafından toplandığını ve kullanıldığını mahkeme kararı olmaksızın ve ilgili yasal çerçeveyi ihlal ederek ve
- (ii) İnternet trafiği verileri (CGNAT) BTK tarafından yasal süre sınırı dışında elde edilmiştir.

369. Hükümet, *diğerlerinin yanı sıra*, başvuranın bu başlık altındaki şikâyetlerinin, ilgili ByLock ve internet trafiği verilerinin elde edilmesi ve işlenmesi nedeniyle özel hayatına müdahale iddiasını içermediğini, daha ziyade söz konusu verilerin kendisini mahkum etmek için delil olarak kullanılmış olmasıyla ilgili olduğunu iddia etmiştir. Bu nedenle, bu başlık altındaki şikâyetin Sözleşme'nin 6. maddesi açısından incelenmesi gerektiğini iddia etmişlerdir. Ayrıca, başvuranın internet trafiği verilerinin azami süre sınırı dışında tutulmasından şikâyetçi olduğu ölçüde, Hükümet ilgili süre sınırının sadece internet servis sağlayıcılarını ilgilendirdiğini yinelemiştir. Her halükarda, başvuranın, hukuka aykırı olduğu iddia edilen saklama işleminden sorumlu tuttuğu Devlet makamlarına karşı idari dava açması mümkün olabilirdi, ancak bunu yapmamıştır.

370. Başvuran, 8. maddeye ilişkin şikâyetlerinin ilk ayağına ilişkin olarak sunduğu görüşlerinde, *diğerlerinin yanı sıra*, "bu davadaki asıl sorunun, iddia edilen ByLock verilerinin bir istihbarat servisi tarafından elde edilmesi ve bunun özel hayata saygı hakkına yansımaları değil, bir istihbarat servisinin ceza muhakemesi usulü kapsamında sağlanan güvenceleri göz ardı ederek verileri elde etmesi ve ardından bu verilerin mahkûmiyetinin tek gerekçesi olarak delil olarak kullanılması olduğunu" belirtmiştir.

371. Mahkeme, başvuranın gözlemlerinden, Sözleşme'nin 8. maddesi kapsamında sunduğu şikâyetlerinin temelinde, söz konusu hukuka aykırı eylem nedeniyle özel hayatına yapılan müdahaleden ziyade, hukuka aykırı olarak elde edildiği iddia edilen ByLock ve internet trafiği verilerine dayanılarak mahkûm edilmesinin yattığını not etmektedir. Ayrıca, Hükümet'in de aynı görüşte olduğunu gözlemlemektedir.

372. Başvuranın kendisi tarafından 8. Madde boyutunun çevresel bir mesele olarak görüldüğü, hem yerel mahkemeler hem de Mahkeme önünde yaptığı ve söz konusu deliller temelinde mahkûmiyetinin adilliğine odaklanan savunmalarının kapsamından da anlaşılmaktadır. İster ByLock ister internet trafiği verileriyle ilgili olsun, özel hayatla ilgili hususlar büyük ölçüde sadece ilgili delillerin ceza yargılamasında kullanılmasıyla ilgili oldukları ölçüde ileri sürülmüştür.

373. Yukarıda belirtilenleri ve başvuranın hukuka aykırı olarak elde edilmiş delillere dayanılarak mahkûm edilmesine ilişkin olarak 8. madde kapsamında dile getirdiği temel meselelerin 6/1. madde kapsamında ele alınmış olduğunu göz önünde bulunduran Mahkeme, mevcut davanın özel koşullarında 8. madde açısından bu şikâyetlerin kabul edilebilirliği ve esası hakkında ayrı bir karar vermeye gerek olmadığı kanaatindedir.

VI. SÖZLEŞME'NİN 11. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

374. Başvuran, yerel mahkemelerin kendisini mahkûm etme kararlarını, yasal olarak kurulmuş bir sendikaya (Aktif Eğitim-Sen) ve bir derneğe (Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği) üye olmasına dayandırmaları nedeniyle Sözleşme'nin 11. maddesinin ihlal edildiğinden şikâyetçi olmuştur; bu durum, söz konusu hüküm tarafından korunan temel haklarının kullanılmasından başka bir şey değildir. Sözleşme'nin 11. maddesi aşağıdaki gibidir:

"1. Herkes, çıkarlarını korumak için sendika kurma ve sendikalara üye olma hakkı da dahil olmak üzere, barışçıl olarak toplanma ve başkalarıyla birlikte örgütlenme özgürlüğü hakkına sahiptir.

2. Bu hakların kullanılmasına, yasayla öngörülen ve demokratik bir toplumda ulusal güvenliğin, kamu emniyetinin sağlanması, düzensizliğin veya suç işlenmesinin önlenmesi, sağlığın veya ahlakın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması için gerekli olanlar dışında hiçbir kısıtlama getirilemez. Bu madde, bu hakların silahlı kuvvetler, polis veya Devlet idaresi mensupları tarafından kullanılmasına hukuka uygun sınırlamalar getirilmesini engellemez."

A. Kabul Edilebilirlik

375. Bu şikâyet, açıkça dayanaktan yoksun olmadığı gibi, Sözleşme'nin 35. maddesinde belirtilen diğer gerekçelerden dolayı da kabul edilemez değildir. Bu nedenle kabul edilebilir ilan edilmelidir.

B. Değerler

1. Tarafların sunumları

(a) Başvuru Sahibinin Sunumları

376. Başvuran, başlangıçta, yargı organlarının, *diğerlerinin yanı sıra*, bir sendikaya ve bir derneğe üye olduğu gerekçesiyle kendisini terör suçundan mahkum etme ve altı yıl üç ay hapis cezasına çarptırma kararının, Sözleşme'nin 11. maddesi kapsamında güvence altına alınan haklarına doğrudan, açık ve ağır bir müdahale teşkil ettiğini ileri sürmüştür. Bu bağlamda, başvuran, Hükümet'in iddiasının aksine, mahkemenin kendisini mahkum etme kararının temelini oluşturan delillere özel bir ağırlık vermediğini ileri sürmüştür. Ayrıca, Hükümet bile, başvuranın söz konusu sendika ve derneğe üyeliğinin, hem iç hukuk hem de uluslararası hukuk kapsamındaki temel haklarını kullanmasıyla doğrudan ilgili olduğunu inkar etmemiştir. Dolayısıyla, Hükümet'in herhangi bir müdahalede bulunmadığı yönündeki iddiası savunulamazdı.

377. Müdahalenin haklı olup olmadığı sorusuna ilişkin olarak, başvuran, ilk olarak, Hükümet'in, hem sendikanın hem de söz konusu derneğin Türkiye yasalarına uygun olarak kurulduğuna ve faaliyet gösterdiğine itiraz etmediğine işaret etmiştir. Gerçekten de Aktif Eğitim-Sen, eğitim alanındaki kamu görevlilerini temsil eden bir sendika olmuştur. Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği, çocuklara "gönüllü eğitim hizmetleri" sağlamaya adanmıştı. Bu bağlamda, başvuran çocuklara ücretsiz satranç kursları vermiştir. Ayrıca, başvuran, sendika ve derneğe üye olarak, terör suçu işlemek için herhangi bir niyet veya güdü göstermediğini belirtmiştir. Daha da önemlisi, mahkeme başvuranın herhangi bir yasadışı faaliyete giriştiğinden ya da katıldığından bahsetmemiş ya da ima dahi etmemiştir. Söz konusu sendika ya da dernek de böyle bir faaliyette bulunmamıştır. Dolayısıyla, bu kurumlara üyeliği ile mahkum edildiği terör suçu arasında mantıklı bir bağlantı yoktu.

378. Yukarıda belirtilen hususlar ışığında, başvuran, mahkemenin, suçlu bulunduğu Ceza Kanunu'nun 314 § 2. maddesini yorumlamasının, Sözleşme'nin 11. maddesi kapsamındaki haklarına yapılan müdahalenin kanunla öngörülmemiş olacak kadar muğlak ve keyfi olduğu görüşündedir.

379. Son olarak, başvuran, mevcut davanın olaylarının, Hükümet'in dayandığı *Ayoub ve Diğerleri / Fransa* (no. 77400/14 ve 2 diğer, 8 Ekim 2020) davasından tamamen farklı olduğunu belirtmiş ve Mahkeme'den bu argümanı reddetmesini istemiştir.

(b) Hükümet tarafından sunulan görüşler

380. Sözleşme'nin 6. ve 7. maddeleri kapsamında ByLock başvurusuna ilişkin görüşlerine atıfta bulunan Hükümet, başvuranın 11. madde kapsamındaki haklarına müdahale edilmediğini, çünkü mahkûmiyeti için dayanılan belirleyici delilin ByLock kullanması olduğunu ileri sürmüştür. Ayrıca, mahkeme, başvuranın FETÖ/PDY'nin elebaşının talimatıyla Bank Asya'ya para yatırmış olmasını ve 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile kapatılan bir sendika ve derneğin üyesi olmasını dikkate almıştır. 667 sayılı Olağanüstü Hal Kapsamında Alınan Tedbirlere İlişkin Kanun Hükmünde Kararname. Söz konusu sendika ve derneğin FETÖ/PDY'nin örgütsel faaliyetlerini yasal bir görünüm altında yürütme amacını taşıdığı göz önünde bulundurulduğunda, yargı organları başvuranın üyeliğini sadece destekleyici bir delil olarak değerlendirmiştir. Dolayısıyla, bir bütün olarak ele alındığında, başvuranın mahkûmiyeti için mahkeme tarafından dayanılan delil unsurları birbiriyle çelişmemekte, aksine birbirini tamamlamakta ve teyit etmektedir. Durum böyleyken, mahkeme, başvuranın mahkum edildiği suçun maddi ve manevi unsurlarının oluştuğunu tespit etmiştir. Buna göre, başvuran sadece bir dernek veya sendikaya üye olduğu için cezalandırılmamış ve toplanma ve örgütlenme özgürlüğüne saygı gösterilmesi hakkında yararlanmasında herhangi bir engelle karşılaşmamıştır.

381. Mahkeme'nin, başvuranın Sözleşme'nin 11. maddesi kapsamındaki haklarına bir müdahale olduğunu düşünmesi halinde, Hükümet, bu müdahalenin kanunla, yani Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi ve Yargıtay içtihadıyla öngörüldüğü görüşündedir. Bu bağlamda, Hükümet, Yargıtay'ın yerleşik içtihadının, sanığın işlediği eylemlerin süreklilik, çeşitlilik ve yoğunluk kriterlerini karşılamaması veya silahlı terör örgütünün hiyerarşik yapısına dahil olduğunu göstermemesi koşuluyla, bir sendika veya dernek üyeliğinin, bir kişiyi silahlı terör örgütüne üye olmaktan mahkum etmek için yeterli olmayacağını gösterdiğini ileri sürmüştür. Bununla birlikte, Yargıtay içtihadı, ByLock kullanan, FETÖ/PDY'nin talimatları doğrultusunda Bank Asya'ya para yatıran ve FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu düşünülen bir sendikaya üye olan bir kişinin mahkum edilmesinin uygun olduğunu göstermiştir.

382. İddia edilen müdahalenin amacına ilişkin olarak Hükümet, başvuranın üyesi olduğu tespit edilen FETÖ/PDY'nin Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkmaya teşebbüs ettiği göz önüne alındığında, bunun ulusal güvenlik ve kamu güvenliğinin korunması ve düzensizliğin veya suçun önlenmesi olduğunu savunmuştur. Hükümet ayrıca, her türlü müdahalenin demokratik bir toplumda gerekli olduğunu vurgulayarak, mahkemenin başvuranın sendika ve dernek üyeliğine ihtiyatla yaklaştığını ve bunları yalnızca "destekleyici" veya "tamamlayıcı" kanıtlar olarak dikkate aldığını savunmuştur.

383. Hükümet ayrıca, dünyanın pek çok farklı yerinde, suç örgütlerinin, demokrasi ve insan haklarının sunduğu avantajlardan yararlanan yasal yapıların kisvesi altında yasadışı faaliyetler yürüttüğünü savunmuştur. Bu bağlamda Hükümet, Mahkeme'nin *Ayoub ve Diğerleri* (yukarıda anılan) kararına atıfta bulunarak, Mahkeme'nin içtihadında da bu tür bazı örgütlerin tespit edildiği iddiasını desteklemiştir. Hükümet, FETÖ/PDY tarafından gerçekleştirilen faaliyetler ve bu örgütün anayasal düzeni ortadan kaldırma amacı göz önünde bulundurulduğunda, Mahkeme'nin bu içtihat çizgisinden ayrılması için bir neden olmadığını ileri sürmüştür.

2. Mahkeme'nin değerlendirmesi

384. Mahkeme, Sözleşme'nin 7. maddesi uyarınca, başvuranın ByLock uygulamasını kullandığı iddiasına dayanan silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkûmiyetinin, iç hukukun geniş ve öngörülemez bir yorumu yoluyla ByLock kullanıcılarına etkili bir şekilde objektif sorumluluk yüklediği için bu hükmün gerekliliklerine aykırı olduğunu tespit etmiştir. Mahkeme bu tespiti yaparken, ilgili iç hukuk kararları ve Hükümet'in görüşlerine dayanarak (bkz. yukarıdaki 87, 88, 160, 165, 181, 188, 232 ve 233. paragraflar), başvurana atfedilen diğer eylemlerin, sendika ve dernek üyeliği de dahil olmak üzere, yalnızca bir doğrulama kaynağı olarak hizmet ettiğini ve sonuç üzerinde çok sınırlı bir etkiye sahip olduğunu belirtmiştir (bkz. 257, 262 ve 268. paragraflar; ayrıca Hükümet'in Sözleşme'nin 11. maddesi çerçevesinde yukarıdaki 380 ve 381. paragraflarda yer alan görüşlerine bakınız). Yine de, bu üyelikler, başvuranın Sözleşme'nin 11. maddesi tarafından korunan örgütlenme özgürlüğü hakkını kullanmasını temsil ettiğinden, bunun, yukarıda açıklanan sınırlı ölçüde bile olsa, kendisini mahkum etmek için kullanılmış olması, bu şikayetin Mahkeme tarafından incelenmesini gerektirmektedir.

(a) Bir müdahale olup olmadığı

385. Madde 11'de belirtilen örgütlenme özgürlüğü hakkı, dernek kurma hakkını da kapsamaktadır. Ortak çıkarları ilgilendiren bir alanda kolektif olarak hareket edebilmek amacıyla tüzel kişilik kurabilmek, dernek kurma hakkının temel unsurlarından biridir.

örgütlenme özgürlüğünün en önemli yönleri olup, bu hak olmaksızın herhangi bir anlam ifade etmeyecektir (bkz. *Gorzelik ve Diğerleri/Polonya* [BD], no. 44158/98, § 88, AIHM 2004-I, ve *Sidiropoulos ve Diğerleri/Yunanistan*, 10 Temmuz 1998, § 40, Reports of Judgments and Decisions 1998-IV).

386. Gerçekten de, ilgili ülkedeki demokrasinin durumu, bu özgürlüğün ulusal mevzuat kapsamında nasıl güvence altına alındığı ve yetkililer tarafından pratikte nasıl uygulandığı ile ölçülebilir (bkz. *Gorzelik ve Diğerleri*, yukarıda anılan, § 88). Mahkeme içtihadında, demokrasi, çoğulculuk ve örgütlenme özgürlüğü arasındaki doğrudan ilişkiyi birçok kez teyit etmiş ve yalnızca ikna edici ve zorlayıcı nedenlerin bu özgürlüğe getirilen kısıtlamaları haklı çıkarabileceği ilkesini ortaya koymuştur. Tüm bu kısıtlamalar Mahkeme tarafından sıkı bir denetime tabidir (a.g.e.).

387. Mahkeme, mevcut davada olduğu gibi, silahlı bir terör örgütüne üye olma suçunun kurucu unsurlarını oluşturabilecek objektif gerekçelerin bulunmadığı durumlarda, yerel mahkemeler tarafından açıkça şiddet içermeyen - ve ilke olarak Sözleşme tarafından korunması gereken - ifadelerin veya eylemlerin cezai sorumluluğun belirlenmesinde kullanılmasının ilgili haklara müdahale anlamına gelebileceğini belirtmektedir. Bu ifadelerin veya eylemlerin ceza yargılamasında kullanılmasının destekleyici veya tamamlayıcı niteliği, bu sonucu ortadan kaldırmaz. Mevcut davada, adli makamların iddianamede ve kararlarda başvuruçunun Aktif Eğitim-Sen ve Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği üyeliğine dayanması, sadece tali bir şekilde olsa bile, Sözleşme'nin 11. maddesi kapsamındaki haklarına bir müdahale teşkil etmek için yeterlidir.

(b) Müdahalenin haklı olup olmadığı

388. Mahkeme'nin yerleşik içtihadına göre, Sözleşme'nin 8 ila 11. maddelerinde yer alan "yasayla öngörülmüş" ve "yasaya uygun" ifadeleri, yalnızca itiraz edilen tedbirin iç hukukta bir dayanağı olmasını değil, aynı zamanda, yukarıda belirtildiği üzere, Sözleşme'nin tüm maddelerinde yer alan hukukun üstünlüğü ilkesiyle de uyumlu olmasını gerektirmektedir (bkz. yukarıdaki 350. paragraf; ayrıca bkz. *Maestri / İtalya* [BD], no. 39748/98, § 30, ECHR 2004-I). Bu maddelerle korunan haklara yapılan müdahalenin kanunla öngörülüp öngörülmediği sorusuna ilişkin genel ilkeler için Mahkeme, *Selahattin Demirtaş* kararına atıfta bulunmaktadır (yukarıda anılan, §§ 249-54).

389. Mevcut davada Hükümet, söz konusu müdahalenin kanunla, yani Yargıtay tarafından yorumlandığı şekliyle Ceza Kanunu'nun 314 § 2. maddesiyle öngörüldüğünü savunmuştur. Başvuran, müdahalenin iç hukukta bir dayanağı olduğuna itiraz etmemekle birlikte, mevcut olaylarda ilgili hükmün yorumlanmasının ve uygulanmasının, Sözleşme'nin 11 § 2 maddesi kapsamındaki yasallık gerekliliğinin gerisinde kaldığını iddia etmiştir. Dolayısıyla, mevcut davada söz konusu olan, müdahalenin "niteliğidir".

söz konusu kanunun, özellikle de etkileri bakımından öngörülebilir olup olmadığı (bkz. örneğin, *Kudrevičius ve Diğerleri/Litvanya* [BD], no. 37553/05,

§ 108, AİHM 2015) ve Sözleşme'nin 11. maddesinin ikinci paragrafı kapsamındaki hukukun üstünlüğü kriterine uymuştur.

390. Söz konusu sendika ve derneğin, darbe girişiminin ardından FETÖ/PDY ile bağlantılı oldukları gerekçesiyle 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile kapatılmadan önce yasal olarak kuruldukları ve faaliyet gösterdikleri ortak kabul görmektedir. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile FETÖ/PDY ile bağlantılı oldukları gerekçesiyle *kapatılmadan önce yasal olarak kurulmuş ve faaliyet göstermişlerdir*. Mahkeme, görünüşte Sözleşme'nin 11. maddesi kapsamına giren ve şiddeti teşvik etmeyen veya demokratik bir toplumun temellerini başka bir şekilde reddetmeyen eylemlerin yasallık karinesinden yararlanması gerektiği kanaatinde (Sözleşme'nin 5. maddesi bağlamında yapılan benzer bir değerlendirme için, yukarıda anılan *Taner Kılıç*, § 105 ile karşılaştırınız). Bununla birlikte, belirli bir davada bu karineyi çürütmek ulusal makamlara açıktır. Bu nedenle, mevcut davada ulusal makamların bunu yapıp yapmadığı tespit edilmelidir.

391. Bu bağlamda Mahkeme, söz konusu sendika ve derneğin 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile kapatılmasına neden olan eylemlerinin niteliğine ilişkin olarak mahkeme kararında herhangi bir açıklama bulunmadığına dikkat çeker. 667. Mahkemenin bu noktadaki değerlendirmesi, söz konusu Kanun Hükmünde Kararname uyarınca FETÖ/PDY ile bağlantılı oldukları gerekçesiyle kapatıldıklarını gözlemlemekle sınırlı kalmıştır (benzer bir tespit için bkz. 59835/10, §§ 33-34, 21 Temmuz 2020). Mahkeme kararında, başvuranın bu yapılar içinde herhangi bir eylemde bulunup bulunmadığına ve eğer bulunmuşsa, bu eylemlerin niteliğinin ne olduğuna dair herhangi bir açıklama da yer almamaktadır (Sözleşme'nin 5. maddesi uyarınca verilen bir tutuklama kararı bağlamında benzer bir durum için bkz.

v. Türkiye, no. 72/17, § 129, 19 Ocak 2021). Ayrıca, Ankara Bölge Adliye Mahkemesi, bu hususlara daha fazla açıklık getirmeksizin, dayanılan deliller de dâhil olmak üzere, ilk derece mahkemesinin kararını onamıştır. Son olarak, Hükümet, Mahkeme önündeki görüşlerinde, bu hususlara ilişkin daha fazla açıklama sunan başka bir yerel mahkeme kararı sunmamış, sadece söz konusu sendika ve derneğin FETÖ/PDY'nin amaçları doğrultusunda hareket ettiğini ileri sürmüştür.

392. Buna göre, başvuran aleyhindeki ceza yargılamaları sırasında, yerel mahkemelerin, Aktif Eğitim-Sen ve Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği üyeliği bağlamında, şiddete teşvik veya demokratik bir toplumun temellerini reddetme olarak yorumlanabilecek herhangi bir eylemde bulunup bulunmadığını değerlendirmedeği görülmektedir. Bu bağlamda, Hükümet'in, başvuranın sendika ve dernek üyeliklerine ilişkin (yukarıda açıklanan) yasallık karinesini çürütmek için herhangi bir özel kanıt sunmadığı da belirtilmelidir (bkz,

§ 134). Mahkeme, bu tür unsurların bulunmadığı durumlarda, yalnızca başvuranın silahlı bir terör örgütüne üye olduğunu desteklemek için kullanılsa bile, söz konusu sendika ve derneğe üye olmanın, yasallık karinesini çürütmek için yeterli olmadığı kanaatindedir.

393. Bu noktada Mahkeme, *Selahattin Demirtaş davasında* (yukarıda anılan), başvuranın Ceza Kanunu'nun 314. maddesi uyarınca cezalandırılabilir ciddi suçlarla bağlantılı olarak tutuklu yargılanmasının, siyasi açıklamalarına ve yasal bir örgütte yer almasına dayandırıldığını yineler, başvuranın tutuklanmasını haklı kılabilir eylemlerin kapsamının o kadar geniş olduğuna karar vermiştir ki, bu maddenin içeriği ve yerel mahkemeler tarafından yorumlanması, ulusal makamların keyfi müdahalelerine karşı yeterli koruma sağlamamıştır (Venedik Komisyonu'nun bu konudaki görüşü için yukarıdaki 201. paragrafa da bakınız). Mahkeme, bir ceza kanunu hükmünün bu kadar geniş yorumlanmasının, ifade özgürlüğü hakkının kullanılmasının silahlı bir terör örgütüne üye olma, silahlı bir terör örgütü kurma veya yönetme ile bir tutulmasını gerektirdiği durumlarda, böyle bir bağlantıya ilişkin somut bir kanıtın yokluğunda, haklı gösterilemeyeceği görüşündedir (bkz. *Selahattin Demirtaş*, yukarıda anılan, §§ 277-80).

394. Bu nedenle, *Selahattin Demirtaş* kararında varılan sonuçların, Sözleşme'nin 11. maddesi bağlamında mevcut davaya aktarılıp aktarılamayacağı sorusu ortaya çıkmaktadır. Bu soruya cevap verebilmek için, iki davanın olgusal koşullarının birbirleriyle yeterince karşılaştırılabilir olup olmadıklarını tespit etmek amacıyla dikkatli bir değerlendirme yapılmalıdır. Mahkeme, *Selahattin Demirtaş davasında*, başvuranın tutuklanmasına ve yargılanmasına dayanak teşkil eden delillerin, yalnızca Sözleşme'nin 10. maddesi uyarınca ifade özgürlüğünün kullanılması kapsamına giren konuşmalarından veya eylemlerinden oluştuğunu kabul etmektedir. Mevcut davada, 11. maddenin korumasından yararlanan eylemler, yerel mahkemeler tarafından yalnızca başvuranın mahkumiyetini destekleyici faktörler olarak dayanak alınmıştır. Bununla birlikte, bu sadece bir derece farkıdır ve Ceza Kanunu'nun 314. maddesinin kapsamının, bu hükmü yorumlayan içtihatlarda gerekli olan ve silahlı bir terör örgütüne üyeliği gösteren süreklilik, çeşitlilik ve yoğunluk kriterlerini yerine getirecek somut unsurlar olmaksızın, suç teşkil eden bir davranış göstergesi olarak, her ikisi de o dönemde yasal olarak faaliyet gösteren bir sendikaya ve bir derneğe üyeliği içerecek şekilde öngörülemeyen bir şekilde genişletildiği gerçeği ortadadır. Dolayısıyla, bu olgusal farklılık, mevcut davayı *Selahattin Demirtaş'ın* davasından ayırmak için yeterli görünmemektedir.

395. Son olarak, Hükümet'in mevcut şikâyetin *Ayoub ve Diğerleri'ne* (yukarıda anılan) dayanılarak reddedilmesi gerektiği yönündeki argümanına ilişkin olarak, Mahkeme, üç paramiliter tipte aşırı sağcı derneğin kapatılmasıyla ilgili olan bu davanın mevcut davadan önemli ölçüde farklı olduğunu düşünmektedir. Bu derneklerden ilkinin feshi şu gerekçelere dayanmaktaydı

İkinci ve üçüncü dernekler, siyasi görüşlerin ifade edilmesine değil, *diğerlerinin yanı sıra* bir şiddet eylemine, yani bir kişinin öldürülmesine dayanırken, üyeleri tarafından çeşitli vesilelerle şiddet içeren yollarla da dahil olmak üzere fiilen desteklenen ve uygulamaya konulan amaçların, özellikle Müslüman göçmenlere, Yahudilere ve eşcinsellere yönelik nefret ve ırk ayrımcılığına teşvik unsurlarını tartışmasız bir şekilde içerdiği gerekçesiyle kapatılmıştır. İki davanın olguları arasındaki önemli farklılıklar göz önünde bulundurulduğunda, Hükümet'in Mahkeme'nin burada *Ayoub ve Diğerleri* (yukarıda anılan) davasındakiyle aynı tutumu benimsemesi gerektiği yönündeki argümanı reddedilmelidir.

396. Yukarıda belirtilen hususlar ışığında Mahkeme, mevcut davada Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesinin başvuranın Aktif Eğitim-Sen ve Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği üyeliğiyle ilgili olarak yorumlanma şeklinin, bu hükmün kapsamını öngörülemeyen bir şekilde genişlettiğini, keyfi müdahalelere karşı gerekli asgari korumayı sağlamadığını ve bu nedenle Sözleşme'nin 11 § 2 maddesinin gerektirdiği şekilde "kanunla öngörülmüş" olarak kabul edilemeyeceğini tespit etmektedir.

397. Yukarıdaki tespit ışığında, müdahalenin 11. maddenin 2. paragrafında sıralanan meşru amaçlardan bir veya daha fazlasını izleyip izlemediğini ve "demokratik bir toplumda gerekli" olup olmadığını incelemek gereksizdir.

(c) Sözleşme'nin 15. Maddesi kapsamındaki hususlar

398. Mahkeme, başvuranın 6. madde kapsamındaki şikâyetlerini Sözleşme'nin 15. maddesi açısından değerlendirirken, hukukun üstünlüğü ilkesine uyulmasının her zaman vazgeçilmez olduğunu ve olağanüstü hallerde bile bu ilkedен sapmanın mümkün olmadığını vurgulamıştır (bkz. yukarıdaki 350. paragraf). Hukukun üstünlüğünün Sözleşme'nin ve tüm hükümlerinin temelinde yatan ilke olduğu göz önüne alındığında (bkz. *Grzeđa*, yukarıda anılan, § 341), bu hususlar 11. madde bakımından da geçerlidir. Buna göre, Mahkeme, toplanma ve örgütlenme özgürlüğü hakkını ihlal eden istisnai bir tedbirin olağanüstü halin özel koşulları tarafından tamamen haklı gösterilip gösterilmediğini ve durumun zorunlulukları tarafından kesinlikle gerekli olup olmadığını belirlerken, kamu makamlarının Sözleşme tarafından güvence altına alınan haklara keyfi müdahalelerine karşı güvencelerin sağlanıp sağlanmadığını ve tedbirin hukukun üstünlüğüne zarar verip vermediğini de incelemelidir.

399. Hükümet'in 11. madde kapsamındaki şikâyetin 21 Temmuz 2016 tarihinde bildirilen derogasyon dikkate alınarak incelenmesi talebi, söz konusu sendika ve derneğin 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile olağanüstü hal döneminde alınan tedbirler kapsamında kapatıldığı iddiasına dayanmaktadır. 667 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile olağanüstü hal döneminde alınan tedbirler bağlamında kapatıldığı iddiasına dayanmaktadır. Ancak Mahkeme, mevcut davada söz konusu olan 11. madde ihlalinin, ilgili sendika ve derneğin kapatılmasından değil, başvuranın söz konusu sendika ve derneğe üyeliğinin, örgüt üyeliğinden mahkumiyetinin güvence altına alınmasında destekleyici delil olarak kullanılmasından kaynaklandığını kaydetmektedir.

silahlı terör örgütü olduğunu iddia etmiştir. Her ne olursa olsun, Hükümet, yerel mahkemeler tarafından başvuranın söz konusu sendika ve derneğe üye olmasının, Türkiye'de olağanüstü halin ortaya çıkmasına neden olan durumun zorunlulukları tarafından kesin olarak gerekli görülüp görülmediğine ilişkin herhangi bir açıklama yapmamıştır. Başvuranın davası bağlamında veya başka bir yerde bu tür bir değerlendirilmenin yapıldığı herhangi bir iç hukuk kararına da işaret etmemişlerdir.

400. Bu fiillere dayanılmasının, öngörülemez olması nedeniyle yasallık şartını ihlal ettiği tespiti, yerel mahkemelerin Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesinin kapsamını aşırı genişlettiği ve böylece başvuruları keyfi müdahalelere karşı asgari korumadan mahrum bıraktığı anlamına gelmektedir ki bu koruma hukukun üstünlüğünün korunması için temeldir (bkz. ilgili olarak yukarıdaki 350. paragraf).

401. Yukarıda belirtilenler ışığında, Mahkeme, Hükümet'in, başvuranın Sözleşme'nin 11. maddesi kapsamında korunan haklarına yapılan müdahalenin, 15. madde kapsamındaki durumun zorunlulukları tarafından kesinlikle gerekli görüldüğünü gösteremediği kanaatindedir.

(d) Sonuç

402. Yukarıda belirtilen hususlar ışığında Mahkeme, mevcut davada Sözleşme'nin 11. maddesinin ihlal edildiğine karar vermiştir.

VII. SÖZLEŞME'NİN 41. VE 46. MADDELERİNİN UYGULANMASI

A. Sözleşme'nin 46. Maddesi

403. Sözleşme'nin 46. Maddesi aşağıdaki gibidir:

"1. Yüksek Sözleşmeci Taraflar, taraf oldukları her davada Mahkeme'nin nihai kararına uymayı taahhüt ederler.

2. Mahkeme'nin nihai kararı, kararın uygulanmasını denetleyecek olan Bakanlar Komitesi'ne iletilir."

1. Genel ilkeler

404. Sözleşme'nin 46. maddesi uyarınca kararların icrası bağlamında, Mahkeme'nin Sözleşme'nin ihlal edildiğini tespit ettiği bir karar, davalı Devlete, tespit edilen ihlale son verme ve ihlalden önceki durumu mümkün olduğunca eski haline getirecek şekilde sonuçlarını telafi etme yükümlülüğü getirmektedir (bkz. birçok makam arasında, *Kurić ve Diğerleri / Slovenya* (adil tatmin) [GC], no. 26828/06, § 79, AİHM 2014). Bununla birlikte, Mahkeme'nin kararları esasen beyan niteliğindedir. Buna göre, bir davaya taraf olan Sözleşmeci Devletler, Mahkeme'nin denetimine tabi olmak kaydıyla, ilke olarak aşağıdaki hususları seçmekte serbesttirler

Bakanlar Komitesi, Mahkeme'nin ihlal tespit ettiği bir karara - iç hukuk düzenlerinde benimsenecek genel ve/veya uygunsu bireysel tedbirler de dâhil olmak üzere - iyi niyetle ve kararın "sonuçları ve ruhu" ile uyumlu bir şekilde yerine getirilmesi kaydıyla, hangi yollarla uyacaklarını bildirir (bkz. örneğin, *Ilgar Mammadov/Azərbaycan (ihlal davası)* [BD], no. 15172/13, § 149, 29 Mayıs 2019).

405. Bununla birlikte, bazı özel durumlarda Mahkeme, davalı Devlete, ihlal tespitine yol açan duruma - genellikle sistemik bir duruma - son vermek için alınabilecek tedbirlerin türünü belirtmeyi faydalı bulmuştur. Ancak bu tür durumlarda bile, Sözleşme'nin 46 § 2 maddesi uyarınca bu tür tedbirlerin uygulanmasını değerlendirme yetkisi münhasıran Bakanlar Komitesi'ne aittir (bkz. yukarıda anılan *Ilgar Mammadov (ihlal davası)*, §§ 153-55, ve yukarıda anılan *Kavala (ihlal davası)*, § 134).

406. Özellikle davaların yeniden açılmasına ilişkin olarak, Mahkeme bu tür tedbirlere hükmetme yetkisine sahip olmadığını açıkça belirtmiştir (bkz. diğer makamların yanı sıra, *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT) v. İsviçre (no. 2)* [GC], no. 32772/02, § 89, AİHM 2009, ve *Moreira Ferreira*, yukarıda anılan, § 48). Bununla birlikte, bir kişinin Sözleşme'nin 6. maddesinin gerekliliklerinin ihlal edildiği yargılamalar sonucunda mahkum edildiği durumlarda, Mahkeme, talep edilmesi halinde, yeniden yargılamanın veya davanın yeniden açılmasının ilke olarak ihlali telafi etmek için uygun bir yol olduğunu ve çoğu zaman en uygun yol olduğunu belirtebilir (bkz. sırasıyla, *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT)*, yukarıda anılan,

§ 89, ve *Moreira Ferreira*, yukarıda anılan, §§ 49 ve 52). Bu durum, R (2000) 2 sayılı Tavsiye Kararı'nda, Sözleşme'ye Taraf Devletlere, davanın yeniden incelenmesi ve yargılamanın ulusal düzeyde yeniden başlatılması için mekanizmalar getirmeleri çağrısında bulunan ve istisnai durumlarda bu tür tedbirlerin "*restitutio in integrum'a* ulaşmanın tek olmasa da en etkili yolu" olduğunu tespit eden Bakanlar Komitesi'nin ilkeleriyle uyumludur (bkz. *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT)*, yukarıda anılan, §§ 33 ve 89).

407. Mahkeme, ceza davalarının yeniden açılmasına ilişkin yukarıda belirtilen ilkelerin, Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlal edildiğini tespit ettiği durumlarda da geçerli olduğunu teyit etmektedir (bkz. örneğin, *Dragotoni v. Militaru-Pidhorni*, yukarıda anılan, § 55, ve *Sinan Çetinkaya ve Ağyar Çetinkaya/Türkiye*, no. 74536/10, § 49, 24 Mayıs 2022).

408. Son olarak, Mahkeme'nin kararları yalnızca önüne getirilen davaları karara bağlamakla kalmayıp, daha genel olarak Sözleşme tarafından tesis edilen kuralları açıklığa kavuşturmaya, korumaya ve geliştirmeye hizmet etmekte ve böylece Devletlerin Sözleşmeciler Taraf olarak üstlendikleri yükümlülüklerine uymalarına katkıda bulunmaktadır (bkz. örneğin, *Jeronovičs/Letonya* [BD], no. 44898/10, § 109, 5 Temmuz 2016).

2. Genel ilkelerin davaya uygulanması

(a) Mevcut başvurularla ilgili olarak alınması gereken bireysel tedbirler

409. Mevcut davada yapılan ihlal tespitleri, özellikle de Sözleşme'nin 7. ve 6. maddeleri kapsamındaki, davalı Devlet'e, başvuranın haklarına yönelik bu ihlalleri gidermek için uygun tedbirleri alma yükümlülüğü getirmektedir.

410. İctihadında da kabul edildiği üzere, Avrupa'da, Mahkeme tarafından Sözleşme'nin ihlal edildiğinin tespit edilmesinin ardından, bireylerin, nihai bir kararla sonuçlanmış bir ceza davasının yeniden açılması için başvuruda bulunmalarına olanak tanıyan çok çeşitli hukuk yolları bulunmaktadır; ancak, Sözleşmeciler Devletler arasında, davanın yeniden açılması için başvuruda bulunma hakkına ilişkin yeknesak bir yaklaşım bulunmamaktadır (bkz. *Moreira Ferreira*, yukarıda anılan, § 53).

411. Türk hukuku kapsamında, iç mevzuat, CMK'nın 311 § 1 (f) maddesi uyarınca böyle bir hakkı açıkça öngörmektedir; bu madde, ilgili olduğu üzere, Sözleşme'nin veya Protokollerinin ihlal edildiğini tespit eden Mahkeme'nin nihai kararını takiben bir yıl içinde davanın yeniden açılmasının talep edilebileceğini öngörmektedir. Bu nedenle Mahkeme, Sözleşme'nin 6. veya 7. maddelerinin gerekliliklerinin ihlal edildiği yargılamaların ardından bir kişinin mahkum edildiği Türkiye aleyhindeki davalarda ceza yargılamalarının yeniden açılması olasılığına sıklıkla *atıfta* bulunmuştur (bkz. örneğin, *Balta ve Demir/Türkiye*, no. 48628/12, § 70, 23 Haziran 2015; *Fikret Karahan v. Türkiye*, no. 53848/07, § 64, 16 Mart 2021; *Faysal Pamuk/Türkiye*, no. 430/13, § 79, 18 Ocak 2022; ve *Sinan Çetinkaya ve Ağyar Çetinkaya*, yukarıda anılan, § 49).

412. Yukarıda belirtilen ilkeler ışığında ve diğer benzer ihlallerin önlenmesi veya giderilmesi için gerekli olabilecek genel tedbirlere halel getirmeksizin (bkz. aşağıdaki 418. paragraf), talep edilmesi halinde, ceza davasının yeniden açılması, mevcut davada tespit edilen ihlallere son vermenin ve başvurulara telafi sağlamanın en uygun yolu olacaktır. *Sejdovic/İtalya* davasında belirtildiği üzere ([GC], no. 56581/00, § 127, AİHM 2006-II), yeni bir yargılamanın nasıl devam edeceğini ve ne şekilde olacağını belirtmek Mahkeme'ye düşmez; yasal yükümlülüklerini yerine getirmek için kullanılacak araçların seçimi, bu araçların Mahkeme kararının sonuçları ve ruhuyla uyumlu olması koşuluyla, Hükümet'in takdirine kalmıştır.

(b) Benzer vakalara ilişkin alınacak tedbirler

413. Mahkeme, mevcut davada, Sözleşme'nin 7. ve 6. maddeleri kapsamındaki ihlallerin, özellikle yerel mahkemelerin ByLock kullanımına ilişkin nitelendirmelerinden kaynaklandığını gözlemlemektedir. Bu yaklaşım altında, bu uygulamayı kullandığı yerel mahkemeler tarafından tespit edilen veya tespit edilen herkes, ilke olarak, Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi uyarınca silahlı terör örgütüne üyelikten mahkum edilebilir.

414. Bu nedenle Mahkeme, mevcut davada Sözleşme'nin 7. ve 6. maddelerinin ihlal edildiğinin tespit edilmesine yol açan durumun, münferit bir olaydan kaynaklanmadığını veya olayların belirli bir şekilde gelişmesine atfedilemeyeceğini, ancak sistemik bir sorundan kaynaklandığının kabul edilebileceğini düşünmektedir. Bu sorun çok sayıda kişiyi etkilemiştir ve etkilemeye devam etmektedir (bkz. *mutatis mutandis*, *Broniowski/Polonya* [BD], no. 31443/96, § 189, ECHR 2004-V). Mevcut davada olduğu gibi, ByLock kullanımına dayalı mahkûmiyet kararlarına ilişkin olarak Sözleşme'nin 7. ve/veya 6. maddeleri kapsamında yapılan benzer şikâyetleri içeren 8.000'den fazla başvurunun Mahkeme'nin dosyasında yer alması bu durumu kanıtlamaktadır.

415. Mevcut davada yargı yetkisinin Büyük Daire'ye bırakılmasının ardından, Hükümet'ten, Anayasa Mahkemesi de dahil olmak üzere, yerel mahkemeler önünde halen derdest olan ve özellikle mevcut davada olduğu gibi ByLock mesajlaşma uygulamasının kullanımı temelinde Ceza Kanunu'nun 314 § 2 maddesi uyarınca suçlamalar içeren ceza davalarının yaklaşık sayısını belirtmesi talep edilmiştir. Hükümet, yerel mahkemelerde görülmekte olan ceza davalarına ilişkin resmi istatistiklerin, Mahkeme'nin özel sorusuna yanıt vermelerini sağlayacak bilgileri içermediği yanıtını vermiştir. Bununla birlikte, yetkililer tarafından tespit edilen ByLock kullanıcılarının sayısının yüz bin civarında olduğu göz önünde bulundurulduğunda (bkz. yukarıdaki 119. paragraf), Mahkeme, Sözleşme'nin 7. ve/veya 6. maddeleri kapsamında benzer şikâyetlerle çok daha fazla başvurunun yapılabileceğini belirtmektedir.

416. Mahkeme'nin içtihadına göre, bir ihlalin çok sayıda insanı etkileyen sistemik bir sorundan kaynaklandığı durumlarda, böyle bir kararın uygulanmasında ulusal düzeyde genel tedbirler alınması gerekecektir (bkz. örneğin, *Broniowski*, yukarıda anılan, §§ 188-94, ve *Văleanu ve Diğerleri v. Romanya*, no. 59012/17 ve 27 diğerleri, §§ 269-73, 8 Kasım 2022). Mahkeme İctüzüğü'nün 61. maddesi uyarınca pilot karar usulü çerçevesinde yaygın olarak başvurulmasına rağmen, Mahkeme bu usulün uygulanmadığı davalarda da genel tedbirlere işaret etmiştir (bkz. birçok örnek arasında, *Lukenda/Slovenya*, no. *Slovenya*, no. 23032/02, § 98, ECHR 2005-X; *Hasan ve Eylem Zengin/Türkiye*, no. 1448/04, § 84, 9 Ekim 2007; *Manole ve Diğerleri/Moldova*, no. 13936/02, § 117, ECHR 2009 (özetler); *Grudić/Sırbistan*, no. 31925/08, § 99, 17 Nisan 2012; *Zorica Jovanović/Sırbistan*, no. 21794/08, §§ 92 ve 93, AİHM 2013; *Abdullah Yaşa ve Diğerleri/Türkiye*, no. 44827/08, § 61, 16 Temmuz 2013; *Shishanov / Moldova Cumhuriyeti*, no. 11353/06, §§ 123-39, 15 Eylül 2015; ve *Tunikova ve Diğerleri / Rusya*, no. 55974/16 ve 3 diğerleri, §§ 149-59, 14 Aralık 2021). İster bir pilot karar çerçevesinde ister başka bir şekilde yapılmış olsun, bu tür göstergelerle amaçlanan, ulusal düzeydeki sistemik sorunları çözerek Sözleşmeciler Devletlerin Sözleşme sistemindeki rollerini yerine getirmelerine yardımcı olmaktır.

417. Mahkeme bu bağlamda, Bakanlar Komitesi'nin Rec(2004)6 sayılı Tavsiye Kararı'nda belirtildiği üzere, Devletlerin Sözleşme ihlallerinin altında yatan sorunları çözme konusundaki genel yükümlülüğüne işaret etmektedir (bkz. *Burmych ve Diğerleri / Ukrayna* (kayıttan düşürme) [BD], no. 46852/13 vd, § 110, 12 Ekim 2017). Ayrıca, Sözleşmeciler Devletlerin, Mahkeme tarafından tespit edilen sistemik ve yapısal insan hakları sorunlarını çözme ve yakın zamanda Reykjavik'te düzenlenen Devlet ve Hükümet Başkanları Zirvesi'nde açık bir şekilde ifade edildiği üzere, bağlayıcı niteliklerini dikkate alarak nihai kararlarının tam, etkili ve hızlı bir şekilde uygulanmasını sağlama konusundaki taahhütlerini de not eder (bkz. yukarıda 204. paragrafta ilgili olarak atıfta bulunulan Reykjavik Bildirgesi Ek IV). Mahkeme'nin kaygısı, ulusal insan hakları koruma sisteminde tespit edilen bir kusurun hızlı ve etkili bir şekilde düzeltilmesini kolaylaştırmaktır ve yukarıdaki 408. paragrafta belirtildiği gibi, kararları sadece önüne getirilen davaları karara bağlamak için değildir. Bu nedenle, böyle bir kusur tespit edildiğinde, ulusal makamlar, Bakanlar Komitesi'nin denetimine tabi olarak, Sözleşme sisteminin temelini oluşturan ikincillik ilkesine uygun olarak - gerekirse geriye dönük olarak - gerekli telafi tedbirlerini almakla görevlidir; böylece Mahkeme, bir dizi benzer davada ihlal tespitini tekrarlamak zorunda kalmaz (bkz, § 193, ve *Scordino / İtalya (no. 1)* [GC], no. 36813/97, § 236, ECHR 2006 V). Mahkeme bu bağlamda, aşağıdaki kararda yer alan ilgili bulgularına atıfta bulunmaktadır

E.G. / Polonya ve diğer 175 Bug River başvurusu ((dec.), no. 50425/99, § 27, AİHM 2008 (alıntılar)), ilgili olduğu üzere:

"Ayrıca, Mahkeme'nin Sözleşme kapsamındaki temel görevinin, Sözleşme'nin 19. maddesinde tanımlandığı üzere, 'Yüksek Sözleşmeciler Tarafların Sözleşme ve Protokollerinde üstlendikleri taahhütlere uyulmasını sağlamak' olduğu da hatırlatılmalıdır. Artık Sözleşme ile ilgili bir sorunun kalmadığı davalarda sürekli olarak bireysel kararlar verilmesi gerekliliğinin bu görevle uyumlu olduğu söylenemez. Bu yargısal uygulama, Sözleşme kapsamındaki insan hakları korumasının güçlendirilmesine yararlı veya anlamlı bir şekilde katkıda bulunmaz; ..."

418. Bu nedenle Mahkeme, gelecekte çok sayıda davada benzer ihlalleri tespit etmek zorunda kalmamak için, mevcut kararda tespit edilen kusurların, ilgili ve mümkün olduğu ölçüde, Türk makamları tarafından daha geniş bir ölçekte - yani mevcut başvuranın özel davasının ötesinde - ele alınması gerektiği görüşündedir. Dolayısıyla, davalı Devlet'in Sözleşme'nin 46. maddesi kapsamındaki yükümlülükleri uyarınca, yetkili makamlara düşen, özellikle yerel mahkemelerde görülmekte olan davalarla sınırlı olmamak üzere, mevcut karardan gerekli sonuçları çıkarmak ve burada ihlal bulgularına yol açan yukarıda tespit edilen sorunu çözmek için uygun olan diğer genel tedbirleri almaktır (bkz. yukarıdaki 414. paragraf; ayrıca bkz. *mutatis mutandis, Guðmundur Andri Ástráðsson v. İzlanda* [GC], no. 26374/18, § 314, 1 Aralık 2020). Daha spesifik olarak, yerel

mahkemelerin, mevcut kararda yorumlandığı ve uygulandığı şekliyle ilgili Sözleşme standartlarını gerekli şekilde dikkate almaları gerekmektedir. Bu bağlamda Mahkeme, Sözleşme'nin 46. maddesinin, usulüne uygun olarak yürürlüğe konulmuş uluslararası anlaşmaların kanun hükmünde olduğu ve anayasaya uygunluklarının sorgulanması için Anayasa Mahkemesi'ne başvurulamayacağı şeklindeki Türk Anayasası'nın 90 § 5 maddesi uyarınca Türkiye'de anayasal bir kural hükmünde olduğunun altını çizmektedir (bkz. yukarıdaki 141. paragraf).

B. Sözleşme'nin 41. Maddesi

419. Sözleşme'nin 41. Maddesi uyarınca:

"Mahkeme, Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlalin ancak kısmen telafi edilmesine imkan veriyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören tarafın adil tatminine hükmeder."

1. Hasar

420. Başvuran, tutukluluğu nedeniyle uğradığı gelir kaybının yanı sıra, yakınlarının kendisini ziyaret etmek için yaptığı seyahat masrafları da dahil olmak üzere, tutukluluğuyla ilgili masrafları göz önünde bulundurarak, maddi tazminat olarak 50,000 Euro (EUR) talep etmiştir. Ancak, bu taleplerini destekleyecek herhangi bir belge sunmamıştır. Ayrıca, manevi tazminat olarak 50,000 Euro talep etmiştir.

421. Hükümet, iddia edilen Sözleşme ihlalleri ile başvuranın uğradığını iddia ettiği zararlar arasında nedensellik bağı bulunmadığını ve talebin dayanaktan yoksun olduğunu düşünmektedir. Maddi olmayan zarara ilişkin olarak, Hükümet, talebin benzer şekilde dayanaktan yoksun ve aşırı olduğunu iddia etmiştir.

422. Mahkeme, adil tazmin yoluyla başvuranlara bir miktar para ödenmesinin asli görevlerinden biri olmadığını, ancak Sözleşme'nin 19. maddesi uyarınca Devletlerin Sözleşme kapsamındaki yükümlülüklerine uymalarını sağlama görevinin bir parçası olduğunu yinelemektedir (bkz. *Nagmetov / Rusya* [BD], no. 35589/08, § 64, 30 Mart 2017). Mahkeme, "adil" sıfatının ve "gerekirse" ifadesinin de gösterdiği üzere, bu yetkinin kullanılmasında belirli bir takdir yetkisine sahiptir (bkz. *Molla Sali/Yunanistan (adil tatmin)* [BD], no. 20452/14, § 32, 18 Haziran 2020, diğer referanslarla birlikte). Mahkeme, koşullara bağlı olarak, bir ihlal tespitinin yeterli adil tatmin oluşturduğunu ve dolayısıyla ilgili taleplerin reddedildiğini de düşünebilir (bkz. *Nagmetov*, yukarıda anılan, § 70 ve orada atıfta bulunulan davalar).

423. Mahkeme'nin özellikle manevi zararın adil tazmini konusundaki yol gösterici ilkesi, esnekliği ve sadece başvuranın durumu değil, ihlalin meydana geldiği genel bağlam da dahil olmak üzere, davanın tüm koşullarında neyin adil, hakkaniyete uygun ve makul olduğunun objektif bir şekilde değerlendirilmesini içeren hakkaniyettir (bkz.

Varnava ve Diğerleri/Türkiye [BD], no. 16064/90 ve 8 diğerleri, § 224, AİHM 2009; *Al-Jedda/Birleşik Krallık [BD]*, no. 27021/08, § 114, AİHM 2011; ve *Nagmetov*, yukarıda anılan, § 73).

424. Başvuranın maddi zarara ilişkin iddialarına dönecek olursak, Mahkeme, yerleşik içtihadına göre, başvuruların bu tür bir zararın iddia edilen ihlallerden kaynaklandığını göstermeleri ve iddialarını desteklemek için belgeler sunmaları gerektiğini belirtmektedir (bkz., örneğin, *Selahattin Demirtaş*, yukarıda anılan, § 447). Mahkeme, başvuranın 27 Temmuz 2016 tarihinde - yani tutuklanmasından yaklaşık iki ay önce - 672 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile işinden ihraç edildiğini gözlemlemektedir. 672 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu şüphesiyle ihraç edildiğini gözlemlemektedir (bkz. yukarıdaki 24. paragraf). Mahkeme ayrıca, mevcut kararda tespit edilen ihlallerin başvuranın mahkûmiyetiyle ilgili olduğunu ve ihraç edilmesiyle ilgili olmadığını kaydeder. Bu koşullar altında Mahkeme, bu ihlaller ile şikâyet edilen maddi zarar arasında nedensellik bağı bulunmadığını tespit etmektedir. Ayrıca, hapis cezası süresince iddia edilen kazanç kaybına ilişkin her türlü iddia spekülâtiftir. Bu nedenle, başvuranın maddi tazminat talebini reddetmektedir.

425. Manevi zararla ilgili olarak Mahkeme, başvuranın tespit edilen ihlaller nedeniyle bazı sıkıntı ve endişelere maruz kalmış olabileceğini kabul etmektedir. Bununla birlikte, 46. madde kapsamındaki bulguları çerçevesinde belirtildiği üzere, başvuranın CMK'nın 311 § 1 (f) maddesi uyarınca, mevcut kararın verilmesinin ardından iç hukuktaki yargılamaların yeniden başlatılması imkânına sahip olduğunu ve talep etmesi halinde, mevcut davada söz konusu olan Sözleşme hükümlerinin gerekliliklerine uygun olarak yargılamaların yeniden başlatılmasının ilke olarak en uygun telafi şeklini oluşturacağını da not etmektedir. Bu nedenle Mahkeme, ihlal tespitinin mevcut davada yeterli adil tatmin olarak kabul edilebileceğini düşünmekte ve dolayısıyla başvuranın bu başlık altındaki talebini reddetmektedir.

2. Maliyetler ve giderler

426. Dava Daire önünde devam ederken, başvuran, yerel mahkemeler ve Mahkeme önünde yapmış olduğu masraf ve harcamalar için 10.000 Avro talep etmiştir. 30.000 Türk Lirası (TL) tutarındaki avukatlık ücreti (maddi olarak yaklaşık 7.650 Avro'ya eşdeğerdir) ile tercüme, posta ve kırtasiye masraflarını da içermektedir. Başvuran, talebini desteklemek için, kendisi ve avukatı Sayın Akıncı arasında imzalanan ve yerel mahkemeler ve Mahkeme önünde temsil edilmesine ilişkin yukarıda belirtilen 30.000 TL tutarındaki 17 Mart 2017 tarihli bir hukuki hizmet sözleşmesi sunmuştur. Ayrıca, yerel mahkemeler önünde yaptığı bazı masraflar için toplam 250 Avro tutarında ödeme emirleri ve makbuzlar sunmuştur.

427. Yetkiden feragat edilmesinin ardından, başvuran ayrıca masraf ve harcamalar için KDV dahil 7,000 Euro talep etmiştir,

Bu m e b l a ğ , Büyük Daire önünde Bay Heymans ve Bay Vande Lanotte tarafından temsil edilmenin yanı sıra, duruşmayla ilgili seyahat ve konaklama masraflarını da içermekte olup, 1.000 Euro olarak belirtilmiştir. Bu ek talebi desteklemek üzere başvuran, Belçika merkezli Van Steenbrugge Advocaten hukuk bürosu tarafından düzenlenen 8 Temmuz 2022 tarihli ve KDV dâhil 7.000 Avro tutarında bir "karşılık talebi" (*verzoek tot provisie*) sunmuştur.

428. Daire yargılamasında yapılan masraf ve harcamalara ilişkin taleple ilgili olarak, Hükümet, ödeme yapıldığına dair kanıt bulunmaması nedeniyle, bu harcamaların zorunlu olarak yapılmadığını iddia etmiştir. Ayrıca, özellikle yargılamanın karmaşık olmaması ve söz konusu konuların sınırlı sayıda olması göz önüne alındığında, bu masraflar aşırı derecede yüksektir. Başvuranın Büyük Daire'deki yargılama masraf ve giderlerine ilişkin talebine gelince, Hükümet, başvuranın, ek masraf ve giderlerin makul bir şekilde yapıldığını gerekçelendirmediğini ve özellikle, Büyük Daire önünde neden üç avukat tarafından temsil edilmesi gerektiğini ve bunlardan ikisinin neden Belçika'da bulunması gerektiğini açıklamadığını ileri sürmüştür. Ayrıca, talep ettiği ek masrafları ödemediğini veya ödeme yükümlülüğü altında olduğunu gösteren herhangi bir belge sunmamıştır. Bu nedenlerden dolayı, Hükümet, Mahkeme'yi, başvurana herhangi bir masraf ve harcamaya hükmetmemeye davet etmiştir.

429. Mahkeme'nin içtihadına göre, bir başvuran, masraf ve harcamaların geri ödenmesine ancak bunların gerçekten ve zorunlu olarak yapıldığının ve miktar bakımından makul olduğunun gösterilmesi halinde hak kazanır. Mahkeme İç Tüzüğü'nün 60 §§ 2 ve 3. maddeleri uyarınca, tüm taleplerin ayrıntılı olarak sunulması gerekmektedir; aksi takdirde Mahkeme talebi kısmen veya tamamen reddedebilir (bkz. *Karácsony ve Diğerleri / Macaristan* [BD], no. 42461/13 ve 44357/13, § 189, 17 Mayıs 2016). Bir temsilcinin ücretleri, başvuranın bunları ödemiş olması veya yasal ya da sözleşmesel bir yükümlülük uyarınca bunları ödemekle yükümlü olması halinde fiilen gerçekleşmiş sayılır (bkz. *Merabishvili/Gürcistan* [BD], no. 72508/13, § 371, 28 Kasım 2017 ve orada atıfta bulunulan davalar). Davanın gerektirdiği temsilci sayısı ve uygulanan ücretlere gelince, bunlar Mahkeme tarafından masraf ve harcamaların makul bir şekilde yapılıp yapılmadığına ilişkin değerlendirme çerçevesinde dikkate alınan hususlardır (bk. örneğin, *Iatridis / Yunanistan* (adil tatmin) [BD], no. 31107/96, § 55, ECHR 2000-XI).

430. Mevcut davada Mahkeme, başvuranın yerel mahkemeler ve Daire önünde Akıncı tarafından temsil edilmesi için sunduğu avukatlık sözleşmesinin, Akıncı tarafından talep edilen ücretleri ödemek için yasal bir yükümlülük altında olduğuna *d a i r* yeterli kanıt teşkil ettiği kanaatindedir (bkz. birçok örneğin yanı sıra, *Toptaniş/Türkiye*, no. Türkiye, no. 61170/09, §§ 60-62, 30 Ağustos 2016, ve benzer bir tespit için *Bilgen/Türkiye*, no. 1571/07, §§ 104-06, 9 Mart 2021), özellikle de Hükümet tarafından söz konusu anlaşmanın uygulanabilirliğine itiraz eden herhangi bir argüman bulunmadığı göz önüne alındığında (bkz.

Merabishvili, yukarıda anılan, § 371). Mahkeme ayrıca, özellikle, davanın tebliği sırasında Mahkeme tarafından sorulan karmaşık hukuki sorulara cevaben başvuran tarafından sunulan savunmaların uzunluğu ve ayrıntıları ile Hükümet tarafından sunulan ve onun adına önemli miktarda çalışma yapıldığını gösteren aynı derecede hacimli savunmalar dikkate alındığında, talep edilen miktarın aşırı olmadığı kanaatindedir (bkz. *mutatis mutandis*, *Kyprianou/Kıbrıs* [BD], no. 73797/01, § 197, AİHM 2005-XIII). Elindeki belgeleri ve içtihadını göz önünde bulunduran AİHM, yerel mahkemeler ve Daire önünde yapılan masraflar için başvurana 8.000 Euro ödenmesini makul görmektedir.

431. Davanın Büyük Daire'ye havale edilmesinin ardından yapılan ek masraflara gelince, Mahkeme, başvuranın Büyük Daire önünde kendisini temsil etmesi için ek avukat atama kararının, davanın karmaşık yapısı göz önünde bulundurulduğunda haklı görülebileceği kanaatindedir. Bu koşullar altında, elindeki belgeleri ve yukarıdaki hususları göz önünde bulunduran Mahkeme, Büyük Daire önündeki yargılamalarla ilgili olarak başvurana talep ettiği meblağın tamamının (yani 7,000 Euro) ödenmesinin makul olduğu kanaatindedir.

432. Bu nedenle Mahkeme, masraf ve harcamalar için başvurana toplam 15,000 Euro ödenmesine karar vermiştir.

3. Varsayılan faiz

433. Mahkeme, temerrüt faiz oranının Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal borç verme oranına dayanmasını ve buna üç puan eklenmesini uygun görmektedir.

BU SEBEPLERDEN DOLAYI, MAHKEME,

1. Oybirligiyle, Sözleşme'nin 7. maddesi kapsamındaki şikayeti, mahkumiyete dayanak teşkil eden delillere ilişkin savunma haklarına ilişkin olarak Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi kapsamındaki şikayeti ve Sözleşme'nin 11. maddesi kapsamındaki şikayeti kabuledilebilir ilan eder;
2. Altıya karşı on bir oyla, Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlal edildiğine karar vermiştir;
3. Bire karşı on altı oyla, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiğine karar vermiştir;
4. Oybirligiyle, Sözleşme'nin 11. maddesinin ihlal edildiğine karar vermiştir;

5. Bire karşı on altı oyla, Sözleşme'nin 6. maddesi kapsamındaki diğer şikâyetlerin ve Sözleşme'nin 8. maddesi kapsamındaki şikâyetin kabul edilebilirliğini ve esasını incelemeye gerek olmadığına *karar vermiştir*;
6. Yediye karşı on oyla, ihlal tespitinin, başvuranın uğradığı manevi zarar için tek başına yeterli adil tazmin teşkil ettiğine *karar vermiştir*;
7. Üçe karşı on dört oyla *kabul edildi*,
  - (a) Davalı Devlet'in, üç ay içinde, masraf ve harcamalar için başvurana 15.000 Euro (on beş bin Euro) artı davalı Devlet'in para birimine çözüm tarihinde geçerli olan kur üzerinden çevrilmek üzere başvurandan talep edilebilecek her türlü vergiyi ödemesine karar vermiştir;
  - (b) Yukarıda belirtilen üç aylık sürenin bitiminden uzlaşmaya kadar, yukarıda belirtilen tutar üzerinden, temerrüt süresi boyunca Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal borç verme oranına eşit bir oranda artı yüzde üç puan basit faiz ödenecektir;
8. Yediye karşı on oyla, başvuranın adil tazmin talebinin geri kalanının *reddine karar vermiştir*.

İngilizce ve Fransızca olarak hazırlanmış ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77 §§ 2 ve 3. maddeleri uyarınca 26 Eylül 2023 tarihinde Strazburg'daki İnsan Hakları Binası'nda halka açık bir duruşmada teslim edilmiştir.

Abel
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

CamposSiofra O'Leary
Başkan

Sözleşme'nin 45 § 2 maddesi ve Mahkeme İçtüzüğü'nün 74 § 2 maddesi uyarınca, aşağıdaki ayrı görüşler bu karara eklenmiştir:

- (a) Yargıç Schembri Orland'in, Yargıçlar Pastor Vilanova ve Šimáčková'nın da k a t ı l d ı ğ ı muhalefet şerhi;
- (b) Yargıçlar Krenc ve Sârcu'nun ortak kısmi muhalefet şerhi;
- (c) Yargıç Serghides'in kısmen katılan, kısmen muhalif görüşü;
- (d) Yargıçlar Ravarani, Bârdsen, Chanturia, Jelić, Felici ve Yüksel'in ortak ve kısmen muhalif görüşleri;

YÜKSEL YALÇINKAYA / TÜRKİYE KARARI

- (e) Yargıç Felici'nin kısmen muhalif görüşü;
- (f) Yargıç Yüksel'in kısmen muhalif, kısmen muvafık görüşü.

S.O.L.
A.C.

YARGIÇ SCHEMBRI ORLAND'IN KISMEN MUHALEFET ŞERHİ, YARGIÇLAR PASTOR VILANOVA VE ŠIMÁČKOVÁ'NIN KATILIMI

1. Mevcut dava, başvuranın Türk makamları tarafından "FETÖ/PDY" ("Fetullahçı Terör Örgütü / Paralel Devlet Yapılanması") olarak tanımlanan ve 15 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye'de meydana gelen darbe girişiminin arkasında olduğu düşünülen silahlı terör örgütüne üyelikten mahkûm edilmesiyle ilgilidir. Mahkûmiyet kararı, başvuranın, yerel mahkemelerin FETÖ/PDY üyelerinin özel kullanımı için tasarlandığını düşündüğü "ByLock" adlı şifreli bir mesajlaşma uygulamasını kullanmasına dayandırılmıştır. Başvurana karşı kullanılan diğer deliller arasında Bank Asya'daki hesap hareketleri ve FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu düşünülen bir sendika ve derneğe üye olması yer almaktadır. Başvurucu suçlu bulunmuş ve altı yıl üç ay hapis cezasına çarptırılmıştır.

2. Çoğunluk, Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1 maddelerinin ihlal edildiğine karar verirken, 11. maddenin ihlal edildiğine oybirliğiyle karar vermiştir. Bu bulgulara ve başvuranın maddi tazminat talebinin reddine katılmakla birlikte, başvuranın manevi tazminat talebinin reddine saygıyla karşı oy kullandı (bkz. yürürlükteki hükümlerin 6. maddesi ve kararın 425. paragrafı). Çoğunluk, ihlal tespitinin, başvuranın maruz kaldığı manevi zarar için başlı başına yeterli adil tazmin teşkil ettiğine karar vermiştir.

3. Bir ihlal tespitinin, Mahkeme'yi Sözleşme'nin 41. maddesi uyarınca zarar gören tarafa para ödülü vermekten alıkoymak için tek başına yeterli olamayacağı önermesiyle başlıyoruz. Bu madde, üye devletin iç hukukunun sadece kısmi bir tazminata izin vermesi ve böyle bir tazminatın gerekli olması gibi başka ön koşullar da içermektedir.

4. Mevcut davada, Mahkeme, *Nagmetov / Rusya* ([GC], no. 35589/08, § 64, 30 Mart 2017) davasındaki kararına dayanarak, adil tatmin konusunda sonuca varmış ve bu nedenle, adil tatmin yoluyla başvurana maddi tazminat ödenmesinin "asli görevlerinden biri olmadığını", ancak "Sözleşme'nin 19. maddesi uyarınca Devletlerin Sözleşme kapsamındaki yükümlülüklerine uymalarını sağlama görevinin bir parçası olduğunu" değerlendirmiştir. Mahkeme, ayrıca, bu yetkiyi kullanırken takdir yetkisine atıfta bulunmuştur; bu sonuç, Sözleşme'nin 41. maddesinde "adil" sıfatının ve "gerekirse" ifadesinin kullanılmasıyla desteklenmektedir (bkz. kararın 422. paragrafı).

5. Madde 41'in takdire bağlı yönüne rağmen, yine de bu davada bireysel adil tatmine hükmedilmesi gerektiği kanaatindeyiz. Başvuranın, Sözleşme'nin ilgili maddelerinin ihlalinden kaynaklanan manevi zarara uğradığı konusunda hiçbir şüphe bulunmadığına işaret edilmelidir (bkz. kararın 425. paragrafı)

başvuranın "tespit edilen ihlaller nedeniyle bir miktar sıkıntı ve endişe yaşamış olabileceğini" kabul ederek) veya ihlal ile zarar arasında nedensel bir bağ olduğunu kabul ederek. Buradaki mesele, maruz kalınan ihlaller için tazminat ödenmesinin reddedilmesiyle ilgilidir. Aşağıda daha ayrıntılı olarak açıklandığı üzere, başvuranın maruz kaldığı ihlallerin ağırlığı, kanaatimizce, bu tür bir tazminatın verilmesi için zorlayıcı bir husus olmalıdır.

6. İlk olarak, 41. maddenin *sadece tazminat* değil *adil tatmin* terimini kullandığını kabul etmekle birlikte, bu durum tazminatın bir adil tatmin biçimi olarak verilmesini dışlamamakta, aksine, telafi edici tazminat da dahil olmak üzere diğer etkili bireysel giderim biçimlerine başvurma olasılığına izin vermektedir. Gerçekten de Mahkeme'nin içtihadı, manevi zarar için parasal tazminat kararlarıyla doludur. Mahkeme bazen hatanın kamuya açıklanmasının kendi başına yeterli olduğuna karar vermiştir. Bu davada Mahkeme, talep edilmesi halinde ceza davasının yeniden açılmasının, tespit edilen ihlallerin sona erdirilmesi ve başvuranın mağduriyetinin giderilmesi için en uygun yol olacağını belirtmiştir. Bu imkân Türk hukukunda zaten ^{mevcuttur}1 ve bu davada verilecek kararın kaçınılmaz bir sonucu olarak bu yola başvurulacaktır. Ayrıca Büyük Daire, bu kararda tespit edilen 7. ve 6. madde ihlallerinden gerekli sonuçları çıkararak, başvuranla aynı şekilde muamele gören kişilerle ilgili olarak alınacak uygun tedbirler için Sözleşme'nin 46. maddesini uygulayarak genel tavsiyelerde bulunmuştur (bkz. kararın 418. paragrafıyla bağlantılı olarak 414. paragraf).

7. Kanaatimizce, kolektif tazminatın yanı sıra bireysel tazmin de insan haklarının merkezinde yer almaktadır. Manevi, maddi olmayan zarar, insan hakları ihlallerinin neden olduğu daha tipik bir zarardır. Mevcut davayla özellikle ilgili olan bu zarar, insan onuruna yapılan saldırının yol açtığı travma, endişe ve öfke, Devlet kurumlarına duyulan güvenin yitirilmesi, hapis cezası, sansür, aile üyelerinden ayrı kalma ve tazminatı hak edecek diğer zarar tezahürleri sonrasında devam eden zihinsel ve fiziksel acıdan oluşmaktadır (bkz. örneğin, *Varnava ve Diğerleri/Türkiye* [BD], no. 16064/90 ve 8 diğerleri, § 224, AİHM 2009). Bu tür maddi olmayan zararlar tanım gereği hiçbir zaman para ile "giderilemese" de, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi de dahil olmak üzere çoğu hukuk sistemi veya yasal belge, bu tür zararlara maruz kalan kişilere para ödenmesi olasılığını öngörmektedir.

8. *Yüksel Yalçinkaya* başvurusu, Sözleşme'nin 34. maddesi uyarınca bir birey tarafından yapılmış ve Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlali bakımından neredeyse oybirliğiyle ve Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlali bakımından Mahkeme'nin önemli bir çoğunluğu tarafından birden fazla ihlal tespit edilmiştir. Sözleşme'nin

---

1. Ceza Muhakemesi Kanunu Madde 311 § 1 (f).

Yargılamaların yeniden açılması, başvuranın mahkûmiyetine ve müteakip cezasına ilişkin olarak, Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1 maddelerinin yanı sıra 11. maddesine aykırı olarak, suçun herhangi bir kasıt unsurundan bağımsız olarak, Bylock uygulamasının belirleyici bir unsur olarak kullanılmasına kötü niyetli bir şekilde dayanan etkili bir yol olacaktır. Bununla birlikte, yargılamaların yeniden başlatılması seçeneğinin mevcut olması, derhal, kesin veya hızlı bir sonucu garanti etmeyecek ve başvuranın şimdiye kadar çektiği sıkıntı ve endişeyi önemli ölçüde ortadan kaldırmayacaktır.

9. Silahlı terör örgütüne üye olma suçu bağlamında yerel mahkemeler tarafından Bylock uygulamasının kullanılmasına kararlı bir şekilde güvenilmesinin Mahkeme için yeni bir durum olmadığını belirtmek isteriz. Mahkeme, Türkiye mahkemelerinin 5 § 1 ve 5. maddeleri ihlal ettiğine defalarca karar vermiştir.

§ Sözleşme'nin 3. maddesi (bkz. örneğin, *Akgün / Türkiye* no. 19699/18, § 173, 20 Temmuz 2021), bu maddenin "makul şüphe" şartını gerektirmek için belirleyici dayanak olarak bu başvurunun kullanılmasına güvenerek. Sonuç olarak, başvuran, Türk yerel mahkemelerinin sistemik kusurlu muhakemesine düşme konusunda yalnız değildir. Söz konusu suçun işlendiğine dair sadece bir şüpheyi desteklemek için yetersiz olduğu düşünülen bu muhakeme, daha sonra ciddi bir suç olan ve ağır cezalar gerektiren bir suçtan mahkumiyetini desteklemek için kesin olarak benimsenmiştir.

10. Dolayısıyla mesele, basitçe, sonucu hakkında tahminde bulunmanın imkansız olduğu bir kovuşturmanın yeniden açılması değildir. Adil bir yargılamanın sağlanması amacıyla, yargılamanın yeniden açılması, birkaç örnek vermek gerekirse, delillerin kusurlu bir şekilde ağırlıklandırılmasından veya yeterli delil bulunmamasından ya da çapraz sorgulamada delillerin kabul edilmemesinden kaynaklanan usuli güvencelerin eksikliğini giderecektir, ancak burada mesele, daha ziyade, iddia edilen suçun kasıt unsuruna, yani yasanın özellikle gerektirdiği *mens rea*'ya gereken önemi vermeyen bir mahkumiyetten kaynaklanmaktadır. Buradaki ihlal, basit bir adil yargılanma süreci ihlali değil, hukukun üstünlüğünün özüne ve bunun sonucunda başvurucuda yarattığı ağır adaletsizlik duygusuna yönelik bir ihlaldir.

11. Silahlı terör örgütüne üye olma suçundan tutuklama, gözaltı, kovuşturma ve mahkumiyet için Bylock başvurusuna kararlı bir şekilde güvenilmesinin, yerel mahkemelerdeki sistemik bir sorunu ortaya koyduğu doğrudur. Gerçekten de 8,000'den fazla benzer başvuru Mahkeme önünde beklemektedir (bkz. kararın 414. paragrafı). Bununla birlikte, derdest başvuruların hacmi ve bunun sonucunda davalı Devlet üzerinde oluşacak birden fazla tazminat kararının etkisi göz önünde bulundurulmakla birlikte, bu durum, Mahkeme önünde bulunan başvuranın, maruz kaldığı ihlallerin ciddi niteliğiyle orantılı olarak bireysel tazminat alma hakkını ortadan kaldırmamalıdır. Yaşadığı sıkıntı ve acıların hakkaniyetli bir şekilde tanınmasından mahrum bırakılacaksa, bir serinin ilki olması kendisi için bir teselli değildir. Sözleşme'nin 41. maddesinin bu şekilde kısıtlayıcı bir şekilde yorumlanması, manevi tazminata hükmedilmesini adaletin yan çizgilerine itme riski taşımaktadır. Madde 41

Maddi tazminat şeklinde 41. maddenin takdire bağlı olarak uygulanması ve yargılamaların yeniden başlatılması birbirini dışlamak zorunda değildir. Bu kararlar mağdur bireylerin menfaatlerine hizmet etmektedir. Sistemik bir reformdaki kamu yararı ya da genel olarak insan haklarına saygının daha etkin hale getirilmesi gibi kolektif bir yarara hizmet etme amacı taşımazlar.

12. Aksine, manevi tazminat verilmesi Sözleşme'nin 41. maddesi ile öngörülmekte olup, bu madde Mahkeme'ye zarar gören tarafa uygun göreceği şekilde tatmin sağlama yetkisi vermektedir. *Selahattin Demirtaş (No. 2) / Türkiye* ([GC], no. 14305/17, 22 Aralık 2020) davasında Büyük Daire, başvuranın serbest bırakılmasına ilişkin özel bireysel tedbiri sağlamış olmasına rağmen ve buna ek olarak, maddi olmayan zarar için tazminata hükmetmiştir. Bu başlık altında, Büyük Daire, Sözleşme'nin birden fazla ve ciddi ihlalini göz önünde bulundurarak, tartışmasız bir şekilde kendisine önemli zarar verdiğini tespit ettiği başvuruna 25.000 Euro ödenmesine karar vermiştir (ibid., § 449).

13. Mevcut kararda çoğunluk, *Nagmetov'a* (yukarıda atıfta bulunulan) dayanarak, "Sözleşme ve Protokolleri uyarınca zarar gören bir tarafın hak ve özgürlüklerinin ihlal edildiğini kabul etmek ve gerekirse adil tatmin sağlamak suretiyle bireysel davalarda 'adaleti tesis etmenin' Sözleşme'nin 34. maddesi uyarınca Mahkeme'nin rolüne uygun olduğu" şeklindeki ilkeyi göz ardı etmiştir (ibid., § 64). *Nagmetov* davasında Mahkeme daha sonra, özel olarak ifade edilmemiş olan adil tatmin talebine ilişkin olarak maddi tazminata hükmetmiştir. Gerçekten de, Mahkeme, çok sayıda karara atıfta bulunarak, "daha önce, nadir durumlarda, böyle bir talepte bulunulmamış olsa veya talep gecikmiş olsa bile, davaların istisnai koşullarını, örneğin ihlal edilen hak veya özgürlüğün mutlak veya temel niteliğini dikkate alarak, manevi zararlar ilgili olarak parasal bir hükme varmayı gerekli bulduğunu" belirtmiştir. Ayrıca, *Nagmetov davasında* Mahkeme şunları da belirtmiştir (a.g.e., § 69, vurgu eklenmiştir):

"Sözleşme'nin 8. maddesiyle ilgili bir davada, Mahkeme, İçtüzüğü'nün 39. maddesi uyarınca, davalı Devletin, fiil ehliyetinden tamamen yoksun olan ve iç hukuka göre kendi yasal temsilcisini seçme ehliyeti bulunmayan başvurana bir temsilci atmasına karar vermiştir. Daha sonra, atanan temsilcinin adil tatmin talebinde bulunmadığı ortaya çıkınca, Mahkeme, başvuranın kızının evlat edinilmesiyle sonuçlanan prosedür nedeniyle yaşamış olması **gereken travma, endişe ve adaletsizlik duygularını göz önünde bulundurarak**, maddi olmayan bir tazminata hükmetmiştir (bkz. *X/Hırvatistan*, no. 11223/04, §§ 61-63, 17 Temmuz 2008)."

14. Mahkeme, maddi olmayan zararın adil tazmini konusunda, yol gösterici ilkenin hakkaniyet olduğunu ve bu ilkenin esnekliği ve sadece başvuranın durumu değil, ihlalin meydana geldiği genel bağlam da dahil olmak üzere davanın tüm koşullarında neyin adil, adil ve makul olduğunun objektif bir şekilde değerlendirilmesini içerdiğini belirtmiştir (bkz,

yukarıda anılan, § 224). Mahkeme'nin manevi tazminata ilişkin kararları, temel bir insan hakkının ihlali sonucunda maddi olmayan bir zararın meydana geldiği gerçeğinin tanınmasına hizmet etmekte ve en geniş anlamda zararın ciddiyetini yansıtmaktadır (ibid.). Adil tazmin kararlarının amacı Mahkeme tarafından şu şekilde açıklanmıştır: "Temel bir insan hakkının ihlali sonucunda manevi zarar meydana geldiği gerçeğinin tanınmasına hizmet ederler ve en geniş anlamda zararın ciddiyetini yansıtırlar; ilgili Sözleşmeciler Tarafın zararına mali rahatlık veya sempatik zenginleşme sağlama amacı taşımazlar ve taşımamalıdır" (ibid.).

15. Sonuç olarak, Sözleşme'nin hem 7. maddesinin hem de 6 § 1 maddesinin yanı sıra 11. maddesinin ihlal edildiğinin beyan edilmesinin, Türkiye'de düzeltilmesi gereken sistemik bir sorunun önemli bir kabulü olduğunu düşünüyoruz. Ancak bu durum, başvuranın uğradığı maddi olmayan zarara ilişkin adil tazmin talebinin reddedilmesi için tek başına bir dayanak teşkil edemez. Bu, davalı Devlet ile birlikte Bakanlar Komitesi'nin ele alması gereken bir konudur. Bu bağlamda, Büyük Daire, özellikle 7. maddenin iç hukukun geniş yorumlanmasına uygulanabilirliğini ve Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi ile etkileşimini tanımlayan önemli bir karar vermiştir. Bununla birlikte, Mahkeme'nin bulgularının, mevcut davanın bağlamı ve koşulları göz önüne alındığında, manevi tazminat için para ödülü şeklinde bireysel tazminatı da gerektirdiğini kuvvetle teyit ediyoruz.

YARGIÇLAR KRENC VE SÂRCU'NUN KISMİ MUHALEFET
ŞERHİNİN ORTAK AÇIKLAMASI

(Çeviri)

Mevcut kararda belirtilen Sözleşme'nin ihlal edildiğine dair bulguların içeriğini göz önünde bulundurarak, bu bulguların başvuranın maruz kaldığı manevi zarar için tek başına yeterli adil tatmin oluşturduğunu düşünmüyoruz.

KISMEN KATILYORUM, KISMEN KARŞI ÇIKIYORUM YARGIÇ SERGHIDES

Giriş

1. Kararın giriş bölümünde de belirtildiği üzere, bu dava, başvuranın Türk makamları tarafından 15 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye'de gerçekleşen darbe girişiminin arkasında olduğu düşünülen ve "FETÖ/PDY" ("Fetullahçı Terör Örgütü/Paralel Devlet Yapılanması") olarak tanımlanan silahlı terör örgütüne üyelikten mahkûm edilmesiyle ilgilidir. Mahkûmiyet kararı, başvuranın, yerel mahkemelerin FETÖ/PDY üyelerinin özel kullanımı için tasarlandığını düşündüğü "ByLock" adlı şifreli bir mesajlaşma uygulamasını kullanmasına dayandırılmıştır. Başvurucu aleyhinde kullanılan diğer deliller arasında Bank Asya'daki hesap hareketleri ve FETÖ/PDY ile bağlantılı olduğu düşünülen bir sendika ve bir derneğe üye olması yer almaktadır. Başvuran altı yıl üç ay hapis cezasına çarptırılmış (bkz. kararın 63. paragrafı) ve Mahkeme önünde yargılanmasının ve mahkûmiyetinin Sözleşme'nin 6, 7, 8 ve 11. maddelerinin ihlalini gerektirdiğinden şikâyetçi olmuştur.

2. Yürürlükteki hükümlerin 1, 2, 3, 4 ve 7. maddeleri lehinde oy kullanırken, diğer yürürlükteki hükümlere, yani 5, 6 ve 8. maddelere karşı oy kullandım. Özellikle, çoğunluğa saygıyla katılmıyorum: (a) "Sözleşme'nin 6. maddesi kapsamındaki diğer şikâyetlerin ve Sözleşme'nin 8. maddesi kapsamındaki şikâyetin kabul edilebilirliğini ve esasını incelemeye gerek olmadığı" (hükümlerin 5. maddesi); (b) "ihlal tespitinin başvuranın uğradığı manevi zarar için başlı başına adil tazmin teşkil ettiği" (hükümlerin 6. maddesi); ve (c) "başvuranın adil tazmin talebinin geri kalanının" reddedilmesi gerektiği (hükümlerin 8. maddesi).

3. Son olarak, aşağıda açıklayacağım nedenlerden dolayı, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği yönündeki karara katılıyorum (bkz. kararın 346 ve 356. paragrafları ve ilgili hükümlerin 3. maddesi).

1. Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği sonucuna katıldığım yerler

4. Madde 6'nın ihlal edildiği yönündeki karara katılıyorum
§ Ceza yargılamasında, iddia makamı ile başvuran arasında silahların eşitliğinin sağlanmaması ve çekişmeli yargılama ilkesinin gözetilmemesinin bir sonucu olarak Sözleşme'nin 1. maddesi ile bağlantılı olduğunu düşündüğüm güvenceler.

5. Ancak, benim bu karara katılmadığım nokta, silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama eksikliğini dengeleyen ve böylece başvuran aleyhindeki yargılamanın genel olarak adil olmasını sağlayan yeterli veya uygun güvencelerin olup olmadığını tespit etmeye çalışmasıdır (bkz. 330 ve *devamı paragraflar*); ancak bu tür güvencelerin olmadığını tespit ettikten sonra (bkz. 341 ve 345. paragraflar) yargılamanın genel olarak adil olmadığı ve dolayısıyla 6. maddenin ihlal edildiği sonucuna varmaktadır

§ Sözleşme'nin 1. maddesi (bkz. 346. paragraf). Burada bir parantez açarak, kararın, yargılamanın bir bütün olarak analizini yapmadığını, güvencelerdeki iddia edilen tüm eksiklikleri incelemediğini, yalnızca söz konusu şikâyetle ilgili olarak, kararın 345. paragrafında özetlenenler gibi bu şikâyeti ele alabilecek olası güvencelerle bağlantılı olarak yargılamanın genel olarak adil olup olmadığına ilişkin bir inceleme yaptığını belirtmek gerekir.

6. Buna karşın, silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama güvencelerinin ihlalinin, esas olarak başvuranın mahkum edildiği ve cezalandırıldığı ilgili veri ve delillere erişiminin tamamen yasaklanması nedeniyle, yargılamanın kendi *başına* adil olmadığını ve dolayısıyla, bu güvencelerin yokluğunu dengeleyecek yeterli güvencelerin bulunup bulunmadığını incelemeye gerek olmaksızın, 6 § 1 maddesinin ihlalini gerektirdiğini düşünmekteyim.

7. Benim görüşüme göre, *güvence eksikliği için güvence olamaz*. Mevcut davada, 6. Madde'nin eksikliği için bir güvence söz konusu olamaz.

§ 1. Madde, adil yargılanma hakkının vazgeçilmez bileşenleri veya unsurları olan silahların eşitliği ve çekişmeli yargılamaya ilişkin güvence veya teminatları içermektedir. Bu iki güvenceye ilişkin görüşlerimi *Regner/Çek Cumhuriyeti* ([GC], no. 35289/11, 19 Eylül 2017) davasındaki Kısmen Muhalif Görüşümde belirtme fırsatı bulmuştum ve bu görüşlerimi burada tekrar belirtmeden sadece atıfta bulunuyorum.

8. Burada ifade ettiğim görüş, Mahkeme'nin belirli 6/1. madde güvencelerine ilişkin içtihadıyla da desteklenebilir. Silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama güvencelerini içermese de, söz konusu güvencenin eksik olması halinde Mahkeme'nin dengeleyici güvenceler aramayacağı en az dört güvence sayabilirim. Bunlar, kanunla kurulmuş bir mahkeme, bağımsız bir mahkeme ve tarafsız bir mahkeme olmak üzere üç kurumsal ve açık güvencenin yanı sıra, işkenceyle elde edilen delillerin kullanılmaması güvencesidir ki bu sonuncusu zımnî bir güvencedir. İlk üçü olan kurumsal güvencelerle ilgili olarak, Mahkeme'nin uygulaması, bunlardan birinin ihlal edildiğini tespit ettiğinde, 6. madde kapsamındaki diğer şikayetleri incelemeye devam etmemek, ancak söz konusu hükmün ihlal edildiğini tespit ederek yargılamanın adil olmadığını düşünmektir (bkz. kanunla kurulmuş bir mahkeme güvencesi için, *Guðmundur Andri Ástráðsson / İzlanda* [BD], no. 26374/18, § 295 ve operasyonel hükümlerin 2. maddesi, 1 Aralık 2020; bkz. bağımsız ve tarafsız bir mahkeme güvenceleri için, *Ergin*

v. *Türkiye* (no. 6), no. 47533/99, §§ 54-56, 4 Mayıs 2006, ve *Çıraklar v. Türkiye*, no. 19601/92, §§ 40-41, 28 Ekim 1998)¹. Şimdi işkence ile elde edilen delillerin kullanılmaması güvencesine dönecek olursak, Mahkeme, bu tür bir delil elde edildiğinde, söz konusu delilin kabul edilmesi şüphelinin mahkumiyetinde belirleyici olmasa bile, yargılamanın adil olmadığını düşünerek 6. maddenin ihlal edildiğine karar verecektir (bkz. *Jalloh/Almanya* [BD], no. 54810/00, §§ 104-05, 1 Haziran 2010)² ve elbette 6. madde kapsamındaki diğer şikayetleri incelemeyen.

9. Bu dört güvenceye ilişkin yukarıdaki yaklaşımın, silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama güvencelerinin yanı sıra diğer 6. Madde güvenceleri için de geçerli olması gerektiğini ve yargılamanın genel olarak adil olup olmadığına ilişkin kavramın veya incelemenin, yalnızca başvuran aleyhindeki yargılamanın adil olmasını sağlamak için ilgili tüm olgusal koşulların değerlendirileceği bir kıstas olarak anlaşılması gerektiğini düşünüyorum, daha ziyade, hukukun üstünlüğü ve etkililik ilkesinin gerektirdiği şekilde - hem bir yorum yöntemi hem de bir uluslararası hukuk normu olarak - olası güvencelerle dengeleme yoluyla herhangi bir tavizi kabul etmeksizin, 6. Madde güvencelerinin tamamına saygı gösterilmesini ve yerine getirilmesini gerektirdiği şekilde anlaşılmalıdır. Bununla birlikte, mevcut davadaki yaklaşımı da dahil olmak üzere Mahkeme'nin mevcut uygulamasını yansıtmayan bu görüş, kapsamlı ve ikna edici bir akademik destek almıştır³ ve benim

1. *Angerjārv ve Greinoman/Estonya*, no. 16358/18 ve 34964/18, 4 Ekim 2022 *davasındaki* muhalefet şerhimin §§ 22-31 bölümlerinde, 6. Madde güvencelerinin "hierarchy" ve etkililik ilkesi hakkında daha fazla bilgi bulabilirsiniz. Ayrıca bkz. Ryan Goss, *Adil Yargılama Hakkı - Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi Madde 6* (Bloomsbury, 2016), s. 160-161.

2. İşkenceyle delil elde edilmemesi güvencesi hakkında ayrıca bakınız, Paul Lemmens, "The Right to a Fair Trial and its Multiple Manifestations", Eva Brems ve Janneke Gerards (eds.), *Shaping Rights in the ECHR - The Role of the European Court of Human Rights in Determining the Scope of Human Rights* (Cambridge University Press, 2013), 294, s. 309.

3. Bkz. *diğerleri arasında*, Yvonne McDermott, *Fairness in International Criminal Trials* (OUP, 2016), 36-37; Nikos Vogiatzis, "Interpreting the Right to Interpretation under Article 6 (3) (e) ECHR: A Cautious Evolution in the Jurisprudence of the European Court of Human Rights", *Human Rights Law Review*, 2022, 22, 1, at pp. 12-14; Ryan Goss, *Criminal Fair Trial Rights - Article 6 of the European Convention on Human Rights* (Bloomsbury, 2016), at p. 125; Ryan Goss, "The Undermining of Article 6 ECHR", in P. Czech, L. Heschl,

M. Nowak ve G. Oberleitner (eds.), *The European Yearbook on Human Rights* (Intersentia, 2019), 295 at pp. 298-299, 304, 311-312; Andreas Samartzis, "Weighing Overall Fairness: A Critique of Balancing under the Criminal Limb of Article 6 of the European Convention on Human Rights", *Human Rights Law Review*, 2021, 21, 409, s. 410; Ioannis Sarmas, "Fair Trial and Search for Truth in the Case Law of the European Court of Human Rights", in R. Spano, I. Motoc, B. Lubarda, P. Pinto de Albuquerque, M. Tsirli (eds.), *Fair Trial: Bölgesel ve Uluslararası Perspektifler*, Liber Amicorum Linos-Alexandre Sicilianos (Anthemis, 2020), s. 500; Georghios M. Pikis, *Justice and the Judiciary* (Martinus Nijhoff Publishers, 2012), § 145 (s. 63); ve Stefan Trechsel, "The Character of the Right to a Fair Trial" in J. Jackson and S. Summers (eds.), *Obstacles to Fairness in Criminal Proceedings - Individual Rights and Institutional Forms* (Hart, Oxford, 2018), 19, at p. 25. Ayrıca bazılarını bakınız

burada alacağını düşündüm. Madde 6 § 1'in başka bir örtülü güvencesine ilişkin bir Daire davasında⁴, söz konusu güvencenin eksikliğini telafi etmek için yeterli güvenceler arayışına ilişkin olarak kendimi Mahkeme'nin mevcut içtihadıyla bağlı görmeme rağmen, orada da açıkladığım gibi, aksi görüşü tercih ettiğimi de ifade ettim. Ancak mevcut davada, bir Büyük Daire davası olduğu için, mevcut içtihadı takip etmek zorunda olmadığımı düşünüyorum ve içtihadın gelecekte "adil yargılamadan hiçbir sapma veya eksikliğe izin verilmeyecek" şekilde gelişeceği umuduyla, tercih ettiğim görüşü ifade etmekte özgür hissediyorum⁵.

2. Madde 6 kapsamındaki diğer şikâyetlerin kabul edilebilirliğini ve esasını incelemeye gerek olmadığı yönündeki görüşüme muhalifim

veya Madde 8 kapsamındaki şikâyet

(a) Başvuranın, davasının bağımsız bir mahkeme tarafından görülmesine ilişkin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği yönündeki şikâyeti

ve tarafsız bir mahkeme

10. Çoğunluğun, başvuranın bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından yargılanmadığı yönündeki şikâyetinin kabul edilebilirliğini ve esasını incelemeye gerek olmadığı yönündeki tespitine saygıyla katılmıyorum. İçtihadına göre (bkz., örneğin, *Ergin*, yukarıda anılan), Mahkeme öncelikle başvuranın bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından yargılanma hakkının ihlal edildiği iddiasına dayanan her türlü şikâyeti inceler ve böyle bir ihlalin olduğu sonucuna varırsa, 6. Maddeye ilişkin diğer şikâyetleri incelemeye gerek veya neden olmadığına karar verir.

11. Kararın 364. paragrafında Mahkeme, söz konusu şikâyetlerin neden kabul edilebilirlik ve esasa ilişkin ayrı bir inceleme gerektirmediğine dair aşağıdaki açıklamayı yapmaktadır:

"Mahkeme, mevcut davanın temelinde yatan daha acil meselenin, Türk yargısının FETÖ/PDY üyeliğinden mahkûmiyet kararlarında ByLock deliline karşı benimsediği ve Sözleşme'nin 7. ve 6 § 1 maddeleri kapsamında ihlal bulgularına yol açan tek tip ve küresel yaklaşım olduğunu düşünmektedir."

Bu durum, elbette, Mahkeme'nin neden bağımsız ve tarafsız bir mahkemenin güvence altına alınmadığına ilişkin şikâyetleri incelemeyen, 6/1. maddeye ilişkin diğer şikâyetleri incelemeye ve karara bağlamaya devam ettiğinin de bir açıklaması olabilir.

12. Ancak, benim görüşüme göre, Mahkeme, aşağıdaki nedenlerden dolayı, öncelikle başvuranın bağımsız ve tarafsız bir mahkemenin bulunmadığına ilişkin şikâyetlerini inceleyerek devam etmeliydi: (a)

---

davasındaki kısmen muhalif görüşümün 36. ve 37. paragraflarında belirtilen ilgili akademik çalışmalar

Xenofontos ve Diğerleri/Kıbrıs, no. 68725/16 ve diğerleri, 25 Ekim 2022.

4. Bkz. yukarıda not 3'te belirtilen *Xenofontos*.

5. Bkz. yukarıdaki 3. notta atıfta bulunulan *Pikis*, § 145 (s. 63).

Hükümet bu şikâyetlerin kabul edilebilirliğine itiraz etmiştir (bkz. kararın 360. paragrafı) ve dolayısıyla bu itirazın Mahkeme tarafından incelenip karara bağlanması gerekirdi; (b) bağımsız ve tarafsız bir mahkemenin güvenceleri kurumsal güvencelerdir ve *kanunla* kurulmuş bir mahkemenin güvencesiyle birlikte 6. madde kapsamındaki diğer güvencelerin varlığı için *olmazsa olmaz* koşullardır; (c) eğer bu güvenceler (ya da bunlardan herhangi biri) mevcut değilse, Mahkeme, 6. madde kapsamındaki güvenceleri ya da diğer şikâyetleri incelemeye gerek duymaksızın, otomatik olarak (*per se*) 6. maddenin ihlal edildiğine karar verir; ve (d) Mahkeme'nin kararına göre, mevcut davanın merkezinde yer alan daha acil mesele, delillerin yönetimi ve adaletle ilgili bir meseledir ve buna saygı gösterilmesi, yukarıda (b) bendinde belirtildiği gibi, bağımsız ve tarafsız bir mahkemenin varlığını takip eder ya da gerektirir.

13. Kendi adıma, bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından duruşma yapılmamasına ilişkin şikâyetleri inceleyerek başladım ve başvuranın davasını karara bağlayan hâkimler önünde bunları dile getirmemiş olması nedeniyle kabul edilemez buldum; daha sonra, 6 § 1 maddesi kapsamında silahların eşitliği ve çekişmeli yargılamanın eksikliğine ilişkin şikâyetleri inceledim, bu şikâyetler kararın kendisi tarafından incelenmiş ve ihlal tespit edilmiştir. Kararın 364. paragrafında Mahkeme, mevcut davada başvuran tarafından ileri sürülen argümanların, ne iç hukuk yargılamaları sırasında ne de Mahkeme önünde, davasının incelenmesine katılan ve bireysel yargılamasında somut sonuçlar doğuran hakimlerle ilgili herhangi bir spesifik iddia olmaksızın, genel bir yargı eleştirisi içerdiğini gözlemlemektedir (başvuranın bu konudaki argümanları için kararın 359. paragrafına bakınız). Mahkeme'nin 364. paragraftaki gözlemi, benim görüşüme göre, söz konusu şikâyetlerin kabul edilebilirliklerine ilişkin ayrı bir inceleme anlamına gelmektedir ve eksik olan tek şey, Mahkeme'nin şikâyetlerin kabul edilemez olduğuna dair açık bir tespitte bulunmasıdır. Ancak karar, 364. paragraftaki gözleminden açıkça çıkan sonucu belirtmek yerine, 365. paragrafta bu şikâyetlerin kabul edilebilirlik ve esasa ilişkin ayrı bir inceleme gerektirmediğini düşündüğünü belirtmektedir.

(b) Başvuranın, etkili adli yardım hakkına ilişkin 6 § 3 (c) maddesi kapsamındaki güvencenin ihlal edildiği yönündeki şikâyeti

14. Sözleşme'nin 6 § 3 (c) maddesi uyarınca yapılan yukarıdaki şikâyete ilişkin olarak, kabul edilebilirlik ve esasa ilişkin ayrı ayrı ele almayı gerekli görmeyen karara katılıyorum (bkz. kararın 367. paragrafı). Çünkü Mahkeme, ceza yargılamasında silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama güvenceleri gibi diğer bazı güvencelerin eksikliği nedeniyle Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiğine zaten karar vermiştir (bkz. kararın 356 ve 367. paragrafları),

Örtülü güvenceler, ihlal edildiklerinde, 6 § 3 (c) maddesi kapsamındaki açık güvence ve asgari hak gibi aynı sonuca, yani 6 § 1 maddesinin ihlaline yol açabilecek olsa da.

15. Bununla birlikte, Mahkeme'nin mevcut içtihadını temsil eden kararın 366. paragrafında yer alan, Sözleşme'nin 6 § 3 maddesindeki güvencelerin veya asgari hakların kendi başlarına amaçlar olmadığı, bunların özündeki amacın her zaman ceza yargılamasının bir bütün olarak adil olmasını sağlamaya katkıda bulunmak olduğu şeklindeki ifadeye saygıyla katılmıyorum. Benim naçizane görüşüme göre, 6. maddenin her bir güvencesi adil yargılama kavramının vazgeçilmez bir unsuru veya bileşenidir ve bu tür bir güvencenin eksikliği veya yetersizliği yargılamanın adillliğini tamamen ortadan kaldırır. Alçakgönüllülikle belirtmek isterim ki, hukukun üstünlüğü ve etkililik ilkesi ile uyumlu olan bu görüş, yukarıda açıkladığım (bkz. paragraf 7) yargılamanın genel olarak adil olmasının tercih edilen anlamına, yani 6. Maddenin tüm güvencelerine tam olarak saygı gösterilmesi ve bunların yerine getirilmesine ilişkin görüşümü takip etmektedir. Ancak, kararda 6. madde kapsamındaki şikâyetin kabul edilebilirliği ve esasının ayrı ayrı ele alınması gerekli görülmediğinden, bu konudaki görüşümü ve karara katılmadığımı daha fazla açıklamaya devam etmeyeceğim

§ Sözleşme'nin 3 (c) maddesi.

16. Söz konusu şikâyet, benim aksime çoğunluğun kabul edilebilirlik ve esastan incelemeye gerek olmadığını düşündüğü diğer şikâyetlerle birlikte kararın yürürlükteki hükümlerinin 5. maddesinde yer aldığından, 5. maddeye ilişkin oyum olumlu değil, yalnızca olumsuz olabilirdi.

(c) Başvuranın 8. madde kapsamındaki haklarının ihlal edildiğine ilişkin şikâyeti

17. Mevcut davanın özel koşullarında, 8. madde açısından başvuranın şikâyetinin kabul edilebilirliği ve esası hakkında ayrı bir karar verilmesine gerek olmadığı yönündeki karara saygıyla katılmıyorum.

18. Başvuru formunda başvuran, ByLock verilerinin adli bir emir olmaksızın toplanmış ve kullanılmış olması nedeniyle 6. Maddeye aykırı olduğunu ileri sürmüştür

§ Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Kanunu'nun 2. maddesi ve Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 134. ve 135. maddeleri uyarınca, haberleşme özgürlüğüne yapılan ve herhangi bir yasal dayanağı bulunmayan müdahale nedeniyle özel hayata saygı hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür. Mahkeme önündeki görüşlerinde başvuran, yukarıda belirtilenleri tekrarlamış ve ayrıca Sözleşme'nin 8. maddesinin ihlal edildiğinin Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi önünde açıkça ve esastan ileri sürüldüğünü ve bu nedenle 8. madde kapsamındaki şikâyetinin kabul edilebilir olduğunu ileri sürmüştür.

19. Şikâyetinin esasına ilişkin olarak, başvuran görüşlerinde aşağıdaki hususları ileri sürmüştür. Madde 8 kapsamındaki haklara yönelik herhangi bir müdahale ancak

hukuka uygun olması, söz konusu paragrafın atıfta bulunduğu bir veya daha fazla meşru amacı izlemesi ve demokratik bir toplumda bu tür bir amaca ulaşmak için gerekli olması halinde 8 § 2 maddesi kapsamında haklı görülebilir. Ancak ona göre burada durum açıkça böyle değildir. *Milli İstihbarat* Teşkilatı (MİT) ve Polis, herhangi bir yasal dayanak olmaksızın haberleşmeye saygı hakkına müdahale etmiş ve İnternet trafik kayıtları (HTS) bir yıldan uzun bir süre yasadışı olarak saklanmış ve daha sonra mevcut davada kullanılmıştır. MİT tarafından düzenlenen ByLock operasyonu tamamen orantısızdı ve kişisel ve hassas verileri gelişigüzel bir şekilde toplamak için yapılan bir balık avıydı. Ayrıca, tüm prosedür MİT tarafından kötüye kullanılmaya karşı herhangi bir güvence sağlamamıştır. Yazışmalara saygı hakkına yapılan müdahale hukuka aykırı ve açıkça orantısızdır ve bu nedenle 8. maddeyi ihlal etmiştir. Her halükarda, bir akıllı telefona sıradan bir iletişim uygulaması indirmenin (temel bir hak) suç olarak değerlendirilmesi başlı başına 8. maddenin ihlalini oluşturmuştur.

20. Başvuranın yukarıdaki ikna edici gözlemleri ve beyanları ışığında, kararın 372-373. paragraflarında söylenenlere, yani 8. maddenin 6. maddeye göre çevresel bir mesele olduğu ve kabul edilebilirliği ve esası hakkında ayrı bir karar verilmesine gerek olmadığı görüşüne katılmıyorum.

21. Sonuç olarak, naçizane görüşüme göre, 8. madde kapsamındaki şikayet kabul edilebilir niteliktedir ve özellikle başvuranın özel hayatına ve yazışmalarına saygı gösterilmesi hakkı bakımından bu madde de ihlal edilmiştir.

3. Başvurana manevi tazminat olarak herhangi bir meblağ ödenmemesine ve davanın geri kalanının reddedilmesine ilişkin karara muhalifim

adil tatmin talebinin

22. Başvuran, manevi tazminat olarak 50,000 Euro talep etmiştir (bkz. kararın 420. paragrafı), ancak Mahkeme, kararının 425. paragrafında yaklaşımını şu şekilde açıklayarak, bu tür bir tazminat için kendisine herhangi bir miktar verilmemesine karar vermiştir:

"Manevi zararlar ilgili olarak Mahkeme, başvuranın tespit edilen ihlaller nedeniyle bazı sıkıntı ve endişelere maruz kalmış olabileceğini kabul etmektedir. Bununla birlikte, 46. madde kapsamındaki bulguları çerçevesinde belirtildiği üzere, başvuranın CMK'nın 311 § 1 (f) maddesi uyarınca mevcut kararın verilmesinin ardından iç hukuktaki yargılamaların yeniden başlatılması imkanına sahip olduğunu ve talep etmesi halinde, mevcut davada söz konusu olan Sözleşme hükümlerinin gerekliliklerine uygun olarak yargılamaların yeniden başlatılmasının ilke olarak en uygun telafi şeklini oluşturacağını da not etmektedir. Bu nedenle Mahkeme, ihlal tespitinin mevcut davada yeterli adil tatmin olarak kabul edilebileceğini düşünmekte ve dolayısıyla başvuranın bu başlık altındaki talebini reddetmektedir."

23. Yürürlükteki hükümlerin 6. maddesinde Mahkeme, "ihlal tespitinin, başvuranın uğradığı manevi zarar için başlı başına yeterli adil tazmin teşkil ettiğini" belirtmektedir.

24. Seçkin meslektaşlarım Yargıç Schembri Orland, Pastor Vilanova ve Šimáčková'nın kısmen muhalefet şerhlerini önceden okuma fırsatım oldu, onlar da yürürlükteki hükümlerin 6. maddesine karşı oy kullandılar. Onların görüşlerinin neredeyse tamamına katılıyorum ve katılacaktım, ancak meslektaşlarım tarafından sunulanlara bazı önemli hukuki argümanlar ve boyutlar eklemek için kendi ayrı görüşümü ifade etmeye karar verdim. Bu nedenle ve ayrı görüşümün bu görüşte yer almayan ancak katıldığım ve karşı çıktığım konuları da kapsamı nedeniyle, manevi tazminat konusunu da görüşüme dahil etmeye karar verdim ve bunu hem kavramsal hem de pratik boyutları içerecek şekilde geliştirmeye çalışacağım. Adil tatmine ilişkin olarak, benim görüşüme göre, iki görüş büyük ölçüde birbirini tamamlamakta ve birbirini desteklemektedir.

25. Benim görüşüme göre, Sözleşme'nin 41. Maddesi, ifade edildiği şekliyle, "bir Sözleşme hükmünün ihlal edildiğinin tespit edilmesinin" kendi başına "zarar gören taraf için yeterli adil tatmin" oluşturabileceği şeklinde yorumlanamaz. Çünkü "ihlalin tespiti", "adil tatmin sağlanması" için gerekli ön koşullardan biridir ve Mahkeme bu iki koşulu eşit olarak değerlendiremez (benzer şekilde, *Grzęda/Polonya* [BD] davasında Yargıç Felici ile birlikte yazdığım Ortak Kısmi Muhalefet Görüşünün 7. paragrafına bakınız, no. 43572/18, 15 Mart 2022, ve Yargıç Schembri Orland'ın mevcut davada Yargıç Pastor Vilanova ve Šimáčková'nın da katıldığı Kısmen Muhalif Görüşünün 3. paragrafı).

26. Sözleşme'nin 41. Maddesi, Mahkeme'nin manevi tazminat da dahil olmak üzere adil tazminata hükmedebilmesi için kümülatif olarak yerine getirilmesi gereken aşağıdaki üç şartı veya kriteri ortaya koymaktadır (numaralandırma bana aittir): (a) Mahkeme, Sözleşme'nin veya Protokollerinin ihlal edildiğine karar verir; (b) ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku sadece kısmi telafiye izin verir; ve (c) Mahkeme adil bir tatmin sağlamayı gerekli görürse.

27. Mevcut davada Mahkeme kendisini 41. maddenin ilk şartıyla, yani bir ihlalin tespitiyle sınırlamakta ve ne yazık ki, herhangi bir gerekçe veya açıklama olmaksızın, bu şartın yerine getirilmesinin kendi başına manevi tazminat için yeterli adil tazmin oluşturduğunu düşünmektedir. Mahkeme burada döngüsel bir argümana başvurmaktadır: adil tazmin için *olmazsa olmaz bir şart* olan ihlal tespiti, adil tatminin kendisi haline gelmektedir. Kanaatimce, 41. maddenin bu şekilde yorumlanmasının ve uygulanmasının ne bu hükmün lafzında ne de amacında hiçbir dayanağı yoktur.

28. Dolayısıyla, 41. Madde Mahkeme'nin adil tazmin sağlayabilmesi için üç şartın yerine getirilmesini istediğinden, bu maddede mantıksal bir yanlışlık vardır

Bunlardan birinin varlığının kendi başına yeterli tatmin oluşturduğuna karar vermek.

29. Üzülerek belirtmeliyim ki, yürürlükteki hükümlerin 6. maddesi, 41. maddenin amacının, ilgili olsa da, mevcut davada ihlal edildiğine karar verilen 6, 7 ve 11. maddeler gibi insan haklarını güvence altına alan Sözleşme'nin maddi hükümlerinin amacı ile aynı olmadığını görememeyi yansıtmaktadır. Eğer amaçları aynı olsaydı, 41. Madde anlamsız hale gelirdi ve bu da saçma sonuçlara yol açardı.

30. Sonuç olarak, tüm saygımla, kararın yürürlükteki hükümlerinin 6. maddesinde belirtilen gerekçe, 41. maddede yasal dayanağı olmayan ve davanın esası ile adil tatmini hatalı bir şekilde birbirine karıştıran meşru ve geçerli bir gerekçe gibi görünmemektedir.

31. Başvurana, haklarının ihlali nedeniyle manevi tazminat olarak bir meblağ ödenmemesi, kanaatimce, haklarının korunmasının hayali ve kurgusal hale getirilmesi anlamına gelmektedir. Bu durum, Sözleşme'nin doğasında bulunan etkililik ilkesinin gerektirdiği gibi, insan haklarının korunmasının teorik ve hayali değil, pratik ve etkili olması gerektiği yönündeki Mahkeme içtihadına aykırıdır (bkz. *Artico/İtalya*, 13 Mayıs 1980, §§ 33 ve 47-48, Seri A no. 37). Başvuranın 6, 7, 8 ve 11. maddeler kapsamındaki haklarının teorik ve hayali değil, pratik ve etkili olabilmesi için, Sözleşme'nin 41. maddesiyle birlikte bu maddelerin Mahkeme tarafından uygulanması, sadece ilgili maddelerin ihlal edildiğinin tespit edilmesi değil, aynı zamanda 41. madde uyarınca başvurana adil bir manevi tazminat ödenmesine hükmedilmesi gerekmektedir.

32. Yukarıda belirtildiği üzere, 41. maddenin üç şartının da kümülatif olarak karşılanması gerekmektedir. Mahkeme, Sözleşme'nin 6, 7 ve 11. maddelerinin ihlal edildiğine karar verdiğine göre, 41. maddenin ilk şartının yerine getirildiği açıktır. Ayrıca, 8. maddenin de ihlal edildiğine karar verdiğimi belirtmeliyim.

33. Şimdi 41. maddenin ikinci şartını, yani "ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukukunun sadece kısmi [ve dolayısıyla tam değil] telafi yapılmasına izin vermesi" şartını inceleyelim. Kararın 425. paragrafında Mahkeme, yaklaşımını, mevcut davada söz konusu olan Sözleşme hükümlerinin gereklerine uygun olarak yargılamaların yeniden başlatılması olasılığına dayandırmakta ve bunun "[başvuranın] talep etmesi halinde, ilke olarak en uygun telafi biçimini oluşturacağını" savunmaktadır. Mahkeme, yukarıdaki ifadelerle, 41. maddenin ikinci şartını ele aldığını açıkça belirtmemektedir; ancak, bunu yaptığı açıktır. Ancak benim naçizane görüşüme göre, yargılamaların yeniden başlatılması ihtimali, Mahkeme'yi ikinci şartın yerine getirildiğini tespit etmekten ve dolayısıyla aşağıdaki üç nedenden ötürü mevcut davada adil tazmin için parasal bir karar vermekten alıkoyamaz: (a) doğası gereği, bu tedbir uygun bir telafi şekli olmayabilir; (b) yargılamaların yeniden başlatılması

tam bir telafi anlamına gelemez; ve (c) yeniden açılma belirsiz bir tedbirdir (Mahkeme bile belirsizliği yansıtan "olasılık" kelimesini kullanmaktadır).

34. Yargılamanın yeniden açılması belirsiz bir tedbir olacaktır, çünkü mevcut davada Mahkeme aynı kararda hem esasa hem de adil tatmine ilişkin karar vermektedir ve böyle bir tedbir alındıktan sonra değerlendirme yapma fırsatı bulamamaktadır. Başka bir deyişle, mevcut davada Mahkeme önce esasa ilişkin kararını vermemiş, daha sonra adil tatminle ilgili kararını erteleyerek bu yeniden açma tedbirinin davalı Devlet tarafından gerçekten benimsenmesini sağlamamıştır. Ichim'in gözlemlediği gibi: "Yargıçların iç hukukun herhangi bir tazminata izin verip vermediğini değerlendirebilmeleri için, devlete bunu kanıtlama fırsatı vermeleri gerekir [ki bu da] geçmişte önce esasa ilişkin bir karar verilmesi ve ardından adil tatmine ilişkin bir karar verilmesi uygulamasıyla kolaylaştırılmıştır"⁶. Yukarıda belirtilenler ışığında, yeniden yargılamanın açılması tam telafi anlamına gelen uygun bir telafi şekli olsaydı bile, Mahkeme bu tedbirin davalı Devlet tarafından gerçekten alınıp alınmadığını veya alındıysa başarılı olup olmadığını ve başvuranın mevcut kararın konusu olan önceki yargılamalarla ilgili çektiği sıkıntı ve endişeyi telafi edip edemeyeceğini tespit edemezdi. Dolayısıyla, iç hukuk kapsamında tam bir telafi söz konusu olmadığından, 41. maddenin ikinci şartı da karşılanmaktadır.

35. Karar, 425. paragrafta, yeniden açma tedbirini önerdikten sonra ve 41. maddenin ilk şartı üzerinde durmadan, "Mahkeme, bu nedenle, ihlal tespitinin mevcut davada yeterli tatmin olarak kabul edilebileceğini düşünmekte ve dolayısıyla başvuranın bu başlık altındaki talebini reddetmektedir" sonucuna varmaktadır. Tüm saygıyla, bu ifadeyle, karar hatalı bir şekilde Sözleşme'nin 41. maddesinin birinci ve ikinci gerekliliklerini birbirine karıştırmakta ve Mahkeme adil tatmin konusunu ele alırken açıkça bu maddenin gerekliliklerine atıfta bulunmasa da, aslında bunları bir ve aynı olarak ele almaktadır. Her halükarda, yürürlükteki hükümlerin 6. maddesinde, Mahkeme tarafından "gereklilik" kelimesinden yine bahsedilmemesine rağmen, manevi tazminat talebinin reddedilmesini gerektiren 41. maddenin ilk gerekliliğine sadece zımni bir atıfta bulunmaktadır.

36. Şimdi 41. maddenin üçüncü şartına, yani adil tatmin sağlanması gerekliliğine (gereklilik şartı) dönecek olursak, bu şartın mevcut davada da karşılandığı açıktır, çünkü başvuran tespit edilen ihlaller nedeniyle sıkıntı ve endişe yaşamıştır. Daha da önemlisi, bu ihlaller gerçekten de ciddi niteliktedir ve başvuranın bu tür duygu ve hislere kapılmasına neden olmuş olmalıdır. Bu gereklilikle ilgili olarak, kararın 425. paragrafında, yani kararın ihlal edilmeme konusunu ele alan tek paragrafında, bu gereklilikten hiç bahsedilmemektedir.

---

6. Bakınız Octavian Ichim, *Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi kapsamında Adil Tatmin* (Cambridge University Press, 2015), s. 67.

Maddi tazminat. Başvuranın yaşadığı sıkıntı ve endişeye rağmen, Mahkeme'nin takdir yetkisinin neden manevi tazminat için herhangi bir meblağa hükmetmeyecek şekilde kullanılabileceğine dair herhangi bir neden de belirtilmemiştir. Mahkeme bu şartı uygulamak istiyorsa, bunu açıkça belirtmeli ve açıklamalıdır, böylece açıklamalarına şeffaflık, açıklık ve tutarlılık kazandırır. Eğer Mahkeme davanın yeniden açılmasını tam bir telafi olarak gördüyse ve bu nedenle manevi tazminat için bir meblağ ödenmesine gerek olmadığını düşündüyse, yine bunu açıkça belirtmelidir. Ancak, yukarıda açıklandığı üzere, yargılamanın yeniden başlatılması, 41. maddenin ikinci şartı bakımından hiçbir şekilde tam telafi teşkil edemez. Ayrıca, yargılamanın yeniden açılması, belirsiz bir tedbir olarak, Mahkeme'nin mevcut davada manevi tazminat için herhangi bir meblağa hükmetmemek için takdir yetkisini kullanmasına izin veren bir faktör oluşturamaz.

37. Yukarıda da belirttiğim gibi, Sözleşme'nin 6, 7, 8 ve 11. maddeleri kapsamındaki haklarının ihlal edilmesi nedeniyle başvurana manevi tazminat olarak bir meblağ ödenmemesi, kanımca, haklarının korunmasının hayali ve kurgusal hale getirilmesi anlamına gelmektedir. Bu nedenle, Sözleşme'nin 41. maddesi uyarınca adil tatmin yoluyla başvurana manevi tazminat olarak bir miktar ödenmesine karar veriyorum. Ancak, azınlıkta olduğum için, verilmesi gereken meblağı belirlemem gerekli değildir.

38. Ben de Sözleşme'nin 8. maddesinin ihlal edildiğini tespit ettiğimden ve kararın yürürlükteki hükümlerinin 6. maddesi 8. maddenin ihlali nedeniyle manevi tazminatla ilgili olmadığından (çünkü çoğunluk böyle bir ihlal tespit etmemiştir), yürürlükteki hükümlerin 8. maddesine, yani başvuranın adil tazmin talebinin geri kalanının reddine de karşı oy kullandım. Bunu yaptım çünkü 8. maddenin ihlalini, başvurana manevi tazminat olarak verilecek miktarın belirlenmesinde de önemli bir husus olarak görüyordum. Bu, 8. madde şikâyetini incelemeye gerek olmadığına karar veren Hakimler Schembri Orland, Pastor Vilanova ve Šimáčková'nın ayrı görüşlerine katılmamamın bir başka nedenidir ve bu nedenle, 6, 7 ve 11. maddelerin ihlal edildiğini tespit etmenin yanı sıra, 8. maddenin de ihlal edildiğini düşündüğümden, manevi tazminat miktarını belirleme temelleri benimkinden farklı olacaktır.

Sonuç

39. Sonuç olarak, 6. madde kapsamındaki şikâyetlerle ilgili olarak, çoğunluğun aksine, öncelikle bağımsız ve tarafsız bir mahkemenin bulunmadığına ilişkin şikâyetleri inceleyecek ve kabul edilemez bulacaktım. Daha sonra, silahların eşitliği ve çekişmeli yargılama güvencelerinin yokluğu nedeniyle 6 § 1 maddesinin ihlal edildiğine karar verirdim, ancak yeterli ve uygun dengeleyici güvencelerin olup olmadığının incelenmesi gerektiği konusunda çoğunluğa katılmıyorum.

çoğunluk her halükarda var olmadığına karar vermiştir. Ayrıca, çoğunluk gibi ben de, 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği tespit edildiğinden, başvuranın 6. madde kapsamındaki güvenceye ilişkin şikâyetinin

§ Etkili hukuki yardım hakkının ihlal edildiğine ilişkin 3 (c) maddesinin incelenmesine gerek yoktur. Madde 8 şikâyetiyle ilgili olarak, kabul edilebilirliğini ve esasını incelemeye gerek olmadığı yönündeki çoğunluk görüşüne katılmıyorum ve bu şikâyeti kabul edilebilir bulmaya ve Madde 8'in ihlal edildiği sonucuna varmaya devam edeceğim. Son olarak, ihlal tespitinin kendi başına manevi tazminat için yeterli adil tazmin teşkil ettiği konusunda çoğunluğa katılmıyorum ve azınlıkta olmasaydım, değerli meslektaşlarım Yargıç Schembri Orland, Pastor Vilanova ve Šimáčková ve bu konudaki diğer muhalifler gibi, başvurana bu başlık altında bir meblağ ödenmesine karar verirdim.

YARGIÇLAR RAVARANI, BÅRDSEN, CHANTURIA,
JELIĆ, FELICI VE YÜKSEL'İN ORTAK KISMI
MUHALEFET ŞERHİ

I. ANLAŞMA NOKTALARI

1. Aramızdaki çoğunluk, bu ortak görüşün yazarları, Mahkeme'nin vardığı sonuca katılmaktadır (bkz. kararın 345. paragrafı), yerel mahkemeler başarısız olduğu için Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği

(1) başvuranın söz konusu delile etkili bir şekilde itiraz edebilmesini sağlamak için söz konusu delile *ilişkin* uygun güvenceleri yürürlüğe koymak, (2) davanın özünde yatan önemli konuları ele almak ve (3) kararlarını gerekçelendirmek. Ancak Yargıç Yüksel, bu noktadaki görüşü ve ayrıca aşağıdaki 9, 12 ve 13. paragraflarda ifade edilen hususları paylaşmamaktadır (bkz. kendi ayrı görüşü).

2. Ayrıca, çoğunluğun, bu davada, FETÖ/PDY'nin başvurana atfedilen eylemler sırasında bir terör örgütü olarak tanınıp tanınmadığına ilişkin olarak Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlal edilmediği yönündeki görüşünü paylaşıyoruz (bkz. kararın 253. paragrafı).

3. Ayrıca, yerel mahkemelerin başvuranı silahlı terör örgütüne (FETÖ/PDY) üye olma suçundan mahkum ederken, başvuranın Aktif Eğitim-Sen ve Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği'ne üye olduğu gerçeğini destekleyici delil olarak dikkate alması nedeniyle Sözleşme'nin 11. maddesinin ihlal edildiği konusunda çoğunluğa katılıyoruz (bkz. kararın 396. paragrafı).

II. ÇOĞUNLUĞA KATILMADIĞIMIZ YERLER

4. Çoğunluk, başvuranın silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkumiyetinin belirleyici ölçüde ByLock uygulamasını kullandığı iddiasına dayandırılması ve bu nedenle yerel mahkemelerin iç hukukun geniş ve öngörülemez bir yorumuyla ByLock kullanıcılarına objektif sorumluluk yüklemesi nedeniyle 7. maddenin gerekliliklerine aykırı olması nedeniyle Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlal edildiği sonucuna varmıştır (bkz. kararın 214-72. paragrafları). Aşağıdaki nedenlerden dolayı bu yaklaşıma katılmıyoruz.

5. İlk olarak, yerel mahkemeler ByLock kullanımının Ceza Kanunu'nun 314. maddesinde tanımlanan silahlı terör örgütüne üye olma suçunun *fili unsuru* olmadığını açıkça ortaya koymuştur. Kanunda tanımlanan suçun hem objektif hem de sübjektif tüm kurucu unsurları, yerleşik yargı uygulamasına uygun olarak kanıtlanmalıdır.

6. İkinci olarak, karardan, başvurucunun ByLock uygulamasını kullanması ve dava dosyasındaki diğer delillerle birlikte aşağıdaki örgütlere üye olması nedeniyle mahkum edildiği anlaşılmaktadır

Aktif Eğitim-Sen sendikası ve Kayseri Gönüllü Eğitimciler Derneği'ne üye olması ve FETÖ/PDY'nin talimatıyla Bank Asya'daki bir hesaba geliriyle orantılı meblağlar yatırması (bkz. kararın 68, 70, 88, 94 ve 384. paragrafları). Yerel mahkemelerin bu diğer delillere dayanmasının uygunluğuna katılmamak mümkündür. Ancak yine de, yerel mahkemelerin uğraştığı şeyin delil ve olguların tespiti meseleleri olduğuna şüphe yoktur. Gerçekten de, yerel yargılamalardaki ana sorulardan biri, başvuranın davasında ve daha genel olarak, ByLock ile ilgili kanıtların delil değerini belirlemektir.

7. Üçüncü olarak, Mahkeme'nin 7. maddeye ilişkin geniş içtihadı, bu hükmün amacının, bir kişinin bir eylem veya ihmalinin suç teşkil edip etmediğini makul bir şekilde öngörebilmesini sağlamak, böylece davranışın yasal sonuçlarını öngörülebilir kılmak ve keyfi kovuşturmayaya karşı korumak olduğunu göstermektedir (bkz. kararın 238-39. paragrafları). *Delillere ilişkin* sorular - özellikle delillerin değerlendirilmesi ve delillerden makul olarak ne çıkarılabileceğine ilişkin - bir fiil veya ihmalin hukuki sonuçlarının öngörülebilirliği ile değil, bu fiil veya ihmalden dolayı mahkum edilme olasılığı ile ilgilidir (bkz. örneğin, *Del Rio Prada/İspanya* [BD], no. 42750/09, AİHM 2013; *Khodorkovskiy v e Lebedev/Rusya*, no. 11082/06 ve 13772/05, 25 Temmuz 2013; *Vasiliauskas/Litvanya* [BD], no. 35343/05, AİHM 2015; *Žaja/Hırvatistan*, no. 37462/09, 4 Ekim 2016; ve *Pantolon/Hırvatistan*, no. 2953/14, 19 Kasım 2020). Ayrıca, *Korbely/Macaristan* ([GC], no. 9174/02, AİHM 2008) ve *Navalnyye/Rusya* (no. 101/15, 17 Ekim 2017), çoğunluğun, Sözleşme'nin 7. maddesi kapsamında yapılan bir değerlendirmenin ayrılmaz bir parçası olarak, "ilgili kurucu unsurların ve özellikle de öznel veya zihinsel unsurun, iç hukukun gerekliliklerine uygun olarak başvuran açısından usulüne uygun olarak tesis edilip edilmediğini doğrulamanın Mahkeme'ye düştüğü" yönündeki önerisine (bkz. kararın 260. paragrafı) çok az destek sağlamaktadır.

8. Dördüncü olarak ve sonuç olarak, çoğunluğun alışılmadık yaklaşımı, Mahkeme'nin 7. Maddenin yerleşik mantığından ve kapsamından uzaklaştığı izlenimini yaratabilir ve böylece hukuk ile olgu arasındaki doğal ayrımı yapısal olarak bulanıklaştırabilir.

III. YEREL MAHKEMELERİN 6 § 1 MADDESİNİN GEREKLERİNİ GÖZ ÖNÜNDE BULUNDURARAK BAŞVURANIN BYLOCK KULLANIMINA GÜVENMESİ

9. Çoğunluğun, yerel mahkemenin ByLock kullanımına güvenmesi nedeniyle başvuranın Sözleşme kapsamındaki haklarının ihlal edildiği yönündeki değerlendirmesini paylaşıyoruz. Ancak, bizim görüşümüze göre, daha organik, tutarlı ve güvenli olan yol, Mahkeme tarafından Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi kapsamında delillerin değerlendirilmesine ilişkin asgari gereklilikler konusunda halihazırda izlenen yol, yani yerel mahkemeler tarafından delillerin değerlendirilmesinin keyfi veya açıkça mantıksız olması halinde Mahkeme'nin müdahale etmesi gerektiği hükmü olurdu (bkz. diğer makamlar arasında, *Moreira Ferreira / Portekiz (no. 2)* [GC], no. 19867/12, § 85, 11 Temmuz 2017).

10. Anayasa Mahkemesi'nin 15 Nisan 2021 tarihli kararında açıkladığı üzere (bkz. kararın 184. paragrafı), silahlı terör örgütü üyeliğinden mahkumiyet ancak mahkemelerin sanığın örgütle "organik" bağı (faaliyetlerinin sürekliliği, çeşitliliği ve yoğunluğuna dayanarak) tespit edebilmesi ve örgütün hiyerarşik yapısı içinde bilerek ve isteyerek hareket ettiğini gösterebilmesi halinde söz konusu olacaktır.

11. Bu bağlamda, Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun (bkz. kararın 160. paragrafı), bir kişinin FETÖ/PDY'nin talimatıyla ByLock ağına katıldığı ve gizliliği sağlamak için ByLock kullandığının makul şüphenin ötesinde tespit edildiği durumlarda, böyle bir bulgunun sanık ile örgüt arasında bir tür bağlantı olduğunun kanıtı teşkil edeceği yönündeki görüşünü kabul etmeye hazırız.

12. Ancak, böyle bir bulgudan, başvuranın davasında yerel mahkemeler tarafından varılan ve yalnızca bazı standart ifadelerle gerekçelendirilen, Ceza Kanunu'nun 314. maddesinde tanımlanan suçun tüm kurucu unsurlarının, nesnel olduğu kadar öznel olanların da mevcut olduğu sonucuna sıçrama vardır. Gerçekten de, yerel mahkemelerin, başvuranın FETÖ/PDY'nin 2016'daki başarısız *darbeyle* ilgili iddia edilen operasyonları ve hedefleri konusunda bilgi ve niyet sahibi olduğunu makul şüphenin ötesinde kanıtladığını hangi kanıtı dayanarak tespit ettiği açıklanamamaktadır. Burada, bir yandan yerel mahkemelerin olgusal bulguları ile diğer yandan sunulan delillerden çıkarılabilecekler, özellikle de başvuranın ByLock uygulamasını kullandığına dair bulgudan çıkarılabilecekler arasında açık bir delil boşluğu - eksik bir bağlantı - vardır. Bizim görüşümüze göre bu, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ayrı ve ek bir ihlali anlamına gelmektedir.

IV. SÖZLEŞME'NİN 46. MADDESİ KAPSAMINDA GENEL
TEDBİRLERE İHTİYAÇ DUYULMASI

13. Açıklandığı üzere, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi yerine 7. maddesinin uygulanması konusunda çoğunluktan farklı bir görüşe sahip olsak da, çoğunluğun mevcut davanın Türkiye'deki ciddi bir sistemik sorunun bir parçasını oluşturduğu ve davalı Hükümet tarafından Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin rehberliğinde genel tedbirlerin uygulanması yoluyla somut davanın ötesinde daha geniş bir ölçekte ele alınması gereken bir sorun olduğu yönündeki değerlendirmesini tamamen paylaştığımızdan şüphe duyulmamalıdır (bkz. kararın 413-418. paragrafları).

YARGIÇ FELİCİ'NİN KISMEN MUHALEFET ŞERHİ

SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİ KAPSAMINDA ADİL TAZMİNAT: MANEVİ TAZMİNAT

1. "Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlal edildiğine" hükmederek, yürürlükteki hükümlerin 2. maddesine ilişkin karara katılmıyorum. Bu bağlamda, Yargıçlar Ravarani, Bårdsen, Chanturia, Jelić ve Yüksel ile birlikte ortak bir ayrı görüş yazdım. Bu noktaya ek bir anlaşmazlık gerekçesi eklemek istiyorum. Yerel mahkemeler, başvuranın FETÖ/PDY ile bağlantılı örgütlere üyeliğine dayanmıştır. Bu gerçek, çoğunluk kararı tarafından 11. madde kapsamında yapılan analizde kabul edilmiştir (bkz. paragraf 384). Çoğunluğun 268. paragrafta "ByLock kullanımına ilişkin olgusal bulgunun tek başına silahlı terör örgütüne üye olma suçunun kurucu unsurlarını oluşturduğunun düşünüldüğü" sonucuna nasıl vardığını anlamak, mümkün olsa bile, zordur; zira aynı çoğunluk 11. maddeyi de analiz etmekte ve Aktif Eğitim-Sen sendikasına üyeliğinin mahkûmiyetinin olgusal temelini bir parçasını oluşturması nedeniyle bu hükmün ihlal edildiğine karar vermektedir. Çoğunluğun mantığı, 7. maddeyi bu davaya uygularken, 11. maddenin ihlal edildiğine dair herhangi bir bulguyu kesin olarak dışlıyor gibi görünmektedir.

2. Şimdi mevcut ayrı görüşün gerekçelerine dönecek olursak, sırasıyla "ihlal tespitinin başvuranın maruz kaldığı manevi zarar için başlı başına yeterli adil tazmin teşkil ettiğine" hükmeden ve "başvuranın adil tazmin talebinin geri kalanını" reddeden 6. ve 8. maddelere ilişkin karara katılmadığımı belirtmek isterim.

3. Bu nedenle, benim anlaşmazlığım, başvurana manevi tazminat olarak bir meblağ verilmemesi kararına odaklanmaktadır (bkz. kararın 420-25. paragrafları ve yürürlükteki hükümlerin yukarıdaki noktaları).

4. Başvuran, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi, 7. maddesi ve 11. maddesi kapsamındaki haklarının ihlal edilmesinden kaynaklanan acı ve sıkıntı için manevi tazminat (50.000 Euro) talep etmiştir. Bununla birlikte, 7. maddenin ihlal edildiğine dair çoğunluğa katılmadığım için, kendimi yalnızca başvuranın 6. ve 11. maddeler kapsamındaki talebiyle sınırlandırıyorum. Çoğunluğun aksine, başvuranın, prosedürdeki adaletsizliğin kendisinde acı ve sıkıntıya neden olduğu iddiasını kabul ediyorum.

5. Benim görüşüme göre, mevcut davada adil tazmin kararı verilebilmesi için 41. maddenin tüm gereklilikleri yerine getirilmiştir: Sözleşme'nin bir hükmü, özellikle de 6. maddesi "ihlal edilmiştir"; ilgili Yüksek Sözleşmeci Taraf hiç tazminat vermemekte ya da "sadece kısmi tazminat" vermektedir; ve acı ve sıkıntı çeken başvuran için böyle bir kararın verilmesi "gereklidir".

6. Benim görüşüme göre, Sözleşme'nin 41. Maddesi, ifade edildiği şekliyle, "bir Sözleşme hükmünün ihlal edildiğinin tespit edilmesinin" kendi başına "zarar gören taraf için yeterli adil tatmin" oluşturabileceği şeklinde yorumlanamaz. Çünkü "ihlalin tespiti", "adil tatmin sağlanması" için gerekli ön koşullardan biridir ve Mahkeme bu iki koşulu eşit olarak değerlendiremez (benzer şekilde, *Grzęda/Polonya* [BD] *davasında* Yargıç Serghides ile birlikte yazdığım Ortak Kısmi Muhalefet Görüşünün 7. paragrafına bakınız, no. 43572/18, 15 Mart 2022).

7. Bu davada, Mahkeme bu tür bir zarar için herhangi bir meblağa hükmetmemeye karar vermiş ve kararının 425. paragrafında yaklaşımını özellikle aşağıdaki şekilde açıklamıştır:

"Manevi zararlar ilgili olarak Mahkeme, başvuranın tespit edilen ihlaller nedeniyle bazı sıkıntı ve endişelere maruz kalmış olabileceğini kabul etmektedir. Bununla birlikte, 46. madde kapsamındaki bulguları çerçevesinde belirtildiği üzere, başvuranın CMK'nın 311 § 1 (f) maddesi uyarınca, mevcut kararın verilmesinin ardından iç hukuktaki yargılamaların yeniden başlatılması imkanına sahip olduğunu ve talep etmesi halinde, mevcut davada söz konusu olan Sözleşme hükümlerinin gerekliliklerine uygun olarak yargılamaların yeniden başlatılmasının ilke olarak en uygun telafi şeklini oluşturacağını da not etmektedir."

8. Yukarıda atıfta bulunulan ayrı görüşte yer alan değerlendirmeleri aynen yineliyorum. Bir önceki paragrafta belirtilen özel yaklaşımla ilgili olarak - yani kararın 425. paragrafında Mahkeme'nin, "[başvuranın] talep etmesi halinde, yargılamanın yeniden açılmasının ilke olarak en uygun telafi şeklini oluşturacağını" belirtmesi - yargılamanın yeniden açılmasının belirsiz bir tedbir olduğunun altını çizmek isterim (burada kullanılan "olasılık" terimine bakınız); Mevcut davada, Mahkeme hem esasa hem de manevi tazminata ilişkin karar verdiğinden, ulusal düzeyde yargılamanın olası yeniden açılmasının sonucunu denetleme imkanı olmayacaktır; ayrıca, yargılamanın yeniden açılması uygun veya tam bir telafi sağlayıcı olarak görülemez.

9. Başvurana, 6. ve 11. madde haklarının ihlali nedeniyle manevi tazminat olarak bir meblağ ödenmemesi, kanaatimce, haklarının korunmasının hayali ve kurgusal hale getirilmesi anlamına gelmektedir. Bu durum, Sözleşme'nin doğasında bulunan etkililik ilkesinin gerektirdiği gibi, insan haklarının korunmasının teorik ve hayali değil, pratik ve etkili olması gerektiği yönündeki Mahkeme içtihadına aykırıdır (bkz. *Artico/İtalya*, 13 Mayıs 1980, §§ 33, 47-48, Seri A no. 37).

10. Bu nedenle, başvurana, Sözleşme'nin 41. maddesi uyarınca adil tatmin yoluyla, manevi tazminat olarak bir miktar ödenmesi ne karar veriyorum.

YARGIÇ YÜKSEL'İN KISMEN MUHALEFET, KISMEN KATILMA GÖRÜŞÜ

A. SÖZLEŞME'NİN 6. MADDESİNE İLİŞKİN OLARAK

Çoğunluğun, bu davada Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği sonucuna katılmam mümkün değildir. Bu anlaşmazlığın üç ana nedeni vardır. İlk olarak, yerel mahkemelerin kararlarının analizi Mahkeme'nin içtihadıyla tutarlı görünmemektedir. İkinci olarak, çoğunluğun yeni bir konu olan elektronik delil ve bunun başvuranın davasındaki rolünü yeterince dikkate aldığına ikna olmadım. Üçüncü olarak, Türkiye'nin 15. madde kapsamındaki istisnasının Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi kapsamındaki analizi nasıl etkilediğinin yeterince dikkate alınmadığına inanıyorum.

- 1 -

İlk olarak, çoğunluğun yerel mahkemelerin kararlarına ilişkin analizinin Mahkeme'nin içtihadıyla tutarlı olduğuna ikna olmadım. Mahkeme içtihadına göre, "Sözleşme'nin ihlal edilip edilmediğine karar vermeden önce 'yargılamanın bütünü' dikkate al" (bkz. *Mirilashvili v. Rusya*, no. 6293/04, § 164, 11 Aralık 2008, ve *Edwards/Birleşik Krallık*, 16 Aralık 1992, § 34, Seri A no. 247-B). Ancak çoğunluk, yargılamaları bir bütün olarak değerlendirmeksizin sadece beş münferit eksiklik iddiasına odaklanmış görünmektedir (bkz. 331-341. paragraflar). İddia edilen bu eksikliklerin, tek tek veya toplu olarak, bu davada bir ihlal olduğu sonucuna varmak için yeterli olduğuna ikna olmadım.

(a) İddia edilen ilk eksiklikle, yani yerel makamların ham verileri neden veremediklerini açıklamadıklarıyla ilgili olarak (bkz. 331. paragraf), çoğunluğun ham verilerin başvuranın davasında oynadığı rolü göz ardı ettiği görülmektedir. (i) Çoğunluğun "mevcut davada ham verilerin başvuranla paylaşılmamasının meşru sebepleri olabileceğini kabul etmesi" ve "genel bir kural olarak önlerindeki delilleri değerlendirmek ulusal mahkemelere ait olduğundan, bu tür bir ifşa etmemenin kesinlikle gerekli olup olmadığına karar vermenin bu Mahkemenin görevi olmadığını" belirtmesi dikkat çekicidir (bkz. paragraf 329; ayrıca bkz. *Rowe ve Davis / Birleşik Krallık [BD]*, no. 28901/95, § 62, AIHM 2000-II). Bir yandan ilgili elektronik delillerin başvuranla paylaşılmasının mümkün olmayabileceğini kabul ederken, diğer yandan yerel makamların ham verilerin paylaşılmasına ilişkin iddia edilen muhakeme eksikliğine önemli bir vurgu yapmak biraz tutarsız görünmektedir. (ii) 22 Mayıs 2020 tarihinde hazırlanan ek rapordan, ham verilerin işlenmeden kullanıcı kimliği bazında tasnif edilmesinin mümkün olmadığı ve ham verilerin tamamının herhangi bir şüpheli ile paylaşılmasının başka türlü mümkün olmadığı anlaşılmaktadır, çünkü bu veriler aşağıdaki bilgileri içermektedir

diğer birçok şüpheliyle ilgili olarak da (bkz. 121. paragraf). Söz konusu elektronik delillerin karmaşıklığı göz önüne alındığında, bu raporun ve başvuranın ham verilere erişiminin neden sağlanamadığına ilişkin açıklamanın daha önce yapılmamış olmasına çok fazla ağırlık verilmesi gerektiğinden emin değilim. (iii) Çoğunluk, ham ByLock verilerinin başvuranın davası için kritik öneme sahip olduğunu düşünüyor gibi görünmektedir. Bu durum, ham verilere ilişkin gerekçelerin sunulması gerekliliğine yapılan vurguyu haklı çıkarıyor gibi görünmektedir. Ancak, bu aynı zamanda yerel mahkemelerin başvuranın bu davada ByLock kullandığı sonucuna nasıl ulaştığını yeterince dikkate almadığını ve ceza yargılamalarında elektronik delillerin gerçekte nasıl kullanıldığıyla ilgilenmediğini göstermektedir. Yerel mahkemeler, başvuranın mahkûmiyetinde ham ByLock verilerine dayanmamıştır. Bunun yerine, Kayseri Ağır Ceza Mahkemesi, soruşturma aşamasında Kayseri Emniyet Müdürlüğü tarafından hazırlanan ByLock raporuna ve yargılama aşamasında KOM tarafından hazırlanan rapora dayanmıştır (bkz. 68. paragraf). Ankara Bölge Adliye Mahkemesi, az önce atıfta bulunulan raporlara ek olarak, KOM tarafından 3 Haziran 2017 tarihinde hazırlanan "ByLock Tespit Raporu"na ve BTK iletişim kayıtlarına (bkz. 78-79. paragraflar) ve dava dosyasındaki tüm bilgilere dayanarak bir dijital adli tıp uzmanı tarafından hazırlanan bilirkişi raporuna dayanmıştır (bkz. 80 ve 88. paragraflar). Bu bilirkişi raporu, "[BTK] ve [KOM] tarafından başvuran tarafından kullanılan GSM numarasına ilişkin elde edilen kayıtları ve dava dosyasının tüm içeriğini incelemiştir; 29 Haziran 2017 tarihinde sunulan bu rapor, BTK tarafından sağlanan HTS kayıtları, KOM tarafından sağlanan ByLock değerlendirme ve tespit raporları ve dava dosyasının içeriği ile tutarlılığı [ve] ayrıntılı, karşılaştırmalı ve incelenebilir niteliği göz önünde bulundurularak [mahkemenin] kararına esas alınmıştır" (bkz. paragraf 88). Kararın 121. paragrafındaki açıklamalardan da ham verilerin işlenmeden tasnif edilmesinin mümkün olmadığı ve bir kullanıcı arayüzü geliştirilmesi gerektiği anlaşılmaktadır. Sonuç olarak, çoğunluğun ham verilerin başvuranın davasında oynadığı rolü göz ardı ettiğine ve bu verilerin neden paylaşamadığına ilişkin iddia edilen muhakeme eksikliğini yerel mahkemeler açısından bir eksiklik olarak tanımlamanın yanlış olduğuna inanıyorum.

Çoğunluk, ham verilere vurgu yaparak bunların "kritik öneme" sahip olduğunu öne sürerken, iddia edilen bir dizi başka eksikliği de tespit etmektedir: (i) yerel mahkemelerin, başvuranın verilerin bağımsız bir şekilde incelenmesi talebine yanıt vermemesi; (ii) yerel mahkemelerin, özellikle ByLock kanıtlarının güvenilirliğine ilişkin olmak üzere, başvuranın diğer bazı argümanlarına yanıt vermemesi; (iii) yerel mahkemelerin içeriğin deşifre edilmesini beklemeden karar vermiş olması; ve (iv) yerel mahkemelerin gerekçelerinde "bariz boşluklar" bulunması (bkz. 332-340. paragraflar). Çoğunluğun bu iddia edilen eksikliklere ilişkin analizinde güçlük çekiyorum, çünkü Mahkeme'nin bir dizi temel ilkesini yeterince dikkate almadıklarına inanıyorum

içtihadına dayanmaktadır. Örneğin, "6. Maddenin, yerel mahkemelere, sadece bir tarafça talep edildiği için bir uzman görüşünün oluşturulmasını veya başka bir soruşturma tedbirinin alınmasını emretme yükümlülüğü getirmediğini" not ediyorum (bkz. *Mirilashvili*, yukarıda anılan, § 189). Bu noktada, Mahkeme'nin içtihadı ve yerel mahkemeler tarafından halihazırda yürütülen kapsamlı veri incelemesi dikkate alındığında, bunun önerilen sonuç için bir temel olarak kullanılabileceğinden emin değilim. Benzer şekilde, çoğunluk, özellikle şifrelenmiş ve/veya hacim veya kapsam bakımından çok büyük veriler söz konusu olduğunda, elektronik delillerin ele alınmasının, kolluk kuvvetleri ve adli makamları hem soruşturma hem de yargılama aşamalarında ciddi pratik ve usuli zorluklarla karşı karşıya bırakabileceğini kabul etse de (bkz. 312. paragraf), bunun bu davadaki analizleri üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu göremiyorum.

(b) Yukarıdakiler göz önünde bulundurulduğunda, çoğunluk tarafından tespit edilen iddia edilen tüm eksikliklerin, esasen, yerel makamların muhakeme eksikliği olduğu şeklindeki tek bir konuya indirildiği görülmektedir. Bu bağlamda, yerel mahkemelerin gerekçelerine ilişkin olarak Mahkeme içtihadında yer alan standartları dikkate almak önemlidir. Mahkemeler, ileri sürülen her argümana ayrıntılı bir cevap vermek zorunda olmamakla birlikte, davanın temel meselelerinin ele alındığı karardan açıkça anlaşılmalıdır (bkz. *Taxquet/Belçika* [BD], no. 926/05, § 91, AİHM 2010). Yerel mahkemelerin kararlarında başvuran tarafından dile getirilen temel meseleleri ele aldıkları görülmektedir. Başvuranın yerel mahkemeler önünde ileri sürdüğü temel endişeler, (i) ByLock kullandığı iddia edilen tarihte FETÖ/PDY'nin bir terör örgütü olarak tanımlanmadığı ve FETÖ/PDY ile bağlantılı örgütlerin bir üyesi olduğu (paragraf 71); (ii) ByLock verilerinin hukuka aykırı olarak elde edildiği (paragraf 73) ve (iii) verilerin uzmanlar tarafından yeterince incelenmediği (paragraf 75) şeklinde görülmektedir. (i) Ankara Bölge Adliye Mahkemesi, Türk hukukuna göre, FETÖ/PDY'yi terör örgütü olarak tanımlayan bir yargı kararının bulunmamasının, terör örgütü üyeliğinden cezai sorumluluğu engellemediğini belirtmiştir (bkz. 84. paragraf). (ii) Yerel mahkemeler de verilerin Türk hukuku kapsamında yasal olarak toplandığını belirtmiştir (bkz. 85. paragraf). (iii) Yukarıda açıklandığı üzere, yerel mahkemeler verilerin doğrulanması ve incelenmesi konularını da ele almışlardır (76-80 ve 88. paragraflar). Buna göre, temyiz mahkemeleri de dahil olmak üzere yerel mahkemelerin (bkz. 83-88 ve 98. paragraflar), eylemleri ve gerekçeleriyle, başvuranın davasındaki temel meseleleri ele aldıkları görülmektedir.

Sonuç olarak, yukarıdakilerin ışığında, çoğunluğun, Mahkeme içtihadındaki standartlara atıfta bulunarak, "başvuranın aleyhindeki delillere itiraz etmek ve savunmasını yapmak için gerçek bir fırsata sahip olmasını sağlamak için yeterli güvencelerin bulunmadığını" tespit edemediği görülmektedir (bkz. paragraf 341). Yargılamalar bir bütün olarak dikkate alındığında, dosyada görüldüğü üzere, yerel mahkemeler başvuranı mahkum etmek için kullanılan bilgileri paylaşmış ve başvurana bu bilgilere itiraz etmesi için yeterli fırsat vermiştir.

Bilgi. Yerel mahkemeler, başvuranın dava dosyasındaki bilgilerin yeterliliğine ilişkin kaygılarını dikkate almış görünmekte ve bu doğrultuda ek doğrulama talep etmişlerdir. Bu durumun, Mahkeme'nin yukarıda belirtilen içtihadı ışığında, yerel mahkemelerin başvuranın adil yargılanma hakkını korumak için yeterli güvencelere sahip olduğunu gösterdiğine inanıyorum.

- 2 -

İkinci olarak, çoğunluğun bu davanın ortaya çıkardığı önemli ve yeni konulardan biri olan ceza yargılamalarında elektronik delillerin kullanımına değinmemiş olmasından duyduğum üzüntüyü ifade etmek isterim. Büyük Daire, 6/1. Madde analizinin bu özel bağlamda nasıl geliştirilmesi gerektiğini değerlendirmeliydi. Dava, "bir bireyin, bir terör örgütü tarafından iç haberleşme amacıyla tasarlandığı iddia edilen şifreli bir mesajlaşma sistemini kullandığını gösteren elektronik deliller" ile ilgili olduğu için bu özellikle böyledir (bkz. 344. paragraf). Bu bağlamda, Mahkeme'nin "6. maddenin, polis makamlarının terörle veya diğer ciddi suçlarla mücadelede etkili tedbirler almasını orantısız bir şekilde zorlaştıracak şekilde uygulanmaması gerektiği" yönündeki içtihadına işaret etmek isterim (bkz. *Ibrahim ve Diğerleri / Birleşik Krallık* [BD], no. 50541/08 ve diğerleri, § 252, 13 Eylül 2016). Elektronik delillerin yeni bir konu olduğu göz önünde bulundurulduğunda, Mahkeme ayrıca temel ikincillik ilkesini de gözden kaçırmamalıdır. Bu bağlamda, belirli bir delilin kabul edilebilirliği ve kanıt değerinin değerlendirilmesinin yanı sıra, suçun somut olayda gerçekleşip gerçekleşmediğinin belirlenmesinin öncelikle ulusal mahkemelerin görevi olduğu unutulmamalıdır (bkz. *Bochan / Ukrayna* (no. 2) [BD], no. 22251/08, § 61, AIHM 2015, ve *Moreira Ferreira / Portekiz* (no. 2) [BD], no. 19867/12, § 83, 11 Temmuz 2017; ayrıca bkz. *Correia de Matos/Portekiz*, [GC] no. 56402/12, § 116, 4 Nisan 2018). Sonuç olarak, Mahkeme'nin 6 § 1 maddesindeki güvencelerin bu dava bağlamında nasıl uygulanacağı ile ilgilenmesi yetersiz görünmektedir.

- 3 -

Çoğunluk, terörle mücadelede yeni bir konu olan elektronik delillerle yeterince ilgilenmediği gibi, Sözleşme'nin 6 § 1 ve 15. maddeleri arasındaki etkileşimle de ilgilenmemiştir. Başvuranın mahkumiyetine yol açan temel soruşturma ve adli işlemler, Türkiye'ye ilişkin olarak 15. madde kapsamında bir derogasyonun yürürlükte olduğu bir zamanda gerçekleştirilmiştir. Bu derogasyon, Temmuz 2016'daki darbe girişiminin doğrudan bir sonucu olarak yürürlüğe girmiştir (bkz. 10-15. paragraflar). Darbe girişimi sırasında, azmettiricilerin kontrolü altındaki askeri personel, Meclis binası ve Cumhurbaşkanlığı yerleşkesi de dahil olmak üzere birçok stratejik Devlet binasını bombalamış ve

Genelkurmay Başkanını rehin almış, televizyon stüdyolarını işgal etmiş ve göstericilerin üzerine ateş açmıştır. Sunumlara göre, söz konusu gece siviller de dahil olmak üzere 250'den fazla kişi öldürülmüş ve 2.000'den fazla kişi yaralanmıştır (bkz. paragraf 11). Bu istisnai koşullara rağmen, çoğunluk, Türkiye'nin 15. madde kapsamındaki istisnasının 6/1. madde kapsamındaki analizi nasıl etkilediğine ilişkin esaslı bir analiz yapmamaktadır.

Bu bağlamda, ilk olarak, çoğunluğun Sözleşme'nin 6 § 3 (c) maddesine ilişkin olarak Hükümet'in argümanlarına dayanmasına katılmıyorum. 354. paragrafta çoğunluk, Hükümet'in Sözleşme'nin 6 § 3 (c) maddesi kapsamındaki görüşlerinin bir parçası olarak yaptığı "olağanüstü halin yargı makamlarının kararlarında belirleyici olmadığı ve yargısal faaliyetlerin kendi ilke ve kurallarına göre yürütüldüğü" şeklindeki açıklamasına dikkat çekmektedir. Çoğunluk, bu ifadenin "sınırlı önemini" kabul etmekle birlikte, yine de "Hükümet'in, ceza yargılamalarının yerel mahkemeler tarafından başvuranın usuli haklarına uygun bir şekilde yürütüldüğü yönündeki gözlemleriyle" tutarlı olduğunu ileri sürmektedir (paragraf 354). Bu gerekçeyle ilgili zorluk yaşıyorum çünkü zımnen, Hükümet'in olağanüstü halin bu davayla ilgisi hakkında görüş bildirmediyi öne sürmektedir. Dava dosyasından da anlaşılacağı üzere, bu yanıltıcı olabilir. Çoğunluğun dayandığı cümle, daha geniş bir argümanın bir parçasını oluşturmaktadır ve bağlamından koparılmıştır. Ayrıca, 6 § 3 (c) maddesine ilişkin argümanlar, 6 § 1 maddesine ilişkin argümanlardan tamamen ayrıdır. Sonuç olarak, çoğunluğun 6 § 1 maddesine ilişkin analizleri için 6 § 3 (c) maddesi kapsamında yapılan beyanlardan faydalanması gerektiğini düşünmüyorum.

İkinci olarak, çoğunluğun 6/1. madde ile 15. madde arasındaki etkileşime girmemek için öne sürdüğü temel gerekçe, başvuranın davasında alınan tedbirlerin olağanüstü hal tarafından nasıl gerekli kılındığına ilişkin "Hükümet'in herhangi bir ayrıntılı gerekçe sunmamış olması" gibi görünmektedir (bkz. 355. paragraf). (i) Bunun, 6 § 1 ve 15. maddelerin nasıl etkileşim içinde olduğu sorusuyla ilgilenmemek için yeterli bir gerekçe olduğuna ikna olmadım. Bu, Mahkeme'nin bu bağlamda ilk kez ele aldığı bir ilke sorunudur; dolayısıyla, Mahkeme'nin analizini yerel makamların argümanlarıyla sınırlandırması tatmin edici değildir. (ii) Her halükarda, çoğunluğun olağanüstü halin uygunluğuna ilişkin argümanlarla yeterince ilgilendiğini düşünmüyorum. Dava dosyasından ve ulusal yargı da dahil olmak üzere ulusal makamların argümanlarından, olağanüstü halin bu davanın altında yatan temel bağlam olduğu açıktır. Bu bağlamda, "söz konusu 'münhasırlık' argümanının olağanüstü halin özel koşulları nedeniyle geliştirildiğine dair herhangi bir gösterge bulunmadığı" yönündeki iddiaya katılmıyorum (bkz. paragraf 353). Benim görüşüme göre, Yargıtay'ın ByLock'un münhasıran FETÖ/PDY tarafından kullanıldığı yönündeki tespiti (bkz. 158-160. paragraflar) darbe *sonrası* dönemden ayrı tutulamaz.

d'état koşulları, olağanüstü hal ilanının amacı ve FETÖ/PDY tarafından ortaya konan meydan okumanın karmaşıklığı göz önünde bulundurulduğunda. Ayrıca, Sözleşme'nin 15. maddesini yorumlarken ve uygularken derogasyon bağlamını ve 15 Temmuz 2016 askeri darbe girişimi sonrasında Türkiye'nin karşılaştığı zorlukları dikkate almak Mahkeme içtihadına göre bir yenilik değildir (*Baş/Türkiye*, no. 66448/17, § 221, 3 Mart 2020). Gerçekten de, içtihat incelendiğinde, 15. maddenin farklı bağlamlarda uygulandığı görülmektedir: birincisi, ulusun yaşamını tehdit ettiği anlaşılan nispeten münferit bir olayın olduğu durumlarda (örneğin, *A. ve Diğerleri / Birleşik Krallık* [BD], no. 3455/05 ve diğerleri, 19 Şubat 2009); ve ikincisi, "[bir Sözleşmecî Devletin] toprak bütünlüğüne, [Devletin] kurumlarına ve eyalet sakinlerinin yaşamlarına yönelik özellikle geniş kapsamlı ve ciddi bir tehlike" söz konusu olduğunda (*İrlanda/Birleşik Krallık*, 18 Ocak 1978, § 212, Seri A no. 25). Acaba, bu farklı türdeki kamusal acil durumlarda, 15. Madde, ulusun yaşamına yönelik tehdidin özel bağlamına uygun bir şekilde yorumlanıp uygulanabilir mi? İçtihat da görüldüğü üzere, derogasyonun nispeten münferit bir olay yerine "geniş kapsamlı ve akut bir tehlike" tarafından tetiklendiği durumlarda, durumun zorunluluklarına ilişkin olarak tedbirlerin gerekli olup olmadığı değerlendirilirken bu genel bağlamın daha fazla dikkate alınması gerekebilir. Sonuç olarak, olağanüstü halin devletin kurumsal aygıtı üzerindeki geniş kapsamlı etkisi (bkz. 10-16. paragraflar) ve yerel yargının "bir terör örgütü tarafından iç haberleşme amacıyla tasarlandığı iddia edilen şifreli bir mesajlaşma sisteminin kullanımı" (bkz. 344. paragraf) ile uğraştığı gerçeği göz önüne alındığında, çoğunluğun mevcut davada derogasyon bağlamının analizi nasıl etkilemesi gerektiği konusunda yeterli değerlendirme yapıldığına inanmıyorum.

Yukarıda belirtilenler ve Mahkeme'nin içtihadı ışığında, çoğunluğun gerekçesinin bu davada 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği sonucuna varmak için yeterli unsurları sağlamadığına inanıyorum. Mahkeme'nin içtihadında belirlenen standartlar uyarınca, yerel mahkemeler kararlarında davanın temel meselelerinin ele alındığını açıkça belirtmelidir (*Taxquet*, yukarıda anılan, § 91) ve Mahkeme yargılamanın adilliğini bir bütün olarak değerlendirmelidir (*Mirilashvili*, yukarıda anılan, § 164, ve *Edwards*, yukarıda anılan, § 34). Yerel mahkemelerin kararlarından bir bütün olarak anlaşılan, başvuranın davasındaki temel meseleleri ele aldıklarıdır. Sonuç olarak, yerel mahkemelerin gerekçeleri, elektronik delillerin rolü ve özellikleri ve olağanüstü hal göz önünde bulundurulduğunda, bu davanın koşullarında 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği sonucuna katılmam mümkün değildir.

B. SÖZLEŞME'NİN 11. VE 46. MADDELERİNE İLİŞKİN OLARAK

Başvuranın Sözleşme'nin 11. maddesi kapsamındaki şikâyetiyle ilgili olarak, mevcut davanın özel koşullarında bir ihlal olduğu sonucuna katılmakla birlikte, çoğunluğun gerekçesinin tamamına katılmıyorum. Kararda belirtilen konularda yerel mahkemeler tarafından açıklama yapılmaması nedeniyle bu hükmün ihlal edildiğine katılıyorum. Ancak, çoğunluk *Selahattin Demirtaş/Türkiye (no. 2)* (no. 14305/17, 22 Aralık 2020) kararına dayandığından ve bu davada ifade ettiğim hukuki görüşümü koruduğumdan, "hukuka uygunluk" konusundaki gerekçeye katılmıyorum.

Mevcut davada 6/1. maddenin veya 7. maddenin ihlal edilmediği yönündeki görüşümü göz önünde bulundurarak, kararda 46. maddeye atıfta bulunulmasını da destekleyemiyorum.